

ဝဏ္ဏကျော်

နေဝန်းသစ်စာပေ

ဒေါင်းနဂါးပဝါ



BURMESE CLASSIC

စာမူကြိုတင်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၇၃၃ / ဇ (၁)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၇၇၁ / ဇ (၁)

ဝယ်ယူကြိုက်ပါ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊
ဇူလိုင်လ၊
အုပ်စု ၄၀၀၊
တန်ဖိုး ၄၀/-

မျက်နှာပုံးရိုက်၊

ဦးတိုးဝင်း (မြ - ၀၂၄၃၁) နေလရောင်အောင်အုပ်စု
၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ၊

ဦးသောင်း (မြ ၀၁၁၁၄) - ရွှေပင့်ကူစာပေ အမှတ် ၅၂၅/၀၊
စရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်

ပုံနှိပ်သူ၊

ဒေါ်ကျင်စွေ (မြ - ၀၃၁၄၆) - စမ္မူအောင်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၀၊ ဧပယ်မြို့ ၃-လမ်း၊ ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်



ဒေါင်းနဂါးပဝါ ဝဏ္ဏအောင် အ



www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး.... (ဒို့အရေး)

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး.... (ဒို့အရေး)

အချုပ်အချာအာဏာတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး.... (ဒို့အရေး)

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ။

စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။

စည်းကမ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းမည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။



မျှော်လင့်ချက် မနက်ဖြန်

(ကုန်လွန်ပြီးခဲ့သည့်အချိန်သည် ဆုံးရှုံးခြင်းနှင့်တူသည်။

ကြီးစားဆဲကာလသည် ယနေ့ဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်သည်ကား....

ဘဝ၏ရောင်နီ မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်ပေတော့သည်။)

ကျင်းလန်၏ အသုဘအခမ်းအနားသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြင့် ပြီးဆုံးသွား၏။

သုဘဇာတိ နှစ်ယောက်သည် အခေါင်းကို မြေကြွမ်းထဲ ချပြီးသည်နှင့် ခပ်သွက်သွက်ပင် မြေပိုပစ်လိုက်ကြသည်။

သူမအတွက် အမှတ်တရ မြေပိုမှတ်တိုင်စိုက်ထူရန် အစီအစဉ် မရှိခဲ့ပါ။

လောကပေါ်မှ လူသားတစ်ယောက် အပြီးတိုင် နှုတ်ကွယ် ပျောက်သွားခြင်းသည် တန်ဖိုးနည်းလွန်းလှသည်။

မြေပိုပြီးသည်နှင့် သုဘဇာတိနှစ်ယောက်သည် ပေါက်ချွန်း၊ ဂေါ်ပြားများကို ထမ်းပိုးကာ အလျင်အမြန် ထွက်သွားကြ၏။

ငွေများများရနိုင်မည့် ချမ်းသာသော အသုဘ တစ်ခုကို သူတို့ ပို၍ မျှော်လင့်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ချို၊ တဲ့သည် ကျင်းလန်၏ အသုဘသည်ကား သူတို့အတွက် စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်နေမည်မှာ မလွဲချေ။

အသုဘပို့ သူဟူ၍လည်း 'ဦးလေးလေ့ကုန်း'နှင့် 'ဒေါ်ဒေါ် မေယုတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည်သာလျှင် အသုဘကိစ္စ အစေ့ကို ထာဝန်ဖွဲ့ စီစဉ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့သာလျှင် အသုဘရုပ်၊ သူတို့သာလျှင် အသုဘ လိုက်လံ ပို့ဆောင်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သာမရှိလျှင် ယန်ခွမ်းသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏အလောင်းကို ကိုယ်ဆီထမ်းချရမည့်ကိန်းနှင့် ကြုံရမည်ဖြစ်ပေသည်။

'ငိုချလိက်' ငိုချလိုက်

ဒေါ်ဒေါ်မေယုက ယန်ခွမ်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပျစ်ညှစ်ကာ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

သူမ၏ ဆံပင်များက သိပ္ပံပတ်သိဖြစ်ကာ ရှုပ်ပွနေသည်။ အဝတ်အစားများလည်း ချွေးအလိမ်းလိမ်းကင်ပြီပေကျ ကာ အဆောင်အဆင်းမပေါ်တော့ဘဲ မဲညစ်ညစ်ဖြစ်နေ၏။

ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ နွမ်းယိပုပ်ပွသွားသောအခါ ထွက်ပေါ်လာသည့် အနံ့ ပျိုနှင့် တူသော အနံ့ တစ်မျိုးမှာ ထူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ အမြဲတမ်း ထွက်ပေါ်နေတတ်၏။

သူမ၏ မျက်လုံးများ မို့အစ်နေပြီး နှာခေါင်း နီရဲကာ ခပ်ပွပွဖြစ်နေသည်။

ကျင်းလန်အတွက် ငိုကျွေးမည့်သူမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိပေတော့သည်။

ဦးလေးလေ့ကုန်းသည် ကျင်းလန်၏အလောင်းကို မြေမြှုပ် ပြီးသည်နှင့် သင်းချိုင်းမြေမှ ထွက်သွားရန် ဟန်တပြစ်ပြစ် ဖြစ်နေသည်။

မကြာမီ ညနေစောင်းပေတော့မည်။

မြို့လယ်ဈေးရွာ လမ်းထောင့်တစ်နေရာ၌ ဖွင့်လှစ်ထားသည့် အရက်ဆိုင်ကလေးမှာ မကြာမီ လူစည်ကားတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအရက်ဆိုင်ကလေး၌ ဗဟိုရက်စွဲများ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်းဖြင့် ဦးလေးလေ့ကုန်း ရေချိန်ကိုက်အောင် အရက်သောက် ချီရနိုင်သကဲ့သို့ အိမ်အပြန်တွင် ငွေအနည်းငယ်နှင့် စားသောက် အဖတ် အနည်းငယ် ရရှိနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ညနေစောင်းသည့်နှင့် အရက်ဆိုင်ကလေးခရီးလေးလေ့ကုန်းထောက်သွားတတ်စမြဲ။

အထောက်မသွားနိုင်လျှင် သူ့အတွက် တစ်နေ့စာ နစ်နာသွားပေမည်။ ထိုသို့နစ်နာသွားမည်ကို ဦးလေးလေ့ကုန်း သေမုတုတ်ကြောက်သကဲ့သို့ ဒေါ်လေးမေယုလည်း စိုးရိမ်ပူပန်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ဦးလေးလေ့ကုန်းနှင့် ဒေါ်လေးမေယုတို့သည် အလွန်ဆင်းကြပေသည်။

ကျင်းလန်နှင့် ယန်ခွမ်းတို့သားအမိကား သူတို့ထက် ပို၍နှမ်းပါးသဖြင့် သူတို့၏အိမ်၌ ကပ်နေခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ငါ့တူရယ်...မင်းအဖေဟာ တကယ့်ကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးမတစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်လောက်ပဲဆင်းရဲဆင်းရဲ လိုလေသေးမရှိအောင် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတာတောင် ဆေးမကုခဲ့ဘူး။ ဆေးဖိုးကုန်ရင် မင်းကို ဝဝလင်လင် မကျွေးနိုင်မှာစိုးလို့တဲ့’

ဒေါ်ဒေါ်မေယုသည် ပြောရင်း မျက်ရည်များ ကြွဆော်လာပါသည်။

ယန်ခွမ်းလည်း ငိုချစ်လာသည်။

သို့သော် ငို၍မရပါ။

ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းကို သူ၏မိခင် သဘောမကျမှန်သူကောင်းစွာ နားလည်ထားသည်။

ဒေါ်လေးမေယု တိုက်တွန်းနေသည့်တိုင် ငို၍ မရဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ အမှတ်အသား မရှိသော မြေပုံမို့ မို့ကလေးကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

ဦးလေးလေ့ကုန်းသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသော်လည်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပုံ ရသည်။

‘မိန်းမရေ...ငါ့တို့ပြန်ကြစို့’ ဟု ပြောလာလေတော့သည်။

ဒေါ်လေးမေယုက... ‘ယန်ခွမ်း...မင်းအဖေ လူပြည်မှာ မရှိတော့ဘူး။ တိကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်သွားပြီကွယ်။ ကဲ...လာ...လာ တို့ပြန်ကြရအောင်’

ပြောရင်း ယန်ခွမ်း၏လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေဆဲ....

‘ယန်ခွမ်း လာလေ....’

ဦးလေးလေ့ကုန်းကပါ ပြောလိုက်တော့မှ ယန်ခွမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

သူ၏ခြေထောက်များ စတင်လှုပ်ရှားလာသည်။

ဦးလေးလေ့ကုန်းနှင့် ဒေါ်ဒေါ်မေယုတို့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်လက်တစ်ဘက်စီ ဆွဲကာ ဒေါ်သားရာနေောက်ထိ မိခင်၏မြေပုံကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် လိုက်ပါသွားရ၏။



သေဆုံးသွားသူတိုင်းအား သင်းချိုင်းမြေ၌ မြှုပ်နှံထားပစ်
ရမည်ဟူသော အသိမရှိခဲ့ပါလျှင်....

အခြားအခြားသော အသုဘကိုဖွဲ့များကို တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးခြင်း
မရှိခဲ့ပါလျှင်....

ယခုခရီးသည် မိခင်၏အလောင်း မြှုပ်နှံထားရာ သင်းချိုင်း
မြေမှ ထွက်သွားလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါ။

လောကပေါ်၌ သူ ခင်မင်တယ်တာရာမည့်သူဟူ၍ မိခင်
တစ်လေးအင်တည်းသာ ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။



ယခု သူ၏မိခင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။
အကယ်၍ သူ၏မိခင်သည် သေဆုံးမှုများကို နောက်ဆုံး

အသိ မှာကြာ ခြင်းဖြင့် ခေါင်းဆင်ချက်တစ်ခု ပေးအပ်ခဲ့ခြင်း
မရှိလျှင်....

ဟင်္ဂလိပ်ကောက် တင်မျက်နှာ မျက်နှာမှ ယန်ခွမ်းအထွက်
မနက်ကြန်ဟူသည် ရှိစေ့မည် မဟုတ်ချေ။

မျှော်လင့်ချက်ဟူသည် လူတစ်ယောက်အတွက် ဆက်လက်
ရှုပ်သန်နိုင်ရန် ခုန်အားများ ပေးဆက်နိုင်စွမ်း ရှိပေသည်

တကား....

....၀....

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုး ကွယ်ပျောက်
သွားတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် တဲပုပ်ကလေးရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်တွင်ထိုင်ကာ
နေလုံးကြီးကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ အိပ်တန်းပြန်ငှက်များကို တွေ့မြင်နေရ
လေသည်။

ငှက်ကလေးများပင်လျှင် ပြန်ရာနေရာ ရှိစေမသေးသည်။
ယန်ခွမ်း၏ ဘဝသည်ကား....

ယန်ခွမ်း လူမှန်းသိဘတ်လာသည့် အချိန်တွင် သူတစ်ပါး
အိမ်၌ မိမိ့နေထိုင်ရသည်ဘဝ ရောက်နေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သူ့မိခင် ကျမ်းလန်သည် ဒေါ်ဒေါ်မေယုနှင့်အတူ အလုပ်
ထိုက်လုပ်ရင်း သားအမိနှစ်ယောက်၏ စားဝတ်နေရေးကို ပြု
ရွင်းရလေသည်။

နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်ရ
သည့်အပြင် ချိုင့် နေထိုင်စားသောက်ခဲ့ရသဖြင့် ယန်ခွမ်း၏

အသက် ဆယ်နှစ်အရွယ် ရောက်သောအခါ ကျန်းမာရေး
ချို့ယွင်းကာ တရှောင်ရှောင် ဖြစ်လာသည်။

သူ့တိုင် သူမသည် ငွေလျှော့အဲ သားအမိနှစ်ယောက် စား
ဝတ်နေရေးအတွက် ဆက်လက်ရုန်းကန်ခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် တန်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ယန်မဆောင်နိုင်စေဘဲ
အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲလေတော့သည်။

ဦးလေးလေ့ကုန်းနှင့် ဒေါ်ဒေါ်မေယုတို့မှာ ကိုယ့်ဝမ်းစာ
အနိုင်နိုင်ဖြစ်ရကား သူမအား လူညံမကြည့်နိုင်ခဲ့ကြချေ။

နေစရာမရှိသည့် သားအမိအတွက် အိမ်ပေါ်တင်ထားသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ အိပ်ရာထဲလဲလှိုင် စားဝတ်နေရေးတာဝန်သည် ယန်ခွမ်း၏ပခုံးပေါ် လုံးလုံးလျားလျား ပုံကျလာ၏။

ဥမမယ် စာမမြောက်အရွယ် ယန်ခွမ်းသည် လမ်းပေါ်၌ ကျင်လည်ကျက်စားရသည့်ဘဝ ရောက်ခဲ့ပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းသည် နေလုံးကြီးနှင့် အိပ်တန်းပြန် ငှက်များကို ငေးမောကြည့်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာပြီး ငေါက်ခနဲ ထကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်အွားသည်။

ပြန်ထွက်လာသောအခါ လက်ထဲ၌ အဝတ်ထုပ်ကလေး တစ်ထုပ် ပါလာသည်။

အားပျော့နေပြီဖြစ်သော် အလင်းရောင် အောက်ဝယ် အဝတ်ထုပ်ကလေးကို ဖြည့်လိုက်၏။ အထုပ်ထဲ၌ ဘူးကလေး တစ်ခု ရှိနေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ဘူးကလေးကို တယုတယ ကိုင်ကာ ဖွင့်လိုက်၏။ ဘူးထဲ၌ ပဝါတစ်ပိုင်း ရှိနေ၏။

ပိုးချည်ဖြင့် ရက်လုပ်ထားပြီး နဂါးတစ်ကောင်၏ ရုပ်ပုံ ဖော်ထားသည်။

ပိုးပဝါမှာ အလယ်မှ ထက်ဝက် ပိုင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏မိခင် ကျင်းလန်သည် ပိုးပဝါ တစ်ပိုင်းကို အဘယ်ကြောင့် တယုတယ သိမ်းဆည်းထားရပါသနည်း။

ပဝါကိုဝင်ထားသည့် ယန်ခွမ်း၏ လက်များ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာ၏။

သူ၏ မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာပြီး တစ်စုံတစ်ခု ရေရွတ်လိုက်၏။

သို့သော် အသံထွက်မလာဘဲ လည်ချောင်းထဲ၌ပင် တစ်ဆို့ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူအား မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့စဉ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အသွင် ပေါ်လွင်မလာဘဲ ပိုးပဝါတစ်ပိုင်းကိုတွေ့မှ ကြေကွဲသည့် အသွင်ဆောင်လာရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပဲ နည်း။

အကယ်၍သာ ယန်ခွမ်း ရေရွတ်လိုက်သည့် အသံကို ကြားရနိုင်မည်ဆိုပါမူ....

အဖေ.....

ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရမည် ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်း၏ဖခင်အကြောင်း ကျင်းလန်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပြောဖူးပါ။

သူမအား မည်သူကမျှလည်း အရေးလုပ်ပြီး မေးမြန်းခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

ယန်ခွမ်းသည်ပင် မိခင် ကွယ်လွန်ကာနီးအချိန်ရောက်မှ ဖခင် ဖြစ်သူအကြောင်း သိခဲ့ရပေသည်။

ယန်ခွမ်း၏ မျှော်လင့်ချက်သည် ဖခင်နှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။

၁၂ ● ဝန်ခံစာ

နေဝန်းနိမာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ညတာ အချိန်သည် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်း ကုန်ဆုံးသွားသည် ထင်မှတ်ရပေသည်။

မိုးလင်းလာသည်နှင့် ယန်ခွမ်းသည် မြို့လယ်ဈေးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ဈေးသည်များသည် ရောင်းချစရာ ပစ္စည်းများ ထမ်းပိုး သယ်ဆောင်ကာ အရပ်လေးမျက်နှာမှနေ၍ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိ လာကြသည်။

ဈေးဝယ်သူများ ရောက်မလာမီ၊ ကုန်ပစ္စည်းများ ခင်းကျင်း နေရာချထားခြင်း မပြုသေးမီ ဈေးသည်များသည် ဈေးနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော စားသောက်ဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များသို့ အသီးသီးဝင်ကာ စားသောက်ရင်း နီးစပ်ရာ အချင်းချင်း အရောင်းအဝယ်စကား ဆိုကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိုးလင်းကာစ အချိန်၌ ဈေးနှင့် ကပ်လျက် စားသောက်ဆိုင်တန်းမှာ အမြဲ စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေတတ် ပေတော့သော်။

ယန်ခွမ်းသည် အဝတ်စုပ်ကလေးကို ပခုံးပေါ် ချိတ်ကာ ဈေးတန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဈေးတန်းကလေးသို့ ရောက်လာလျှင် ယန်ခွမ်း အိပ်စက် ပျော်ရွှင်နေတတ်ပေသည်။

ဈေးသည်များက တောက်တိမ်ရ ခိုင်းစေသည့်အခါ ငွေစ ကလေးများ ရတတ်သည့် မဟုတ်ပါလား။

ထမ်းရင်းပိုးရင်း၊ ပြေးရင်းလွှားရင်း ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ရရှိ လာသည့် ငွေစကလေးများကို ကျစ်ကျစ်ပ အောင် သိမ်းဆည်း ကာ မိခင်အတွက် အစားအစာနှင့် ဆေးဝါး ဝယ်ယူပြီး အိမ်သို့ အပြေးပြန်ရစမြဲပင်။

မောပန်းသည် ပင်ပန်းသည် သဘောမထားဘဲ မိခင်အား ရှာဖွေကျွေးမွေးရသည့် ဘဝတွင် ပျော်ပိုက်နေမိခဲ့ပေသည်။

ဈေးတန်း အတွင်း၌ သူနှင့် ဘဝတူ လူငယ် လူရွယ်များ ရှိလေရာ ယန်ခွမ်းအတွက် ပျော်ရာ ကမ္ဘာကလေး ဖြစ်ခဲ့သည် မှာ မဆန်းပါချေ။

ယခုလည်း မိုးလင်းသည်နှင့် ဈေးတန်းကလေးသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ယန်ခွမ်းသည် ခါတိုင်းလို အလုပ် လုပ်ရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိတော့ပါ။

‘ဟေ့...ယန်ခွမ်း’

ရုတ်တရက် ခေါ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယန်ခွမ်း လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူ ခန့်ရှိ အသားမည်းညှင်း ကောင်လေးတစ်ယောက် ပြေးလာ သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုကောင်လေးသည် ယန်ခွမ်းအား တွေ့မြင်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာနေပုံရလေသည်။

အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ယန်ခွမ်း၏ လက်ကို ဆွဲကိုင် ထူပယ်ရင်း...



'ယန်ခွမ်း...မင်းအမေ သေသွားပြီ ဆိုတာ တကယ်ပဲ
လားက
ဟု မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် မီးသွေးတုံး၊ ငါ့အမေ သေသွားပြီ၊ မနေ့ကပဲ
မြေကြွပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ်
မီးသွေးတုံးဆိုသည့် အသားမည်းမည်းကောင်လေးမျက်နှာ
မသာမယာ ဖြစ်သွား၏။

'ငါ့စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ မင်းဆီကိုငါလာဖို့ ကြိုးစား
သေးတယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့်...
'ဘာလဲ၊ ဘီလူးကြီးက မင်းကို အပြစ်ပေးထားလို့ မဟုတ်
လား'

ယန်ခွမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ရာ မီးသွေးတုံး ဦးခေါင်း
စာဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

'မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ခုထိ မနားရသေးဘူးကွ'

ယန်ခွမ်း ပင့်သက်ရိုက်လိုက်မိလေသည်။

သူတို့၏ အသက်အရွယ်သည် ဆယ်သုံးနှစ်ကျော် ဆယ်လေး
နှစ်အတွင်း ဝင်ရံသာ ရှိကြပါသေးသည်။

သူတို့လုပ်ရသည့်အလုပ်ကား လူကြီးများပင် ညည်းညူရ
သည့် အလုပ်မျိုးများချည်း ဖြစ်ပေသည်။

အပင်ပမ်းဆုံး၊ အကြမ်းတမ်းဆုံး၊ ထုပ်ခအနည်းဆုံးအလုပ်
များဖြစ်သည်။

ဈေးသည်များက အသုံးလိုမှခိုင်းပြီး၊ အသုံးမလိုလျှင် လှည့်
ဝင် ကြည့်ကြသည် မဟုတ်ပါ။

သူတို့အား အလုပ်မပြတ်အောင် ပေးနိုင်သူမှာ ဘီလူးကြီး
ထစ်ယောက်သာ ရှိပေသည်။

အော်လိုက်၊ ငေါက်လိုက်၊ ရိုက်ပုတ်လိုက်ဖြင့် ကြမ်းကြမ်း
ထမ်းတမ်း ခိုင်းတတ်ခြင်းကြောင့် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးကဲ့သို့
အလုပ်သမားမည်သော အလုပ်သမားကလေးများက ဘီလူးကြီး
ထု အမည်ပေးထားကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုမှားယွင်းသည်နှင့်၊ ပျက်စီးဆုံးရှုံး
သွားသည်နှင့် ဘီလူးကြီးကလျော်ကြေးအနေဖြင့် လုပ်ခမပေးဘဲ
အလုပ်လုပ်ခိုင်းတတ်သည်။

ယန်ခွမ်းက မီးသွေးတုံးကိုကြည့်ကာ...

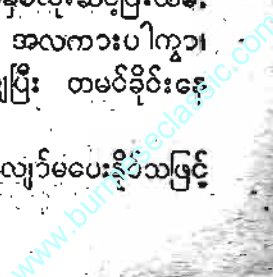
'မင်းက ဘီလူးကြီးရဲ့ ဘီဥသေတ္တာကဲ့သို့အောင် လုပ်လိုက်
တယ်လို့ ငါ့ကြားတယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံး၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။

'ငါက တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တစ်သေတ္တာပဲ
ပေါ်တယ်လို့ ပြောနေတဲ့ကြားက သေတ္တာနှစ်လုံးဆင့်ပြီးထမ်း
မီးတော့ ချော်လဲပြီး ကွဲကုန်တာပေါ့၊ အလကားပါကွာ၊
သွားတာ နည်းနည်းလေးပါ၊ ပုံကြီးချဲ့ပြီး တမင်ခိုင်းနေ
တာပေါ့'

ကဲ့သို့သော ဘီဥများအတွက် အလျော်မပေးနိုင်သဖြင့်
အင်အားဖြင့် ပေးဆပ်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။



အချောင်သမား ဘီလူးကြီးသည် လုပ်အားကို အခမဲ့လိုချင်သဖြင့် အကြောင်းရှာနေသူ ဖြစ်ကြောင်း ယန်ခွမ်း နားလည်ထားပေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေစဉ်...

‘ဟာ... ယန်ခွမ်းပါလား’

‘ယန်ခွမ်း လာတယ်ဟေ့’

ဓမ္မာဓိသည် အသိများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မီးသွေးတုံးနှင့် အဆင်မထူးသည့် ညစ်ပေပေ ကောင်လေးထစ်သိုက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုကောင်လေးများသည် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ကို ဆွဲချွေးတန်းအနီးဝယ် ကြုံရာကျတမ်း အလုပ်လုပ်ရင်း ဘဝကို ရွှန်းကန်နေကြသူလေးများ ဖြစ်ပေသည်။

ကောင်လေးများ ဝိုင်းအုံရောက်ရှိလာသည်နှင့် မီးသွေးတုံးက...

‘မင်းတို့ကလဲကွာ၊ ယန်ခွမ်းက သူ့အမေ သေသွားလို့ ဝမ်းနည်းနေရတဲ့ကြားထဲ ဆူဆူညူညူ မလုပ်ကြစမ်းပါနဲ့ကွာ’ ဟု ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်လေသည်။

ကောင်လေးများ တစ်မူဟုတ်ချင်း ငြိမ်ကျသွား၏။

ကရုဏာသက်သွားကြဟန်ဖြင့် ယန်ခွမ်းကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

ယန်ခွမ်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။

အထွတ်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာ နားလည်တတ်သည့် သဘောတရားကို ထပ်ထပ်ရှားရှား သိမြင်ခံစားလာရ၏။

တစ်ခဏတာ ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်က...

‘ယန်ခွမ်း... မင်းအမေ မရှိတော့ဘူးဆိုထေ့ ဒေါ်ဒေါ် မေယုံတိုက် မင်းကိုဆက်ပြီး လက်ခံထားဦးမှာလား၊ သူတို့အိမ် မှာပဲ မင်း ဆက်နေမှာလား’

ဟု မေးလာလေသည်။

ဤတွင် ကျန် ကောင်လေးများလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြပြီး သူတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်း ပြောလာကြလေတော့သည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်မေယုံက သဘောကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ယန်ခွမ်းကိုလဲ ချစ်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သက်မနေနိုင်ရမှာလဲ’

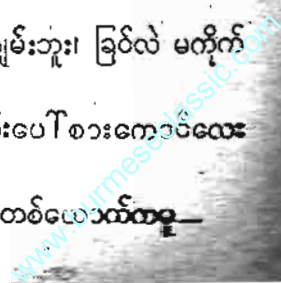
ဒေါ်ဒေါ် မေယုံနှင့် ဦးလေး လေကုန်းတို့ အကြောင်း သိသော ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

‘အို... သူတို့ မနေခိုင်းတော့ ဘာအရေးလဲ၊ လမ်းဘေးမှာ အိပ်စရာ နေရာတွေ ပုံလို့၊ ယန်ခွမ်း... ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ မြို့စွန်က ဘုကျောင်းအနောက်ဘက်မှာ အိပ်လို့ ရတယ်ကွာ၊ မိုးလုံလေလုံ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ချမ်းလဲမချမ်းဘူး၊ ခြင်လဲ မကိုက်ဘူးကွ’

အိမ်ခြေရာခြေမဲ့ လမ်းပေါ်အိပ်၊ လမ်းပေါ်စားကောင်လေး နှစ်ယောက်က ပြောသည်။

စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်က...



ယင်း...ဘိလူးကြီးက မင်းကိုစိတ်ဆိုးနေတယ်ကွ၊ မင်းက တစ်နေ့စာလုပ်ခယူပြီး နေ့တစ်ဝက်ပဲ အလုပ်လုပ်လို့ မင်းကို ကျာပွတ်လက်ထဲအပ်မယ်လို့ ပြောနေတယ် ဟု ပြောလေသည်။

ဆူညံညံအသံများ တမဟုတ်ချင်း ငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။ အားလုံး၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့်အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

မီးသွေးတုံးသည် စောင်းယမ်းပြီး တင်ပါးကိုလက်ဖြင့်စမ်းမိ လိုက်လေသည်။

ကျာပွတ် ဆိုသည်မှာသည် မီးသွေးတုံးတို့ မေးထားသည့် အပည့်ဖြစ်ပေသည်။

ဘိလူးကြီး၏ လက်စွဲတော် လှမ်းကား တစ်ယောက် ဖြစ် လေသည်။

ကျာပွတ်တစ်ချောင်းကို လက်ထဲမှ ချုတ်မီးကိုင်ပြီး မည်သူ့ အား မည်သို့အကြောင်းရှာပြီး ခိုက်နှက်ရပါမည်နည်းဟု အချိန် တိုင်း တော့တော့ကြည့်နေသည့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျာပွတ်၏လက်ထဲကို မမြည်းမစမ်းရသူမှာ ချွတ်ချွတ်ရှားရှားပါးပါး ယန်ခွမ်းတံ ယောက်သဘာဝင် ရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကျာပွတ်သည် အပြန်အလှန် အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေသည့် ဝါး ယန်ခွမ်း အပေါ် အပြစ်ရှာ၍ မရသဖြင့် သူ့လက်ထဲရောက်ရ မည်ဟု မခက်မနပ်ကြိုးဝါးနေသူ ဖြစ်ပေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် မိခင်အတွက် ဆေးဝယ်သည့်ပွင့် ငွေကို ကြိုတင်ပေးခဲ့သည်။

နေ့တစ်ဝက် အလုပ်နားချိန်၌ ဆေးဝယ်ကာ အိမ်ပြန်သွား ခဲ့သည်။

အိမ်အရောက်တွင် မိခင်ကြီးမှာ ရောဂါပောက်လာသဖြင့် အလုပ်ပြန်မလုပ်နိုင်တော့ပေ။

ထိုနေ့မှာပင် သူ၏မိခင် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဘိလူးကြီးထံမှ လုပ်ခကြိုတင်ယူလာခဲ့သည်ကိုပင် မေ့လျော့နေခဲ့ပေတော့သည်။

ကောင်လေး တစ်ယောက်က အဖဖော်လိုက်မှ ယန်ခွမ်း ပြန်လည်သဘိရလာလေသည်။

ဘိလူးကြီးအကြောင်း၊ ကျာပွတ်အကြောင်း ကောင်းစွာ သိနားလည်ထားသော်လည်း အလုပ်လုပ်ငန်းလိုစိတ် မရှိပါချေ။

သူ၏စိတ်ကို စိုးမိုးချုပ်ကိုင်ထားသည့် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

မီးသွေးတုံးက ခေါင်းကုပ်ရင်း...

ကျာပွတ်တော့ အကြိုက်တွေ့သွားမှာပဲ၊ ယန်ခွမ်း...မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အလုပ်ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင်တောင် ကျာပွတ်က ခွမ်းသာပေးမှာမဟုတ်ဘူး

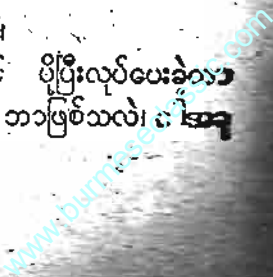
ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်းမှာ မည်သို့မျှ ခံစားပုံမရှိချေ။

‘ငါက သူပေးတာထက် တန်ဆောင် ပိုပြီးလုပ်ပေးခဲ့တာ ချည်းပဲ၊ နေ့ဝက်စာ မလုပ်ပေးတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါ့အရ လာခဲ့တာ မင်းတို့ကို နှုတ်ဆက်မလို့’

‘ဟင်...မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ငါ ဒီကထွက်သွားတော့မယ်’



‘ယန်ခွမ်း...မင်း...မင်း...’

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ငါအမေသေသွားပေမယ့် ငါ့မှာ...’

ရုတ်တရက် ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွား၏။

အမှန်တော့ ‘ငါ့မှာ အဖေရှိသေးတယ်’ ဟု ဆက်ပြောမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် သူ၏ဖခင်အကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ရေရေရာရာ မသိသေးပါ။

ထို့ကြောင့် ‘အဖေ’ ဆိုသည့် စကားလုံး သုံးစွဲရန် အချိန် စောလွန်းသေးသည်ဟု တွေးမိပြီး စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မီးသွေးတိုးက...

‘ယန်ခွမ်း...မင်း ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားမှာလဲ၊ ဘယ်ကိုသွား မှာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့သွားမှာလဲကွ’

မေးခွန်းများ အငမ်းမရမေးလာသည်။

ဘဝတူများအနက် မီးသွေးတိုးသည် ယန်ခွမ်းအား အခပ် မခပ်ဆုံး မဟုတ်ပါလား။

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ပြည်မကိုသွားမှာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲသွားမယ်’

ဟု မဟုတ်မလွန် ဖြေလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတိုး အားမလို အားမရ ဖြစ်သွားသည်။

‘ယန်ခွမ်း၊ မင်းဘယ်ကိုသွားမှာ...’

သူက ထပ်မေးသော်လည်း ဆုံးအောင်မမေးလိုက်ရပါ။

အကြောင်းမှာ မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်သောအသံဝါ

ကြီး ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

‘ခွေးကောင်တွေ၊ မင်းတို့က ဒီမှာလာပြီး အချိန်ဖြုန်းနေ

ကြတယ်ပေါ့လေ’

အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ သည်။

ထိုအခါ ‘ကျာပွတ်တစ်ချောင်းကိုဝိုထားသည့် အသက် နှစ်ဆယ် အစိတ်ခွဲရှိလူရွယ်တစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

‘ကျာပွတ် လာပြီဟေ့’

ညစ်ပေပေကောင်လေးများသည် တစ်သံတည်းရေရွတ်လိုက် ကြပြီး အလျှိုအလျှို ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

....၀....

မီးသွေးတီး မျက်နှာလျက်ထားသည်။

ငှက်ထက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပြီးမှ ယန်ခွမ်းက
လှုပ်ငြော့က ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ထွက်မသွားဖြစ်တော့
ချေ။

ယန်ခွမ်း စကားကို ချိုချိုသာသာပြော သူ့ကိုစိတ်ဆိုး
အောင်မလုပ်နဲ့

ဟု ဖော်တိုးတိုးလှမ်းပြောလိုက်၏။

ယန်ခွမ်းမှာ သူ၏စကားကို မကြားသလို ရပ်မြဲရပ်နေ၏။
ကျားပုတ်ကိုင်ထားသည့်လူရွယ်သည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိ
လာလေသည်။

ထိုလူရွယ်မှာ ယန်ခွမ်းတို့ကဲ့သို့ ဘဝပေးအခြေအနေမလှသည့်
ကောင်လေးမျိုးအပေါ် အနိုင်ကျင့်ဖို့လက်ကျနေသည့် ကျားပုတ်
ဖြစ်ပေသည်။

ကျားပုတ်သည် ယန်ခွမ်း၏ရှေ့တွင်ရပ်ကာ ယန်ပါပါဖြင့်
ခါးထောက်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးစစဖြင့်....

‘လုပ်ခကြိုယူပြီး အလုပ်မလုပ်ဘဲ ရှောင်နေတာက ဘာ
သဘောလဲကွ။ မင်းအမေသေလို့ အမေ့တွေရပြီး ဘဝင်မြင့်စွန
တာပေါ့ ဟုတ်သား’

ဟု ခန့်လိုက်လေသည်။

သူ၏စကား ရင်သီးလွန်းလှပေသည်။

ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

စကားတစ်လုံးမျှ ပြန်မပြောဘဲ ကျားပုတ်၏မျက်နှာကို စေ့ငံ
ကြည့်နေလေသည်။

ကျားပုတ်က....

‘မင်းအမေသေတာကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး အလုပ်
မလုပ်ဘဲရှောင်နေတာ ငါသိတယ်၊ ခွေးကောင် မင်းကိုဆုံးမဖို့
ငါစေခံငဲ့နေတာ ကြာပြီကွ’

စကားဆုံးလျှင် ကျားပုတ်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်လေ
သည်။

အရွယ်ချင်း ဆင်နှင့်ဆိတ်ပမာ ကွာခြားသကဲ့သို့ ကျားပုတ်
သည် နဂိုကတည်းက လူခမ်းကားတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ယန်ခွမ်းအနေဖြင့် ကျားပုတ်အား ဖက်ပြင်ရန်ဆိုသည်မှာ မိုးကို
ဈေးဖြင့်တိုက်ရန် ကြိုးစားသူပမာ ငိုလိမ့်မည်။

‘ဖြန်း’

မြည်သံနှင့်အတူ ကျားပုတ်သည် ယန်ခွမ်း၏ပခုံးပေါ် ကျ
ရောက်သွား၏။

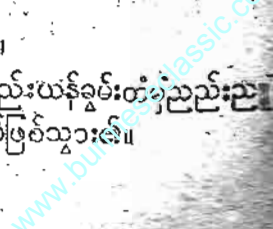
ယန်ခွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။

သို့သော် ညည်းညူခြင်းမရှိပါ။

တုန်ပြန်ပြောဆိုခြင်း၊ ရှောင်တိမ်းခြင်း၊ ခုခံတိုက်ခိုက်ခန့်
ဟန်ပြင်ခြင်းလည်း မရှိပါ။ ကျေးခက်ရုပ်ကြီးတစ်ရပ်ပမာ ရပ်နေ
လေ၏။

ကျားပုတ် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

သူက တအားရိုက်ချလိုက်သော်လည်း ယန်ခွမ်းတံ့ညည်းညူ
သံ ထွက်ပေါ် မလာသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။



အခြားကလေးများဆိုပါလျှင် တစ်ချက် ရိုက်လိုက်ဆည်းနှင့် အမယ်လေး အဘလေး အော်ဟစ်ကာ နောက်ထပ်မရိုက်ဖို့ တောင်းပန်ကြလေ့ ရှိပေသည်။ အော်ဟစ် ညည်းညူသံနှင့် တောင်းပန်သံများသည် ကျာပွတ်အတွက် သာယာနာပျော်ဖွယ် ဂီတသံများ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယခု ယန်ခွမ်းက မတုန်မလှုပ်ရှိနေခြင်းကြောင့် ဒေါ်မုသွား ပြီး...

‘မင်းသတ္တိမသိုးဘူး၊ မင်းရွဲအရေပြားက ကျွဲသားရေလို ထူနေလို့ လားက’

ပြောပြောဆိုဆို တဖြန်းဖြန်းမြည်အောင် သုံးလေးချက်မျှ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ပြုံးထန်သော ရိုက်ချက်များကြောင့် ယန်ခွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်သွား၏။

သို့သော် တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်း အလျဉ်းမမို့ချေ။ ကျာပွတ် ဒေါသအိုးပေါက်ကဲ့သို့လေတော့သည်။

‘ခွေးကောင်၊ မင်းကငါ့ကို အာခံချင်တယ်ပေါ့လေ၊ မိမစစ် ဖမစစ်တဲ့ကောင်’

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသူပီပီ ရုန့်ယင်းသော စကားများပြော ရင်း ကျာပွတ်ဖြင့်ရိုက်ချရုံနှင့် အားမရသေးဘဲ လှမ်း၍ကန် ကျောက်လိုက်၏။

သူ၏ခြေထောက်ကန်ချက်မှာ ယန်ခွမ်း၏ဝမ်းဗိုက်သို့ တည့် တည့်မတ်မတ်ထိသွားသဖြင့်....

အင့်

မသဲမကဲ့ညည်းညူသံနှင့်အတူ ယန်ခွမ်းမှာမြေပေါ် တိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

ယခုမှ ကျာပွတ်ကျေနပ်သွားပြီး သဘောကျစွာဖြင့် ဟား တိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံး၏မျက်နှာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသည်။ ယန်ခွမ်းအတွက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေ၏။

ကျာပွတ်သည် ဗလအားကိုးဖြင့် ကြံ့နိုင်ငယ်ညှဉ်းလှုပ်နေ သော်လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်သဖြင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေရပေ သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ယန်ခွမ်းသည် မြေပေါ်မှလူးလိမ့်ကာ ထလာ လေသည်။

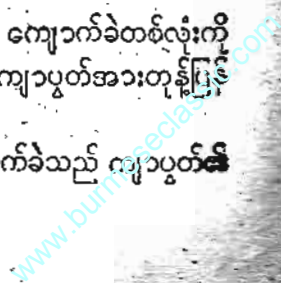
ကျာပွတ်က.... ‘ခွေးကောင်လေး မှတ်ပြီလား၊ ငါ့ကိုမေ့မကြည့်ရဲအောင် မင်းကိုသင်ခန်းစာ ပေးရဦးမယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ တိုးသွားပြီး ယန်ခွမ်းအားဆောင်ဆွဲရန် ဖန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ယန်ခွမ်း၏လက်တစ်ဘက် အပေါ်မြှောက်တက် လာလေသည်။

မြေပေါ်လဲကျသွားစဉ် စမ်းမိသော ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍ လူးလိမ့်ထလာနိုင်သည်နှင့် ကျာပွတ်အားတုန်ပြန် ထိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းပစ်ပေါက်လိုက်သော ကျောက်ခဲသည် ကျာပွတ်၏ မျက်နှာတည့်ထည့်သို့ တိုးဝင်သွား၏။



၂၆ ● အေးအေး

‘ခွပ်’
‘အား’

ကျာပွတ်မှာ ‘ငယ်သံပါအောင်ဟစ်ကာ ဖက်လက်လန်လဲကျ ထွားခလဲသည်။

မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့်အပ်ရင်း စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်နေ၏။ သူ၏လက်ချောဝါးကလေးကြားမှသွေးမျှား ယိုစီးကျလာပါသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ခံစားချက်ကင်းမဲ့သော မျက်နှာဖြင့် ကျာပွတ်ကို မမှိတ်မသွန် ကြည့်နေ၏။

မီးသွေးတုံး ပျာယာခတ်ထွားလေတော့သည်။

‘ဒုက္ခပဲ... ယန်ခွမ်း၊ မမီးကတော့ တကယ်မီးခဲကိုမှ သွားပြီး ရန်စလိုက်ပြီ’

ဟု အော်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင်....

‘မင်းကို ငါ့အတ်ပင်မယ်’

ကျာပွတ်သည် ဒေါသတကြီး ကြုံဝါးရင်း ခုန်ထလာသည်။ လက်နှစ်ဘက်ဆန့်တန်းကာ ယန်ခွမ်းထံသို့ ဝမူးရှူးထိုး ပြေးဝင်လာလေသည်။

ယန်ခွမ်း မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲပင်....

ကျာပွတ်၏ လက်ထဲရောက်သွားလျှင် သက်သာမည်မဟုတ်ရကား မီးသွေးတုံး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး....

‘ယန်ခွမ်း... ပြေး... ပြေး’

အလောတကြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ကျာပွတ်အား ခြေထိုးခံပေးလိုက်လေတော့သည်။

ကျာပွတ်သည် မီးသွေးတုံး၏ခြေထောက်ကို ဝင်တိုက်မိကာ မြေပေါ် သိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ကျာပွတ် ပြန်ထလာနိုင်မည် ဆိုပါက သူလည်း သက်သာမည်မဟုတ်မှန်း မီးသွေးတုံး နားလည်စားပါလေ၏။

ထို့ကြောင့်....

‘ယန်ခွမ်း... မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သေချင်ပြီထင်တယ်’

အော်ပြောကာ ယန်ခွမ်း၏လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ခရောသေပါး ထွက်ပြေးလေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် မီးသွေးတုံးဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ကန့်လန့်... ကန့်လန့်ဖြင့် ပါသွား၏။

မင်းတို့ ပြေးလို့လွတ်မလား။

ကျာပွတ်သည် မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်တကာ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးရင်း ပြေးလိုက်လာလေသည်။

သို့သော် ယန်ခွမ်း၏လက်ချက်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရစရာ မရှိအောင် ကွဲပြဲကုန်ရကာ ဒလိဒယိုင်ဖြစ်နေပြီး ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း မလိုက်နိုင်တော့သဖြင့် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ လွတ်မြောက် သွားကြလေတော့သည်။

...o...

အရောင်အဆွေးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ ညွှန်
သွားလာနေကြ၏။

ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် လှပတင့်တယ်စွာ ဆောက်လုပ်
ထားသည့် အဆောက်အအုံများသည် လမ်းဘေး တစ်ဘက်
တစ်ချက်၌ အစီအရီ ရှိနေသည်။

စားသောက်ဆိုင်များ၊ တည်းခိုခန်းများသည် ကြီးမား
သော ဆိုင်းဘုတ်များ ချိတ်ဆွဲထားကြပြီး လမ်းသွားလမ်းလာ
များကို ဆွဲဆောင်နေ၏။

ဈေးဆိုင်များမှ ဈေးသည်များ၏ ဝယ်ပါယူပါ အသံများ
စိစိညီနေသည်။

ပွဲတော်ကြီးတစ်ခု ခင်းကျင်းထားသည့်အလား ကြက်ပျံမကျ
စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်ပေသည်။

‘စည်ကားလိုက်တာကွာ၊ ငါ့ဆို့ မြို့နဲ့တော့ ဆိန့်ရေလို
ကွာတယ်’

မီးသွေးတုံးက မြင်တွေ့လိုက်ရသမျှကို တအံ့တကြ ဝေးမော
ကြည့်ရှုရင်း ပြောလေသည်။

သူ၏စကားကို ယန်ခမ်းမကြားလိုက်ပါ...
‘ဒီမြို့မှာ ငါ့အဖေရှိချင် ရှိနေမှာ’

ဟု တွေးနေသည့် မဟုတ်ပါလား။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာ ကြ ရင်း

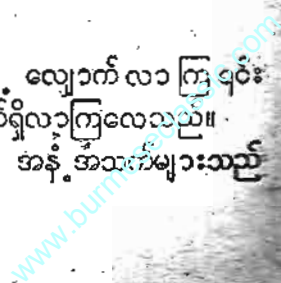
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရွေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။
ဆိုင်ထဲမှ မွေးကြိုင်သင်းပျံသော အနံ့အသံများသည်

ထမ်းပေါ်သို့တိုင် လှင့်ပျံလာပါ၏။

ယုံကြည်မှု ခရီး

(အခက်အခဲဟူသည် နေရာတိုင်း၌ ရှိပေသည်။
အောင်မြင်ခြင်းပန်းတိုင်သည် ဇွဲသတ္တိရှိဘဲ ရမည်မဟုတ်
ပါချေ။

မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု ရှိခြင်းသည် ဘဝခရီးအတွက်
အကောင်းဆုံးသော အဖော်မွန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။)



မီးသွေးတုံးက နှာခေါင်းတရှုံ့ ရှုံ့ဖြင့်...
'မွေးလိုက်တာဗျာ၊ စားလိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှပာ'
ဟု လှူတ်ခနဲ ပြောလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ယန်ခမ်းသည် သူ၏စကားကို ကြားသွားခဲ့
လေသည်။

ခြေလှမ်းရပ်ကာ မီးသွေးတုံးကို ကြည့်လိုက်ပြီး...
'မင်း ဆာနေပြီလား'
ဟု မေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...
'ဟဲ...ဟဲ...မဆာပါဘူးကွ၊ မင်းကော'
ယန်ခမ်း ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

ဘာမှမပြောဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။
မီးသွေးတုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

အစားအသောက်အကြောင်း ဘာမျှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ
ပါးစပ်ပိတ်ကာ နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

သူတို့ဘဝသည် ဆာတိုင်း အစားအစာရှလေ့ရှိသည့် ဘဝ
မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထားပြီး မဟုတ်ပါလား။

မိမိ၏ဘဝအခြေအနေကို သိလျက် မဖြစ်နိုင်သည့် အရာကို
မျှော်လင့်တမ်းစာနေလျှင် ရူးသွပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

ယန်ခမ်းသည် ဘယ်ဘုန်းကမျှ မရူးခဲ့ကြောင်း မီးသွေးတုံး
သိရှိထားပေတော့သည်။

သူ၏နှစ်ဖောတ် ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ ကုန်လှောင်ရုံ
တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ကုန်လှောင်ရုံအရှေ့၌ အမိုးမရှိသည့် ပက်လက်မြင်းလှည်းများ
အစီအရီ ရပ်တန့်ထား၏။

အလုပ်သမားများသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ အထုပ်များကို
ထမ်းပိုးကာ ကုန်လှောင်ရုံအတွင်းသို့ သွင်းနေကြလေသည်။

လူခပ်ဝဝကြီး တစ်ယောက်သည် အလုပ်သမားများအား
ကြီးကြပ်စေခိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ယန်ခမ်း ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။
မီးသွေးတုံးအား ပြုံးကြည့်လိုက်၏။

မီးသွေးတုံး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။
တစ်ဆက်တည်းပင်...

'ထမ်းရပိုးရတဲ့ဘဝက အယ်တော့မှလွတ်မလဲ မသိဘူး'
ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ယန်ခမ်းသည် မိခင်ခေါင်းချခဲ့သည့်မြို့ကလေးကို ကျောခိုင်း
ထွက်လာခဲ့ရာ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြက် မီးသွေးတုံးကလည်း

ယန်ခမ်းနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့လေသည်။
မီးသွေးတုံးအတွက် ဘယ်အရပ်သို့ရောက်ရောက်၊ ဘယ်ဘဝ
ရောက်ရောက် မထူးတော့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အဆောက်အအုံ ပိုမိုများပြားခြင်း၊ လူနေထူထပ်ခြင်း၊ ပို၍
စည်ကားသိုက်မြိုက်ခြင်းမှ လွဲပြီး ကျွဲမြို၍လည်း ကျောမူများ၏

ဘဝ ထူးခြားမှုမရှိသည်ကို တွေ့မြင်နေရပါ၏။
ကုန်လှောင်ရုံအတွင်းသို့ ပစ္စည်းများ သယ်ပိုးပို့ ဆောင်ရာ၌

သူတို့နှင့် အရွယ်မတမ်းမယမ်းရှိသည့် ကေခင်လေးများလည်း
ပါဝင်လုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ခွမ်းက....

‘အစားအသောက်မက်တဲ့လူဟာ အလုပ်ကို ပိုလုပ်ရတယ်ကွ’
ဟု ပြုံး၍ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံး မျက်နှာမဲ့သွား၏။

‘ပိုလုပ်တိုင်း ကောင်းကောင်းစားရမယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူ
ပြောသလဲ၊ ခိုင်းတော့သာ ပိုခိုင်းချင်တာ၊ ပေးတော့လျှော့ပေး
ချင်ကြတာကွ’

ဘီလူးကြီးက လူငယ်လေးများ၏လုပ်အားအပေါ် ခေါင်းစိုက်
မြတ်မှုကို ရည်ရွယ်ကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘လူတိုင်းက ဘီလူးကြီးမှ မဟုတ်တာ’

‘မင်းပြောနိုင်လို့လား’

‘နားထောင်ကြည့်ပါဦးလေ’

မီးသွေးတုံးက အလုပ်ရှုပ်ဖြစ်ဟန်ရှိသော လူဝကြီးကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူဝကြီး၏အသံကို သူတို့ရပ်နေသည့်နေရာမှပင် ကောင်းစွာ
ကြားနေရပါသည်။

‘ကြီး စားကြဟေ့၊ မခိုမကပ် လုပ်တဲ့လူဆို ဆုချမယ်၊
ကြီးစားကြ’

မီးသွေးတုံး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

‘ဒီလို လူစားမျိုး တကယ်ရှိလို့လား’

ဟု လှူတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းက....

‘သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ဘီလူးကြီးလို လူစားမျိုးတောင်
ရှိနေသေးတာပဲ၊ ဒီလိုလူစားမျိုး အကြောင့် မရှိရမှာလဲ၊ မင်း
ကြည့်စမ်း၊ သူက သဘောကောင်းတော့ အလုပ်သမားတွေက
ခိုကပ်နေကြတယ်၊ တမင် အချိန်ဆုံးပြီး လုပ်နေကြတာ တွေ
လား’

မီးသွေးတုံး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။

အလုပ်သမားများသည် အားကြီးမာန်တက် လုပ်ကိုင်ရမည့်
အစား ယန်ခွမ်း ပြောသကဲ့သို့ ခိုကပ်ကာ ဟန်ဆောင်လုပ်ကိုင်
နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘အလုပ် လုပ်ရင် ထမင်းတော့ စားရမှာပဲ၊ မခိုမကပ်ဘဲ
လုပ်ရင် ဆုတောင် ရဦးမယ်’

‘မင်းကို သူက လက်ခံမှာလား’

‘သူ လက်ခံအောင် လုပ်တဲ့ နည်းရှိပါတယ်’

စကားဆုံးလျှင် ယန်ခွမ်းသည် မြင်းလှည်းများ အနီးသို့
ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလေသည်။

ပိုင်ရှင်လူဝကြီးထံမှ ခွင့်ပြုချက် မတောင်းဘဲ မြင်းလှည်း
ပေါ်မှ အထုပ်တစ်ထုပ် ဆွဲယူကာ ထမ်းပိုးလိုက်ပြီး နေခြင်း
အလုပ်သမားများနှင့်အတူ ကုန်လှောင်ရုံ အတွင်းသို့ သယ်ပို့
လိုက်လေသည်။

ဘစ်ဖန် နောက်ထပ် တစ်ခေါက် သယ်ပို့ ပြန်သည်။

အခြားအလုပ်သမားများကဲ့သို့ ပျင်းရိပင်နှံ့မနေဘဲ အားသွန် ခွန်စိုက် ကြီးစားလုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူနှင့် ရွာက ကောင်လေးများ တစ်ခေါက် သယ်ပို့ပြီး ချိန်၌ သူက သဲခေါက်မျှ သယ်ပို့ ခဲ့လေသည်။

ယန်ခွမ်းက ဝင်ရောက်သယ်ပို့နေပြီ ဖြစ်၍ မီးသွေးတုံးလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်သယ်လေသည်။

ပိုင်းရင်သို့ကြီးသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား မျက်မှောင်ကပ် ကာ ကြည့်နေပါ၏။

တစ်ဘောင်မျှ အကြာတွင် ဆန်မျက်နှာ ပျိုးပျိုးရှင်ရှင်ဖြစ် လာလေသည်။ အားမြစ်ခြင်း၊ ဝေးမြဲနိုးစိတ်မီးခြင်း မပြုဘဲ အသားပင် လက်ပိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် ဘိလူးကြီးထံတွင် ပင်ပန်း ကြီးစွာ လုပ်ခဲ့ကြရသဖြင့် ထုသားပေးသားကျနေကြပြီ ဖြစ် လေသည်။

ထုသားတစ်အိုးချက်ခန့် အချိန်ကြာအောင် ချွေးတလုံးလုံး ဖြင့် သယ်ပို့ခဲ့ကြသော်လည်း ခြေလှမ်းကျစေခဲ့ကြစေချေ။

သူတို့အား ရွယ်တုံ-ကော်ဒင်လေးများ မဆဲသားနှင့် အလုပ် သမားကြီးများပင် တအံ့တကြဲ ဖြစ်လာကြရလေသည်။

ဆိုင်ငင်လှူကြီးကား သူတို့ကို ကြည့်ကာ အကြီးအကျယ် သဘောကျနေပေတော့သည်။

ကုန်ပစ္စည်းများအားလုံး ကုန်လျှောင်၍အဘုန်းအို သယ်ပို့ ပြီးစီးသွားသည်နှင့်...

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့ဆီလာခဲ့ဦး’ ပိုင်ရှင်လူဝကြီးသည် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးအား လှမ်း ခေါ်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းတို့က သူ၏ ရှေ့တွင် ခပ်ယိုယို ရပ်လိုက်ကြလေ သည်။

လူဝကြီးသည် သူတို့ နှစ်ယောက်အား အကဲခတ် ကြည့် ကြည့် ပြီး...

‘မင်းတို့ဟာ ငါ့အလုပ်သမားတွေ မဟုတ်ဘဲ ငါ့အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ကြတာ ဘာကြောင့်လဲက’

ဟု မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

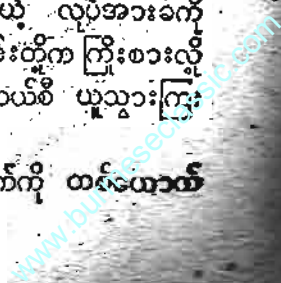
‘လစ်အားခ လိုချင်လို့ပါ’

‘ဪ... မင်းက အလုပ် လုပ်ရင် လုပ်အားခ ရမယ်လို့ က်ထားတာကိုး’

‘ဟုတ်ပါ တယ်ခင်ဗျာ’

‘ဟင်း...ဟင်း...မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ ငါ သဘောကျ သားပြီ၊ ငါ့အလုပ်သမားတွေ မဟုတ်ပေမယ့် လုပ်အားခကို လူဝတေပေး တဲ့အတိုင်းပဲ ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းတို့က ကြီးစားလို့ ချလိုက်မယ်၊ တစ်ယောက်ကို ငွေငါးဆယ်စီ ယူသွားကြား ငါ့ပြီလား’

မီးသွေးတုံးနှင့် ယန်ခွမ်းတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ညွှန်လိုက်ကြလေသည်။



ဘီလူးကြီးထံ၌ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခမ်းလုပ်မှ ငွေတစ်ဆယ်
ခန့် ဖျစ်ဖျစ်ညှစ်ညှစ် ရလေ့ ရှိပါသည်။

မည်သို့ပင် ကြီးစားစေကာမူ ဘီလူးကြီး သဘောမကျလျှင်
ငွေတစ်ဆယ်ပြည့်အောင်ပင် မရချေ။

ယခုမူ စာနာ နားလည်တတ်သည့် လူဝဲကြီးက ထိုကံထိုကံ
တန်တန် ပေးလေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

မီးသွေးတုံးနှင့် ယန်ခွမ်းတို့ ဖြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြလေသည်။

လူဝဲကြီးက....

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ကြမလား’

ဟု မေးလေသည်။

မီးသွေးတုံးက ယန်ခွမ်းကို ကြည့်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်း ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ မကြာခင် ဒီမြို့ကထွက်သွားမှာမို့ ဦးဆီ

ဆက်ပြီး မလုပ်နိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါးတယ်ခင်ဗျာ’

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

လူဝဲကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အင်းလေ....မင်းတို့မှာ အခက်အခဲရှိနေတယ်ဆိုရင်လဲ ငါ

အတင်းခေါ်မထားပါဘူး၊ ရေ့....ရေ့.... မင်းတို့ရဲ့လုပ်အား

ယူသွားကြပေစော့’

ပြောရင်း တစ်ယောက်ကို ငွေငါးဆယ်စီ ထုတ်ပေးလေ
သည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် လူဝဲကြီးအား နှုတ်ဆက်
ကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

.....

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက်....

‘ဟား....ဟား....ဟား’

ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘ဆိုင်ထဲကထွက်လာတဲ့ အနံ့တွေကို ရပ်ပြီးရှု၊ ရှုကြံနေလို့

အားရမှာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ခုဆိုရင် စားချင်ရာစားလို့ရပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံးက အတည်ပေါက်ဖြင့်...

‘ဒါတော့ မင်းပြောမှလားကွ၊ အလုပ်လုပ်ရင် စားရမယ် ဆိုတာ ငါ့ဘီသားပဲ’

‘ဘာလဲ...မင်းက မလုပ်ဘဲ စားချင်လို့ လမ်း’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အနံ့ ခံချင်လို့၊ ဟား...ဟား...ဟား’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်မောလိုက်ကြပြန်သည်။

ဘီလူးကြီးနှင့်ကွားခြားလှသည့် အလုပ်ရှင်လူဝကြီးနှင့် တွေ့ ခဲ့ရသဖြင့် သူတို့၏စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေ၏။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ပဲခိုး စာမိယောက်ဖက်ကား ရှေ့ဆက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

ဆိုသော်...

‘လူဝကြီးက ဆုချလိုက်လို့ မင်းတို့ သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့၊ ခက်ယန် မှာကျောသော စကားသံ ထွက်ပေါ့လားသဖြင့် ခြေလှမ်း တုံ့ ခန့်ရပ်တန့်သွားရပါ တော့သည်။’

သူတို့၏ရှေ့တွင် ကောင်လေးတစ်သိက် လမ်းပိတ်ထား ကြ လေသည်။

ဦးဆောင်လာသည့် ကောင်လေးမှာ အသက်ဆယ်ခြောက် နှစ်ခန့်ရှိပြီး ဆံဝင်နီကျင်ကျပ်၊ လူကောင်ခပ်ထူးထူး ဖြစ်လေ သည်။

ကျန်ကောင်လေးများသည် ယန်ခွမ်းတို့အား ရှုသိုးဆိုးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မီးသွေးတုံးက ယန်ခွမ်း၏အင်္ကျီစကိုဆွဲကာ... ‘လားပါကွာ...ငါ့ဘီ သွားကြရအောင်’

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလေသည်။ ယန်ခွမ်းက သွားမလှုပ် အမလှုပ်ဖြင့် ရပ်နေ၏။

ဆံပင်နီကျပ်ကျင်နှင့်ကောင်ပီလေးသည် သူတို့အနီးသို့ လှမ်း လာနေ၏။

မီးသွေးတုံး မျက်နှာပျက်သွားပြီး နောက်အတ်လိုက်ရာ ယန်ခွမ်းမှာ အလိုလိုနေရင်းငရု သို့ထွက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား ဖြေသည်။

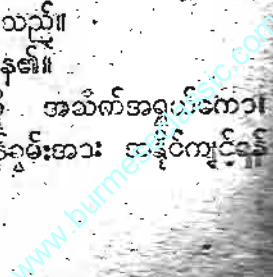
ဆံပင်နီကျပ်ကျင်ကောင်လေးသည် ယန်ခွမ်းနှင့် လက်တပ် ကမ်းအကွာ၌ ပေလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထုပြုပြီး ရပ်လိုက်ကြသောအခါ ထိုကောင် လေးမှာ ယန်ခွမ်းထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာမျှ ပိုမြင့်နေပါ၏။

မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီမြို့မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ မင်းတို့ ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ငါ့ဘီအလုပ်ကို ဝင်ရှုပ် တာလဲ’

ထိုကောင်လေးက ဇင်္ဂါင်ဇမ်းလာသည်။ ယန်ခွမ်းက ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

ထိုကောင်လေးမှာ မြို့ခံဖြစ်သလို အသိက်အရွယ်ကော၊ လူလုံးလူဖန်ကော ပျိုကြီးသဖြင့် ယန်ခွမ်းအား အနိုင်ကျင့်ခန့် ကြီးစားလာသည်။



‘လူဝကြီးကို ငါတို့ညာစားနေတာကြာပြီ၊ မင်းတို့ရောက်လာမှပဲ ငါတို့ နာမည်ပျက်တော့တယ်၊ မင်းတို့ကို မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင် ဆုံးမရမယ်’

ထိုကောင်လေးက ကြုံးဝါးလိုက်လျှင် ကျန်ကောင်လေးများက...

‘အစ်ကိုကြီးကျောက်ခဲ၊ လူစွာလုပ်တဲ့ကောင်တွေကို ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ’

‘သူတို့ဆီကပိုက်ဆံကို လုယူထားလိုက်’

ဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ပြောလာကြသည်။

ကျောက်ခဲအမည်ရှိ ဆံပင်နီကျင်ကျင်နှင့် ကောင်လေးမှာ ပို၍ ရဲရဲတင်းတင်းဖြစ်လာသည်။

‘ယန်ခွမ်းက ဘာတစ်ခုခုမျှမပြောဘဲ သူ့အား စိုက်ကြည့်နေဆဲဖြစ်...’

‘သူများရပ်ရွာမှာလာပြီး လူစွာလုပ်ရအောင် မမ်းက တော်တော်သတ္တိကောင်းနေတယ်ပေါ့! ဟုတ်လား၊ ကဲ-ကောင်းဦးကွာ’

ပြောပြောဆိုဆို ယန်ခွမ်းအား ပါးရိုက်ချလိုက်၏။

ပြန်းခဲမြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ယန်ခွမ်း၏ပါးပြင်ရဲရဲနီသွား၏။

‘ယန်ခွမ်း’

မီးဘေးတုံး လွတ်ခနဲအော်လိုက်သည်။

ယန်ခွမ်းကား မားမားမတ်မတ် ရပ်နေဆဲ...

ကျောက်ခဲသည် ယန်ခွမ်းအား စော်ကားလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်သွားပြီး ဟားဘိုက်ရယ်မောလိုက်၏။

သို့သော်...

‘ဟား...ဟား...ဟား’

‘ခွပ်’

‘အမယ်လေး’

ရုတ်တရက် ယန်ခွမ်းသည် ခြေဖျားထောက်ကာ ကျောက်ခဲ၏ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။

အကြောက်အရှံ့မရှိဘဲ တုန်ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့သဖြင့် ကျောက်ခဲမှာ မရှောင်နိုင်ဘဲ လက်သီးစာမိသွားလေတော့သည်။

မျက်လုံးထဲ ကြယ်များလများ တွေ့သွားပြီး ဖမ်းဖိတ်သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်း၏လက်သီးချက်မှာ ပြင်းလှသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသွား၏။

‘အစ်ကိုကြီးကျောက်ခဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘သူ့ကို ထိုးချလိုက်ပါတော့လား’

‘သူ့ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်’

ကောင်လေးများသည် ကျောက်ခဲအား သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ကျောက်ခဲကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါသထွက်နေပြီဖြစ်ရာ...

‘မင်းက ငါ့ကိုအာခံရဲတယ်ပေါ့၊ ကိုင်းကွာ’

အော်ငေါက်ရင်း ယန်ခွမ်းအား လက်သီးဖြင့်ထိုးချလိုက်၏။

‘ခွပ်’

ခပ်အုပ်အုပ်အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။



ယန်ခွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်သွား၏။

ကျောက်ခဲ၏ လက်သီးချက်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားပြီး သွေးများစိမ့်ထွက်လာသည်။

နာကျင်သွားသည့်တိုင် ယန်ခွမ်းက ညည်းညူခြင်းမပြုပါ။

ချက်ချင်းပင် ခြေဖျားထောက်ကာ ကျောက်ခဲ၏မျက်နှာကို လက်သီးတစ်လုံး ဝစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

ခွပ်
အား

ကျောက်ခဲ အော်ထိုက်၏။

သူ၏နှာခေါင်းရိုး ကျိုးသွားသဖြင့် မျက်နှာတစ်စလုံး ဆွေးချင်းချင်း နီရဲသွား၏။

သူ့ထက်ငယ်သော ယန်ခွမ်းက ကြစ်ခေါင်းဆိတ်မခံ စာန်ခြန်လာသည်ဖြစ်၍...

သိကြသေးတာပေါ့ကွာ

ဒေါဟုပူဖြင့် ယန်ခွမ်းကို ထိုးချလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက ရှောင်တိမ်းရန် မကြိုးစားပါ။

ကျောက်ခဲ၏ လက်သီးဒဏ်ကြောင့် ယိမ်းယိုင်သွားသည့်တိုင် ချက်ချင်းပင် ခြေဆောင်ခွန်ပြီး ကျောက်ခဲ၏မျက်နှာကို ပြန်ထိုးလေသည်။

ကျောင့်ကိစ္စ တစ်ချက်စိုးလိုက်တိုင်း သူကလည်း တစ်ချက် ပြန်လာသဖြ့် အမိအရစိုးလေသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေးငါးဆက်ချက်ခန့် ထိုးပြီး သော့ခါ နှစ်ယောက်စလုံး၏မျက်နှာမှာ ငြင်မကောင်းအောင် သွေးချင်းချင်းနီရဲသွားလေတော့၏။

လက်သီးတစ်လုံးတိုင်းတစ်လုံးတိုင်း ရိုသမုအား အကုန်သုံးကာ ထိုးလိုက်ကြသဖြင့် အစိုးခံရသည့် နှစ်ယောက်စလုံး သက်သာလှသည့် မဟုတ်ပါ။

မျက်နှာကွဲပြကုန်သည့်အပြင် ခေါင်းထဲချာချာလည်ငံအောင် မူးနှောကလာကြလေသည်။

သို့တိုင် ယန်ခွမ်းသည် တောင်တောင်ကြီး ရစ်နေဆဲပင် ကျောက်ခဲသည် ယန်ခွမ်းကိုကြည့်ကာ အလိုလိုနေရဦးထိတ်လန့်လာ၏။

သူက အစ်ချက်စိုးလိုက်သည့်နှင့် ယန်ခွမ်းက တစ်ချက် ပြန်ထိုးမည်ဖြစ်ရာ ယန်ခွမ်းအား ထိုးရန်ပင် မစွဲမရဲဖြစ်လာ၏။ ယန်ခွမ်းအား ထိုးပြီး ပြန်လည် တုံ့ပြန်လာသောအခါ ရှောင်တိမ်းမည်ဟုကား မစဉ်းစားစံ့ပါ။

အကြောင်းမှာ ယန်ခွမ်းသည် ရှောင်ရန် လုံးဝမစဉ်းစားဘဲ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပမာဆီရလျှင် ကျောက်ခဲ၏လက်သီးသည် ယန်ခွမ်းအား ထိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယန်ခွမ်း၏လက်သီးမှာလည်း ကျောက်ခဲအား ထိပြီးဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ကျောက်ခဲသည် နှာခေါင်းမှ သွေးများကိုသုတ်ရင်း... မင်း...မင်း လူဇာတ်ရဲလား

ဟု မယုံကြည်နိုင်စွာ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

၄၄ ● စန္ဒာဘေဇာင်

များသောအားဖြင့် ယန်ခွမ်းအရွယ် ကောင်လေးများသည် အနည်းငယ်မျှ အသားနာသွားရုံနှင့် အရှုံးပေးတတ်ကြ၊ ထွက်ပြေးသွားတတ်ကြသည် မိဟုတ်ပါလား။

ယန်ခွမ်းကား ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ တစ်ချက် ထိသွားတိုင်း တစ်ချက် ထိထိမိမိ ဖြန်လည်တုံ့ပြန်နေ၏။

ယန်ခွမ်းအား တစ်ချက်ထိုးလျှင် မိမိလည်း တစ်ချက် ပြန်အထိုးခံရမည် ဟူသော အသိဝင်ရောက်လာပြီး နောက်ပိုင်း ကျောက်ခဲမှာ ယန်ခွမ်းအား မထိုးဝံ့တော့ချေ။

ယန်ခွမ်းနှင့်ယှဉ်ပြီး အသား အနာမခံနိုင်တော့ပါ။
ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် ကောင်လေးများလည်း အသိ တိတ်သွားကြ၏။

ကျောက်ခဲသည် နောက်သို့ တရွေ့ ရွေ့ အုတ်အစားသည်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လျှင် ချောခန့် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကောင်လေးများသည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ကျောက်ခဲ နောက်သို့ လိုက်သွားကြ၏။

ထိုအခါမှ မီးသွေးတုံး သတိဝင်လာပြီး ယန်ခွမ်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ....

‘ယန်ခွမ်း၊ မင်း ဖန်နိုင်ရဲ့လား’
ဟု ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်လေသည်။
ယန်ခွမ်းသည် သွေးများပေးကျ နေသည့်ကြားမှ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ....

‘ငါ့ကိုယ်ငါ ယုံပေမယ့် သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မယုံဘူးကွ’
ဟု ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံး ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။

‘မင်းကိုယ်မင်းယုံတာ မဟန်သေးပါဘူးကွာ’
ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘ငါ့ကိုယ်ငါ မယုံရင် ငါ့အခုလို မတ်မတ်ရပ်နေနိုင်မယ်လို့ မင်း ထင်သလား’

မီးသွေးတုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

ယန်ခွမ်းသာ အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ချက်မရှိခဲ့ပါလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် မြေပေါ် ပြားကပ်သွားသည်အထိ ကျောက်ခဲက နှိပ်စက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားဖေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူရိပ်တစ်ခုသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

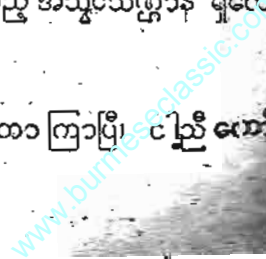
ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသူသည် ယဉ်းကျေးသိမ်မွေ့သည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိလေသည်။

ယန်ခွမ်းအား ပြုံးပြရင်း....

‘ငါ့ညီတို့ကို အစ်ကိုကြီး ကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ ငါ့ညီတော်တော် သတ္တိကောင်းတာပဲ’



ဟု ခိုးကျူးလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက ဘာမျှမပြောဘဲ ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

မီးသွေးတုံးက...
'နောင်ကြီးက...'

ကျုပ်က သမားတော်တစ်ယောက်ပါ။ ငါ့ညီတို့ရဲ့သတ္တိကို သဘောကျလှန်းလို့ ငါ့ညီရဲ့ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးကုပေးပါရစေကွာ။ ဆေးဖိုးဝါးခဲ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူပါဘူး။ ထိုစကားကြားလျှင် မီးသွေးတုံး အားတုန်အားနှာ ဖြစ်သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်းအတွက်လည်း ဝမ်းသာသွား၏။

'ယန်ခွမ်း... မင်းဒဏ်ရာတွေကို ဆေးထည့်ဖို့...'
သူ၏စကား မဆုံးသေးမီ ယန်ခွမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

'ကျာပုတ်ကြောင့် သမားတော်နဲ့ပြတ်လှ ရှိဖူးလို့လား'

မီးသွေးတုံး ငြိမ်ကျသွား၏။

မှန်ပေသည်။ ကျာပုတ်၏လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာရခဲ့သူများ ဆည် ဆေးဖိုးဝါးခဲ မတတ်နိုင်ခြင်းကြောင့် သမားတော်တံသွားမပြုနိုင်ဘဲ စာတ်သဗျာ ခုတ်သဗျာ ကြားဖူးသမျှ ဆေးပြုံးတို့များ ဝိုက်ကာ သက်သာပျောက်ကင်းရှုသည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။

မည်သူကမျှ ရှေးကြီးခွင်ကျယ်လှုပ်ကား ပြောဆိုနေကြခြင်း မရှိချေ။

လောက၏ ထုထောင်းရိုက်ပုတ်မှုကြောင့် သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များသည် သံတောခဲများမဟာ ဖြစ်နေပြီဟု တွေးနေလေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းက သမားတော်ဆိုသူအား စိုက်ကြည့်ရင်း...
'နောင်ကြီးရဲ့ စေတနာကို လေးစားပါသယ် ခပ်ဗျားကျွန်တေ့ဒဏ်ရာလောက်နဲ့ ဆေးကုစာမှ မလိုသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး'

ဟု ပြောလိုက်၏။

တင်ဖန်...

'မီးသွေးတုံး ငါတို့သွားကြစို့'

ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွား၏။

မီးသွေးတုံးက 'နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

သမားတော်ဆိုသူသည် ယန်ခွမ်းအား တအံ့တကြဲ မေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရင်ခဲလေသည်။

မီးသွေးတုံးသည် ယန်ခွမ်းနောက်သို့ လိုက်သွားပြီး ထမားတော်နှင့် အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်လာမှ...

'ယန်ခွမ်း၊ သူ ဘာသာ ပျောက်သွားတာသက်ဆုံးကုလိုက်တာက ပိုပြီး မြန်မြန်မပျောက်သွားလားကွ'

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်၏။

ယန်ခွမ်း၏ခြေလှမ်း တုန်ခန် ရပ်သွား၏။

မီးသွေးတုံးအား စေ့စေ့ကြည့်ကစ...

'ငါ့အမေကို ဘယ်သူကမှ အလကားဆေးကုပေးပါမယ်လို့ ပြောခဲ့ကြဘူးကွ'



၄၈ ● ဝတ္ထုအောင်

ဟု ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံး မျက်နှာမျက်သွား၏။

ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ယန်ခွမ်း၏ အသည်းနှလုံးကို ထိုးဖောက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်ဟု ခံစားရလေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

“ငါ့က သူ့ကို မယုံဘူး”

ဟု လေသံမျှဖြင့် ပြောကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

မီးသွေးတုံးလည်း တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် နေခက်မှလိုက်သွားလေတော့သည်။

.....၁.....

ရောင်စဉ် အသွယ်သွယ်

(ပန်းချီတို့သည် ရောင်စဉ်အသွယ်သွယ်ကို တတ်ကျွမ်းလိမ္မာကြပေသည်။

ကံကြမ္မာသည်ကား ပန်းချီကျော်တို့ထက်ပို၍ တတ်ကျွမ်းလိမ္မာ၏။

အဖြူရောင်နှလုံးသားကို အရောင်အမျိုးမျိုး ခြယ်သနိုင်စွမ်း ရှိပေသည်တကား။)

.....၂.....

လေပြည်လေညှင်း စေ ဖမ်းဘိုက်ခတ်နေ၏။

မိုးကြိုင်သီးပျံ့သော တောပန်းရနံ့များ လေပြည်နှင့်
အတူ လွင့်ပျံ့လာ၏။

ယန်ခမ်းနှင့် မီးသွေးတူးတို့သည် ဘောလင်းကလေးအတိုင်း
ပန်းချင်းယဉ်က လျှောက်လာကြလေသည်။

ယန်ခမ်း၏မျက်နှာပေါ်မှ သွေးစသွေးနုများကို ဆေးကြော
ဆုတ်ဆတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အညိုအညည်းကွဲကွဲ ရောင်ကိုင်နေခြင်းမှာ
အခါရားပေါ်လွင်လာလေသည်။ သို့သော် ယန်ခမ်းသည် သူ၏

ခက်ပျားနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်သုံးတစ်ပါးမျှ ပြောဆိုခြင်း
မပြုချေ။

မီးသွေးတူးသည် ယန်ခမ်း၏အကြောင်း သိထားသူဖြစ်ရာ
စိုးရိမ်ပူပန်မိသော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် လျှောက်လှမ်း လာနေခဲ့ကြစဉ်မှာပင်
ခပ်သွားလှမ်းမှစူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ

သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယန်ခမ်း ခြေလှမ်း တံ့ ခန့်ရပ်သွား၏။

မီးသွေးတူးက...
‘ရှေ့မှာသော တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီက’
ဟု အသိတ်တလန် ပြောလေသည်။

ယန်ခမ်းသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...
‘ထို သွားကြည့်ကြရအောင်’

စကားဆုံးသည်နှင့် အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာရာသို့
နှစ်ယောက်ပြေးလွှားသွားလေသည်။

မီးသွေးတူးလည်း မဝန်နိုင်တော့ဘဲ လိုက်သွားရ၏။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် သစ်ပင်ချုံ့နှယ်များကြားမှ ဖြတ်

ပြေးသွားကြရာ တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား
ကြလျှင် တောင်ကုန်းတစ်ဘက်၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားနေသည်

ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယန်ခမ်းသည် မီးသွေးတူး၏ လက်ကိုင်ဆွဲကာ မြေပေါ်
မှောက်အုလှိုက်၏။

နှစ်ယောက်သား တိုက်ပွဲကို အပေါ်ဒီးမှ ကြည့်နေလိုက်ကြ
လေသည်။

အပြာရောင်ဝတ် လူတစ်စုသည် မြင်းလှည်း တစ်စီးအား
အကာအကွယ်ပြုကာ ခုခံနေကြ၏။

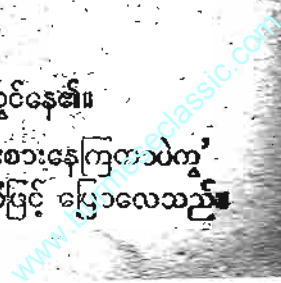
အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများက စိုင်းရဲ
တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ တစ်ရိပ်ပုံသဏ္ဍာန် အလံတစ်ခု လှင့်ထူ
ထားလေသည်။

ထိုအလံပေါ်တွင်...
‘ရွှေနဂါးအာမခံဌာန’

ဟု ရေးထားသည့် စာလုံးများ ပေါ်လွင်နေ၏။

‘အာမခံပစ္စည်းတွေကို လုယက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပဲက’
မီးသွေးတူးက တုန်ယင်နေသည့်အသံဖြင့် ပြောလေသည်။



ယန်ခမ်း ဘာမျှမပြောဘဲ တိုက်ပွဲကို မျက်စောင့်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ရွှေနဂါးအာမခံဌာနမှ လူများသည် အပြင်းအထန် ခုခံကာကွယ်နေသည့်ကြားမှ တဖြည်းဖြည်း အရေးနိမ့်လာလေသည်။

ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေသူများဘက်မှ ဓားနှစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်သည် အာမခံဌာနမှလူများကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးလျက် ရှိနေပါ၏။

ထိုလူ၏ ဓားနှစ်လက် လှုပ်ရှားသွားတိုင်း အာမခံဌာနမှ လူများ ကားခနဲ ကားခနဲဖြင့် မြေပေါ် လဲကျသွားလေသည်။

‘အား’

‘အွန်’

‘အမယ်လေး’

ရှေ့သောအော်ဟစ်သံများ ကြောက်မနန်းလိလိထွက်ပေါ်နေ၏။

လူလူချင်း ညှဉ်တာထောက်ထားခြင်း မရှိဘဲ အသက်ကို ဖက်ရွက်ပမာသဘောထားကာ တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်နေကြသည်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် မာကျောလှသည့် ယန်ခမ်းပင်လျှင် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

မီးသွေးတူးကား မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်နေစေတော့သည်။

သူတို့ကြည့်နေစဉ် အချိန်အတွင်း ရွှေနဂါးအာမခံဌာနမှ လူများတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လဲကျသွားကြရာ နောက်ဆုံး သုံးလေးယောက် မျှသာ အျန်ရစ် တော့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဝံ့ကြတော့ဘဲ လက်နက်ချ အညံ့ခံလိုက်ကြ၏။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် အောင်ပွဲခံနိုင်ပြီဖြစ်၍ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ၏လူများကို လက်ဝေ ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

‘မြင်းလှည်းထဲကအာမခံပစ္စည်းတွေကိုသယ်ကြ၊ မြန်မြန်လုပ်’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

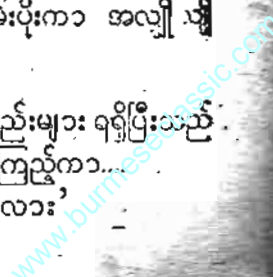
ဓားပြများသည် ဝမ်းသာအားရ ဟေးခနဲ ဟစ်ကြွေးလိုက်ကြပြီး မြင်းလှည်းတံခါးကို ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် အာမခံပစ္စည်းများကို ထမ်းပိုးကာ အလျှို ဖျံထွက်သွားကြလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ပစ္စည်းများ ရရှိပြီးသည်နှင့် လက်နက်ချအညံ့ခံခဲ့သူ လေးယောက်ကိုကြည့်ကာ...

‘ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းတို့သိကြသလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။



အာမခံဌာနမှ လူတစ်ယောက်က...

‘ခင်ဗျားဟာ မြို့လယ်က သိုင်းဆရာဝေခုံးဆိုတာ ကျုပ်တို့ အားလုံးသိတယ်။ လူတိုင်းက ခင်ဗျားကို ကြည့်ညှိလေးစားနေကြတာ။ ခင်ဗျားကလူကြီးလူကောင်း ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ခေးပြကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ခုမှပဲသိရတော့တယ်’ ဟု ပြောလေသည်။

အခြားတစ်ယောက်ကလည်း...

‘ကျုပ်တို့ ရွှေနဂါးအာမခံဌာနပိုင်ရှင်ခင်ဗျားဟာ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့လူတွေပါ။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး’ ဟု အော်ပြောလေသည်။

ကုန်နှင်ယောက်လည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ...

‘ကျုပ်တို့ အချိန်မီရောက်မသွားရင် ဆရာထမ်းလိုက်လာလိမ့်မယ်။ သူ့ရောက်လာရင် ခင်ဗျားမလွယ်ဘူး’

‘ဝေခုံး၊ မြို့တော်ဝန်က ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ရပ်အတွက် သေဒဏ် အပြစ်ပေးလိမ့်မယ်’

ဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်ကြလေသည်။

အံ့နက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ(ဝါ)သိုင်းဆရာဝေခုံးသည် သူတို့၏စကားကို ဂရုစိုက်သည့်အလား ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ရွှေနဂါးအာမခံဌာနမှ လူလေးယောက်သည် မခံချိမခံသာဖြင့် ငန်ကြသည့်တိုင် အရေးခိုင်းခဲ့ပြီဖြစ်၍ အကြိတ်ထားရုံမှလွဲပြီး ဘာမျှမထုတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

သိုင်းဆရာဝေခုံးသည် ဟားတိုက်ရယ်မောပြီးလျှင်...

‘ငါက ဓားပြကြီးပါလို့ လူသိခံမယ်တဲ့လားကွာ၊ မင်းတို့ကို ချမ်းသာပေးမယ်များ မတ်နေဆဲလား၊ ငါ့အကြောင်းသိသွားတဲ့ လူတွေကို ရှင်းပစ်မယ်ဆိုတာ မင်းတို့မရိပ်မိကြဘူးလား’

စကားဆုံးလျှင် လက်နှစ်ဘက်ဝေ ဖမ်းလိုက်လေသည်။

ခေးနှစ်လတ်ဖြင့် အာမခံဌာနမှ လူလေးယောက်အား ခုတ်ချပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့သော်။

ထိုလူလေးယောက်သည် ခုခံနိုင်ခြင်းမရှိရကား ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်ကြပါသော်လည်း လွတ်မြောက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့သဖြင့်...

‘အား’

‘နိုး’

‘အယ်လေး’

စားရှုစွာအော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်အတုံးအရုံး လဲကျသွားလေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

သိုင်းဆရာဝေခုံးသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောနိုင်သွားသည်။



တဖန် သူ၏လူများကိုလက်ဝေ ယမ်းပြရင်း ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သူ၏လူအတော်များများသည် အာမခံပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်ကာ ထွက်သွားနှင့်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူနှင့်အတူ ငါးယောက်ခန့်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့၏။ သိုင်းဆရာကြီးဝေခုံးတို့ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြစဉ် မှာပင်.....

‘ခွပ် ခွပ်.....ခွပ် ခွပ်’
မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှကြည့်နေသည့် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်စု မြင်းဒုန်းစိုင်းနှင့် လစနေကြသည်ကို အပေါ်စီးမှလှမ်းပြီး မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူများသည် အာမခံပစ္စည်းများ အချိန်မီရောက်မလာသဖြင့် စိတ်ပူကာလိုက်လာကြသည့် ရွှေနဂါးအာမခံဌာနမှ လူများဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိလျှင်.....

‘ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲဟေ့’
ယန်ခွမ်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။
မီးသွေးတုံးက.....

‘ကောင်းတယ်၊ သိုင်းဆရာဝေခုံးဆိုတဲ့လူကို ဆုံးမလိုက်ကြစမ်းပါကွာ’
ဟု မေတ္တာပို့ ခေါ်လေသည်။

ဓားပြခေါင်းဆောင်ဝေခုံး ဒုက္ခရောက်တော့မည်ဟု သူတို့နှစ်ယောက် တွေးနေကြစဉ်မှာပင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

....၀....

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရွှေနဂါးအာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားများသည် မြင်းဒုန်းစိုင်းခီးနင်းကာ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။

‘သိုင်းဆရာ ဝေခုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။’

အခြေအနေအရ မည်သို့မျှ ပြေးလွတ်တော့မည် မဟုတ်မှန်း နားလည်သွားလေသည်။

သူ၏ လူများလည်း ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

‘ဆရာ ဝေခုံး.....ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

ကျုပ်တို့ ပြေးလို့ လွတ်မှာ အတိအကျ

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်ကြလေသည်။

သိုင်းဆရာဝေခုံးသည် တစ်ခဲမျှ တောဝေသွားပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်လာလေသည်။

လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဖြေရှင်းပြပါမယ်

စကားဆုံးလျှင် ဓားဝေ ယမ်းကာ သူ၏လူများကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်လေသ

မပျော်လှင်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် သူ၏ လူငါးယောက် အငိုက်မိသွားကြ၏။

ဓားရောင် ဝမ်းလက် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင်...

အား....

အမယ်လေး

လူနှစ်ယောက်မှာ သိုင်းဆရာဝေခုံး၏ ဓားချက်မိကာ မြေပေါ် လဲကျသွားကြလေသည်။ ကျန်ဆုံးလောက်သည် သတိဝင်လာကြပြီး ချက်ချင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွှေဂါးအာမခံဌာန သိုင်းသမားများ တစ်ဖန်လှီး ရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီး ဥပရစ်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။

ထိုလူကိုမြင်လျှင် သိုင်းဆရာဝေခုံးက...

မိတ်ဆွေကြီး ထင်းပေ-မြန်မြန်လာဗျို့၊ ဘေးပြေတူ လှယက် ပြေးထွက်ပြေးကန်ပြီ

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏ လူသုံးယောက် ဒေါသထွက်သွားကြသကဲ့သို့ တိတ်လန့် ချစ်လည်း သွားကြ၏။

ဝေခုံးသည် သူ့လူ ကိုယ်တက်သား လုပ်နေပြီ မဟုတ်မီ ထား။

နှစ်ယောက်သည်...

လူယုတ်မာကြီး

ဟု အော်ငေါက်ကာ ဝေခုံးအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသကဲ့သို့ ကျန်တစ်ယောက်မှာ ထွက်ပြေးသွားရန် ကြိုးစားလေသည်။

သို့သော် ရွှေဂါးအာမခံဌာနခေါင်းဆောင် ထင်းပေက...

မင်း ပြေးလို့ လွတ်မလား

ကြုံးဝါးရင်း ဓားဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်လျှင်...

ဒုတ်....

အင်....

အော်ဟစ် ညည်းညူသံနှင့်အတူ မြေပေါ် ခေ့ခနဲ လဲကျ သွားတော့၏။

ထိုလူ လဲကျသွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

အား....

အမယ်လေး

၆၀ ● ဝဏ္ဏအောင်

သိုင်းဆရာဝေခုံးသည် သူ့ အကြောင်း ဖော်ပြောမည့် သူ၏ လူနှစ်ယောက်အား အပြီးတိုင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်လေ တော့သည်။

....၀....

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ ခံပြင်းနေကြလေသည်။

မီးသွေးတုံးက....

‘တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ လူပဲ’

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း ဘာမှ မပြောပါ။

မီးသွေးတုံးက....

‘ယန်ခွမ်း... ဓားပြခေါင်းဆောင်ဟာ သူ့ဆိုတာ ငါတို့ ဆွားပြောပြရင် မကောင်းဘူးလား’

ဟု မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်း ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

‘မင်းပြောတာကို သူတို့က ယုံမှားတဲ့လား’

မီးသွေးတုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တောင်ကုန်းအောက်မှ စကားပြောသံများ လွင့်ပျံ့လာသည်ကို ကြားရပေသည်။

ရွှေနဂါးအာမခံဌာနမှ လူများသည် မြင်းပေါ်မှ အသီးသီး ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီး သေဆုံးသွားသူများအား လိုက်လံစစ်ဆေး နေကြ၏။

ထင်းပေသည် သိုင်းဆရာကြီးဝေခုံးအနီးသို့ ရောက်သွား ချေပြီး....

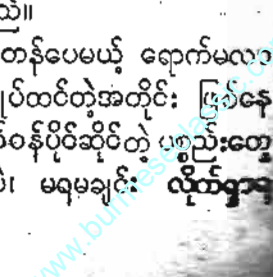
‘မိတ်ဆွေကြီးကို တွေ့လိုက်ရတာ သိမ်ကိုဝမ်းသာမိပါတယ် ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီး ဘာတွေများ သိလိုက်ရသေးလဲ’ ဟု မေးလေသည်။

သိုင်းဆရာကြီး ဝေခုံးက....

‘ကျုပ်က ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ ဒီလမ်းက ဖြတ်အလာမှာ ခင်ဗျားလူတွေကို ဓားပြတွေ့ ဝိုင်းတိုက်နေတာတွေ့လို့ ဝင်ကူတာ ဗျာ၊ ကျုပ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားလူတွေ အခြေအနေ မဟန်တော့ဘူး၊ ဓားပြတွေက ပစ္စည်းတွေယူပြီး ပြေးကုန်ပြီ’

ထင်းပေ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်လူတွေ ဘုရားလားဖို့အချိန်တန်ပေမယ့် ရောက်မလာ ကြလို့ စိုးရိမ်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာ၊ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေ တာပဲ၊ အာမခံပစ္စည်းတွေဟာ မြို့တော်ဝန်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဗျာ၊ ကျုပ်တော့ ခေါင်းဆောင်နင်းတာပဲ၊ မရမချင်း လိုက်ရှာရ’



တော့မှာပဲ၊ ဒါထက် ခားပြတော့ အယ်ဘက်ကို ပြေးသွားကြ သလဲဗျ

ဝေခုံးသည် ခားပြများ အမှန်တစ်ကယ် ထွက်ပြေးသွားရာ ဘက်သို့ ပြောမပြတ် ခန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

‘ဟိုတောင်ကုန်းလေးပေါ်ကို တက်ပြေးသွားတယ်ဗျ’ ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ရှိနေသည့် တောင်ကုန်းလေးပေါ် ညွှန်ပြလျက်သား ဖြစ်နေပေတော့သည်။

သူတို့၏စကားသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည့် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

မီးသွေးတုံးက
‘လူယတ်မာကြီး’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။
သူ့စာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လှုပ်လိုက်သဖြင့် ယန်ခွမ်းက
‘ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ တော်ကြာ...’

သူ၏စကားမဆုံးသေးပါ။ ဝေခုံးညွှန်ပြရာသို့ မော့ကြည့် လိုက်သည့် ထင်းပေသည် တောင်ကုန်းပေါ်၌ လူရိပ်လှုပ်ရှား သွားသည်ကို သတိပြုမိသွားပြီး...

‘သိကြသေးတာပေါ့ကွာ’

ဟု ကြီးဝါးကာ လျှန်မြန်စွာ ပြေးထက်လာလေသည်။
ယန်ခွမ်း မျက်လုံးပြူး သွား၏။

မြေပေါ်ဝပ်နေရာမှ ကပျာကယာ လူးလိမ့်မလောက်ပြီး...
‘မီးသွေးတုံး ပြေးပေတော့’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ထွက်ပြေးရန် တန်ပြင်လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ထင်းပေတို့ လူစုသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ခိုခန် ခိုခန် ရောက်ရှိလာကြပြီး သူတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက် ကြလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ ကျော့ခြင်းကပ်လိုက်မိကြ၏။ ထင်းပေသည် ခားပြများသား တွေ့ရမည်ဟု မျှော်လင့်ထား သော်လည်း ကလေးမကျ၊ လူကြီးမကျ၊ ကောင်လေးနှစ်ယောက် အား တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် စအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေ သည်။

သိုင်းဆရာ ဝေခုံးမှာလည်း လမ်းလွဲကာ ပြောလိုက်မီမီ တောင်ကုန်းပေါ်၌ လူရိပ်များ တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ထိတ် လန့်သွားပါ၏။

တောင်ကုန်းပေါ်မှလူသည် သူ၏လူများ မည်သည့်နည်း နှင့်မျှ မပြင်နိုင်မှန်း သိထားပါ၏။

သို့သော် သူ၏လှုပ်ရှားမှုများကို တွေ့မြင်ထားလိမ့်မည်ဟု ရိပ်စိ သဖြင့် ထင်းပေအား ဖွင့်ပြောပြလိုက်မည်ကိုစိုးရိပ်ကာ ဒရော သောမပါး ပြေးလိုက်လာခဲ့ပါသည်။

တောင်ကုန်းပေါ် ရောက်လျှင် ယန်ခွမ်းတို့အား တွေ့မြင်လိုက် ရခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် မည်သို့ ပြောရ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ် သွားလေသည်။

ထင်းပေသည် ယန်ခွမ်းတို့အား မျက်မှေခင်ကပ်ကာ ကြည့် ရင်း...

‘မဒီးတို့နှစ်ယောက်က...’



သူ၏စကားမဆုံးမီ သိုင်းဆရာဝေခုံးက ကြားဖြတ် အော်
ပြောလိုက်လေသည်။

‘သူတို့ဟာ ခားပြုတွေ့လက်သပ်မွှေးထာ တဲ့ ကောင်လေး
တွေပဲ၊ လူယက်ဖို့ သတင်းထောက်လှမ်းတဲ့အခါ ဘယ်သူမှမပယ်
မိအောင် ဒီကောင်လေးတွေကို အသုံးချမှာပေါ့၊ ဟေ့-ကော
လေးတွေ ခားပြုတွေ့ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း’

သိုင်းဆရာဝေခုံးသည် ဒေါသတကြီး ရှေ့တိုးလာပါ၏။

မီးသွေးတုံးမှာ နဂိုကပင် ဝေခုံးအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်
ရကား...

‘လူယုတ်မာကြီး’

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဝေခုံးသည် ရှေ့ဆို့ခုန်တိုးလာပြီး မီးသွေးတုံးအား က
ကျောက်လိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း’

‘အား’

မီးသွေးတုံး အပေါ်မြောက်တက်သွားပြီး မြေပေါ်ခြေဖျက်
လက်ပစ် ပြတ်ကျသွား၏။ မြေပေါ်၌ လူးလိမ့်သည်းညူနေပြီ
ပြန်ထမလာနိုင်တော့ချေ။

ဝေခုံးက မီးသွေးတုံးအား မတရားနှိပ်စက်လိုက်သည်ကို
မြင်လျှင် ယန်ခမ်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

‘တိရစ္ဆာန်ကြီး’

အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်လိုက်ပြီး ဝေခုံးထံ ပြေးဝင်တိုက်
ခိုက်လိုက်၏။

ဝေခုံးက....

‘မင်းက ငါ့ကိုတောင် တိုက်ခိုက်ချင်တာကိုး’

ပြောရင်း ယန်ခမ်း၏လက်ကို ဖမ်းချုပ် ကိုင်ပေါက်ချလိုက်
လေသည်။

‘ဝုန်း’

ယန်ခမ်းမှာ မြေပေါ် အချိန်ပြင်းစွာကျသွားရကား တစ်ချက်
ထည်းနှင့် ပြန်မထနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ဝေခုံးက....

‘ခားပြု အသေးစားလေးတွေကို ဒီအကိုင်လွတ်ထားလို့
မြေဖြစ်ဘူး၊ မြေဟောက်ဟာ အကေ့ခိုင်ငယ်ပေမယ့် အဆိပ်ရှိတယ်
ဆိုတဲ့စကားအတိုင်းပဲ၊ မြို့တော်ဝန်ရဲ့ ဗစ္စည်းကိုလူတာ နည်းတဲ့
သတ္တိပဟတ်ဘူး၊ နောက်နောင် ဒုက္ခမပေးနိုင်အောင် တစ်ခါ
တည်း ရှင်းပစ်တာပဲအေးမယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ခားဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

‘ခဏနေပါဦးဗျာ’

ထင်းငေက တားမြစ်လိုက်၏။

‘သူတို့ကို ရှင်းပစ်လိုက်မယ့်အစား မြို့တော်ဝန်ဆီကို ဖမ်း
ခေါ်ဆွားပြီး ပေးမြန်းကြည့်တာ ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျုပ်ထင်
တယ်’

ထိုစကားကြားလျှင် ဝေခုံး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။
သို့သော် အတင်းဈာန်မည်ဆိုပါက ထင်းငေသံသယဝင်လာ
နိုင်ကြောင်း ခိုပိမိသဖြင့်...

‘ကောင်းပြီလေ၊ သူတို့အတွက် ကျုပ်တာဝန်ယူပါမယ်ဗျာ၊ မြို့တော်ဝန်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေလုသွားတဲ့ ဓားပြတွေအကြောင်း ဖွင့်ပြောလာစေရမယ်’

စကားဆုံးသျှင် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့အား လှည့်ကုပ်မှ နှေ့၍ အရွတ်တိုက်ဆွဲကာ ခေါ်သွားလေသည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ဓားပြများအား လိုက်လံရှာဖွေ၍ မတွေ့နိုင်သည့်အဆုံး ထင်းပေတို့ လူစုသည် ယန်ခွမ်းတို့အား စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ရန် မျှော်လင့်လျက် လက်လျှော့ပြန်သွားကြရလေတော့သည်။

.....

‘ဂျိမ်း’

ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံကြီးနှင့်အတူ အချုပ်ခန်းတံခါး ပိတ်သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့မှာ အချုပ်ခန်း အတွင်းသို့ ကန်သွင်းခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် အေးစက်ထုံထိုင်းနေသည့် သံမဲသလင်းပြင်ဝယ် လိမ့်သွားကြလေသည်။

ဝေခုံး၏ ချောက်တန်းမှုကြောင့် အဖမ်းခံရပြီးသည့်နောက် ရွှေနဂါးအာမခံဌာနမှလူများသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ချွေးဖြင့် တုပ်နှောင်ကာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြလေသည်။

မြို့တော်ဝန်ဂေဟာသို့ မရောက်မီ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဝေခုံး၏ သွေးထိုးမှုကြောင့် သေဆုံးသွားကြသည့် မိတ်ဆွေထံချင်းများအတွက် ဒေါသထွက်နေကြသည့် ရွှေနဂါးအာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားများသည် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးအား ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုကြသည်။ ထိုးဇြိတ်ကန်ကျောက်ခဲ့ကြလေသည်။

မြို့တော်ဝန်ဂေဟာမှ အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သော ဝေခုံး ယန်ခွမ်းတို့မှာ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေကြပြီး မလှုပ်ချင်တော့အောင် ဖြစ်နေကြပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းသည် သံမဲသလင်းပေါ်မှမထဘဲ ဆက်၍လှဲလျောင်းခဲ့ကုန်၏။

ဝေဒနာခံစားနေရသည့်တိုင် သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ မည်သည့်စားချက်မျိုးမှ ရှာမတွေ့နိုင်ချေ။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရောင်ကိမ်းကာ ခပ်အစ်အစ်ဖြစ်နေ၏။ ထူးခြားချက်ဟူ၍ သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်သာကပ်နေခြင်းသာလျှင် ဆိုတူယ်ရာရှိပေသည်။

မီးသွေးတုံးသည် တအီးအီး တအင်းအင်း ညည်းညူနေ၏။ သူ၏အသံကြောင့် အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ သူတို့ထက် အလျှင်ထက်ရှိနေဟန်တူသူသည် နားညည်းလာပုံရသည်။

‘ဟေ့ကောင်၊ တိတ်တိတ်နေစမ်း’

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။
သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် မီးသွေးတုံး၏ ညည်းညူသံ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

သံမုတလင်းပေါ်မှ လူးလိမ့်ထကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။
ယန်ခမ်းလည်း ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ အချုပ်ခန်းထောင်တစ်နေရာ၌ လူတစ်ယောက်
အား ထိပ်တုံးခတ်ကာ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်
ရလေသည်။

သံတိုင်းများကာရံထားသည့်အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ ချုပ်နှောင်
ထားရုံမျှမကသေး။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ထိပ်တုံးခတ်ထား
ခြင်းကြောင့် ထိုလူ ထွက်မပြေးနိုင်စေရန် အတပ်ထပ် စီမံထား
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

ထိုလူသည် ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်၍ ကြိုတင်ကာကွယ်
ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပါ၏။

ထိုလူသည် အသက် လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီး မျက်နှာပေါ်
ခပ်ဆိုးဆိုး ရှိလေသည်။

ရှည်လျားသော ဆံဖက်များသည် ပုခုံးပေါ်သို့ ဝဲကျနေ၏။
ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံနေရသည့်တိုင် စိတ်ခောက်ကျဆက်
နေပုံမရှိဘဲ လူတိုင်းအား ရန်လိုသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်မည်
လူစားမျိုး ဖြစ်ပေတော့သည်။

‘မင်းတို့ ထိတ်တိတ်နေရင်နေ၊ မနေရင် မင်းတို့ခေါင်းကို
ခွက်ခွဲပစ်ရလိမ့်မယ်’

ဟု မာန်မလိုက်လေသည်။

ထိုလူ လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်းမရှိမှန်း ရိပ်မိသည့် မီးသွေးတုံးက...
‘ကျွန်တော့်ဘာသာ ညည်းညူတာ ခင်ဗျားကို ဘာများ
ခိုက်စရာရှိလို့လဲဗျ’

ဟု ပြန်ပြီး ရန်တွေ့လိုက်လေသည်။
ထိုလူ ဒေါဟူကာ ရှူးရှူးရှူးရှူးဖြစ်လာပါသည်။

‘ဟေ့ကောင်၊ မင်းညည်းချင်ရင်တခြားနေရာမှာသွားညည်း။
ရှေ့မှာ လာမညည်းနဲ့၊ ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပါ
ပဲရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့’

‘ဘာဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ခံနေရတာဗျ’

‘ဒါဆို မင်းတို့ အလို့ ခံရတာ ခံပေါ့’

မီးသွေးတုံး မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၍...
‘ကျွန်တော်တို့ အလို့ဆိုတော့ ခင်ဗျားက သိပ်လည်လို့
ထိပ်တုံးခတ်ခံနေရတာပေါ့၊ ဟုတ်လား’

တမင် အရှုံးတိုက်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။
သူ၏စကားကြောင့် ထိုလူ ဒေါသထွက်သွားမည်ဟု ထင်မှတ်
မည်။

သို့သော်...
‘ဟား...ဟား...ဟား...’

ထိုလူသည် သဘောကျသည့်အလား ဟားတိုက်ရယ်မော
စက်လေသည်။

မီးသွေးတုံး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။
ထိုလူသည် အတန်ကြာရယ်မောပြီးမှ...



‘မင်း မဆိုးဘူး၊ ငါ့သာအာရက်မူးမနေဘူးဆိုရင် မင်းကေ
 တွေ ငါ့အရိပ်အယောင်တောင် ဖမ်းလို့ မိကြမှာမဟုတ်ဘူး
 သူတို့က ငါ့ကိုသေဒဏ်ပေးမယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ စေ
 ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ငါလိုကေခွပ်ကို ဘယ်သူက သတ်ပစ်
 မှာလဲ၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ မင်းတို့က ဘာများလုပ်လာခဲ့လို့လဲ
 မီးသွေးတုံးသည် ထိုလူအား စိတ်ဝင်စားသွားလေ
 သည်။

ထိုလူ၏အကြောက်အလန့်ကင်းမဲ့မှုသည် သူ့ အား ဆွဲဆောင်
 သွားနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြမိလိုက်
 သည်။

ထိုလူက ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ မတရား ခံခဲ့ရသည်
 သိသွားလျှင်....

‘ငါပြောသားပဲ၊ မင်းတို့က အလို့ ခံရတာပေါ့၊ ဝေခံ
 ဓားပြခေါင်းဆောင်ကွာ၊ သူ့အကြောင်း ဖော်ပြောမှာစိုးရိမ်
 မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ ခုလောက်ဆို မင်းတို့ကို ရှင်းပ
 မြို့တော်ဝန်ကို နားသွင်းပြီးလောက်ပြီ၊ မင်းတို့ ဘာလုပ်မလဲ
 ဟု ပြောလေသည်။

အသတ်ခံရမည်ဟုကြားသိလိုက်ရလျှင် မီးသွေးတုံးမှာ ထို
 လန့်ကာ မျက်ရည်များပင် ကျလာလေတော့သည်။

‘ယန်ခွမ်း၊ ငါ့တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

ယန်ခွမ်းကို လှမ်းပြီးအကူအညီတောင်းလိုက်လေသည်။
 ယန်ခွမ်း နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်ပြီး....

‘ငါ့ကိုသတ်ဖို့ ကြီးစားရင် ဆူအရင်ဆေရလိမ့်မယ်’
 ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလေသည်။

သူ၏အသက်အရွယ်နှင့် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်နိုင်ခြင်းရှိမရှိ
 တွေးတောစဉ်းစားမှု မရှိပါ။

သူ၏စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောချလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
 သည်။

ထိပ်တုံးခတ်ထားခြင်း ခံနေရသူသည် ယန်ခွမ်းအားသဘော
 ကျသွားလေတော့သည်။

‘ဟဲ့...ဟဲ့ မင်းမဆိုးဘူး၊ မင်းကမြို့တော်ဝန်ကို အမှန်အတိုင်း
 ဖွင့်ပြောပြဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား’

ဟု လှမ်းမေးလေသည်။

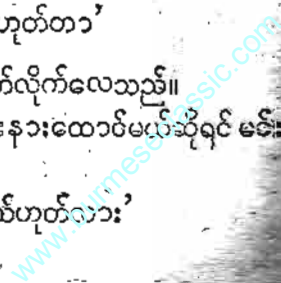
ယန်ခွမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

‘မေ့ပြောဘူး’
 ‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’

‘ပြောလဲအပိုပဲ၊ သူကယုံမှာမှ မဟုတ်တာ’
 ထိုလူ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတ်လိုက်လေသည်။

‘မင်းမဆိုးဘူး၊ မင်းတို့ငါ့စကားနားထောင်မယ်ဆိုရင် မင်း
 တို့အသက်ကို ငါကယ်မယ်’

‘ဗျာ...ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်မယ်ဟုတ်လား’



မီးသွေးတုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်းကား တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်လျှံသွားပါ၏။

ထိုလူက...

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ့စကားနားထောင်မှ ကယ်မှာနော်’

‘နေပါဦး ခင်ဗျားက ထိပ်တုံးခတ်ခံနေရတာပဲ၊ ကျွန်တော် တို့ကိကယ်ဖို့ အသားထားဦး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အရင်လွတ်အောင် လုပ်စမ်းပါဦး’

‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ မင်းတို့ကမသိဘဲကိုး၊ ဒါဖြင့်လဲ နေပေါ် ကွာ’

မီးသွေးတုံး တွေဝေသွားလေသည်။

ထိုလူမှာ လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိနိုင်ပေသည်။

သူ၏စကားမှာ ယုံရခက်လှသော်လည်း လွတ်မြောက်သွား နိုင်မည့် အကြောင်းတင်ခံရရုံလျှင် ထိုလူ၏စကားကို လက်မခံ ခြင်းကြောင့် အကျိုးယုတ်သွားနိုင်၏။

ယခုအတိုင်းနေလျှင်လည်း သူတို့လွတ်မြောက်နိုင်မည်မဟုတ် ဘဲ သိုင်းဆရာဝေခုံးလုပ်သမျှ ခံရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ တွေးတောခဦးစားမိသည်နှင့်...

‘ကျွန်တော်တို့က ဘာကိုနားထောင်ရမှာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

‘ငါ့စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်’

အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့်နည်းလမ်းကို ပြောပြ ဆိုက်လေတော့သည်။

...၀...

‘ဂျိုင်း’

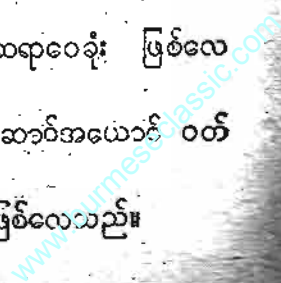
အချုပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားလေသည်။

လူတစ်စုလှမ်းဝင်လာကြ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူမှာ သိုင်းဆရာဝေခုံး ဖြစ်လေ သည်။

ဝေခုံး၏နောက်တွင် မြို့တော်ဝန်အဆောင်အယောင် ဝတ် ခင်ထားသူတစ်ယောက် လိုက်ပါလာ၏။

ထိုလူမှာ ဤမြို့ကလေး၏ မြို့တော်ဝန်ဖြစ်လေသည်။



သိုင်းဆရာဝေခုံးသည် ယန်ခွမ်းနှင့်မီးသွေးတုံးတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

မြို့တော်ဝန်က....

‘သူ့ကို ခင်ဗျားသိသလားဗျ’

ထိပ်တုံးခတ်ခံထားရသူကို ညွှန်ပြရင်း မေးလေသည်။

သိုင်းဆရာဝေခုံး မျက်မှောင်ကပ်သွား၏။

ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘သူက ဘယ်သူလဲ မြို့တော်ဝန်မင်း’

‘ကျားငါးကောင်ဟူကျင်းဆိုတာ သူပေါ့’

‘ဟာ ခရိုင်ငါးခုမှာ လှည့်ပြီးသောင်းကျန်းနေတဲ့ လူဆိုးကြီးပါလားဗျာ’

‘မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ သူကအပျော်ဂေဟာတစ်ခုမှာ အငြိမ်းစားပြီး သောင်းကျန်းနေတုန်း ကျုပ်လူတွေက သိုင်းဖမ်းလာခဲ့တာပါ။ သူ့ကိုအပြစ်မပေးခင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် စောင့်ကြပ်နေတော့ ခင်ဗျားဖမ်းလာတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ဒီအခန်းထဲပဲ ထည့်ထားရတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက သူတို့ကိုအလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြပ်ထားဖို့ မှာခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီအခန်းထဲမှာ ထားတော့ ဟူကျင်းနဲ့ဆော့ပြီး စောင့်ကြည့်နိုင်တာပေါ့’

မြို့တော်ဝန်က ယန်ခွမ်းတို့နှင့် ကျားငါးကောင်ဟူကျင်းဆိုသူအား ရောနှောချုပ်နှောင်ထားရပုံကို ‘ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

သိုင်းဆရာဝေခုံးက ကျားငါးကောင်ဟူကျင်းအား လှုပ်ပြီး အကဲခတ်လိုက်၏။

ဟူကျင်းက သူ့အား ပြုံး၍ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရလျှင် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

မြို့တော်ဝန်က....

ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလူယူသွားတဲ့ ဓားပြတွေကိုမိအောင် ဖမ်းပေးဖို့ မိတ်ဆွေကိုပဲ အားကိုးရမှာပါ။ ရွှေနဂါးအာမခံဌာန ပိုင်ရှင် ထင်းပေကတော့ ဒီကိစ္စမှာ....

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဝေခုံးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

‘မြို့ဝန်မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်မရမှာမပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောသလိုလုပ်ရင် မြို့ဝန်မင်းအတွက် ဆုံးရှုံးမှာမပူရတဲ့အပြင် အမြတ်တောင် ထွက်ဦးမှာပါ’

‘မိတ်ဆွေရဲ့သဘောက....’

‘ရွှေနဂါးအာမခံဌာနမှာ တာဝန်ရှိတာပဲ၊ ဓားပြတွေကို မိတာ မမိတာအပတ်ပဲ၊ အာမခံထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက် လျှော်ကြေးပေးရမှာပဲ၊ မြို့ဝန်မင်းက တောင်းဆိုမယ်ဆိုရင် ထင်းပေမလျော်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး၊ သူ့ဆီကအလျော်လဲရမယ်၊ ကျုပ်ကဓားပြတွေဆီက မြို့ဝန်မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ယူပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်၊ ဟဲ...ဟဲ’

သိုင်းဆရာဝေခုံးက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မြို့ဝန်မင်းလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟဲ...ဟဲ...ဒါကြောင့်လဲ မိတ်ဆွေကြီးကို အားကိုးနေရတာပေါ့ဗျာ’

၇၆ ● ဝေးအောင်

သိုင်းဆရာဝေခုံး၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပုံမှာ အော့နလုံး နာစရာ ကောင်းလှပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းသည် မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ၏ လက်တစ်ဘက်မှာ လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်ကို မီးသွေးတုံး သတိပြုမိလေသည်။

သိုင်းဆရာ ဝေခုံးသည် ကျားငါးကောင် ဟူကျင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ယန်ခွမ်းတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

‘က... မင်းတို့ နှစ်ယောက် မုန်မုန်ပြောရင် အသက်ချမ်းသာပေးမယ်၊ ခားပြုတော့ ဘယ်မှာစခန်းချသလဲ၊ ခားပြုခေါင်းဆောင်ဟာ ခုယီသူလဲဆိုတာ ပြောစမ်း’ ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသည် ယန်ခွမ်းတို့အား ခားပြုများ၏လက်ပါးစေ့များ ဖြစ်သည်ဟု အတိတ်စုပ်စွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယန်ခွမ်းက ဘာမျှ မပြောဘဲ အိတင်းတင်းကြိတ်ကာ သိုင်းဆရာ ဝေခုံးအား ပြန်ပြီးကြည့်နေလိုက်၏။

ဝေခုံး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဒီကောင်လေးကို အရှင်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်နေ့... ငါ့ကို ခုကွပေးလိမ့်မယ်၊ အပြန်ဆုံး ရှင်းပစ်မှပဲ’ ဟု ရှိတ်ထဲမှ တွေးနေမိလေသည်။

ယန်ခွမ်းက အာမျှ မပြောလေသောအခါ မီးသွေးတုံး မနေနိုင်တော့ဘဲ...

‘ကျွန်တော်တို့ ခားပြု မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အသက်ခံရမှာ ကြောက်လို့ သူများခိုင်းတာ လုပ်ရတာပါ’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ့ လိမ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင့် ဝေခုံး နားထည်မိလေသည်။

အဖြစ်မှန်ကို မပြောဘဲ အဘယ်ကြောင့် လိမ်ပြောရသနည်း ဟု စဉ်းစား၍မရဘဲ အတွေးကျပ်သွားလေသည်။

မြို့တော်ဝန်မှာမူ ခားပြုများ၏သတင်းရတော့မည် ထင်မှတ်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

‘မင်းတို့ကို ဘယ်သူက ခိုင်းတာလဲ၊ ပြောစမ်း’ ဟု မေးလိုက်၏။

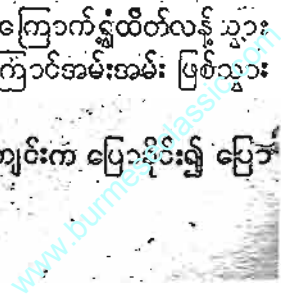
မီးသွေးတုံးက... ‘သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကပဲ’

‘ဘာ...’

မြို့တော်ဝန်နှင့် သိုင်းဆရာဝေခုံးတို့ အထိတ်တလန့် ပြိုင်တူ ရွေ့တ်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ မျက်စိမျက်နှာဖျက်ကာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် သွားသည်ကို မြင်လျှင် မီးသွေးတုံးပင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

အမှန်တော့ ကျားငါးကောင်ဟူကျင်းက ပြောခိုင်း၍ ပြောဆိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။



သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း၏ အမည် ကြားလျှင် မြို့တော်ဝန်သည် ဆက်၍ ဖမ်းဆီးထားမည် မဟုတ်ဘဲ လွတ်ပေးလိမ့်မည်ဆိုသဖြင့် မီးသွေးတုံးက အရဲစွန့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် သိုင်းဆရာဝေခုံးကို ကြည့်ကာ....

‘ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သိုင်းဆရာဝေခုံးက....

‘မြို့ဝန်မင်း....သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ သူတို့ကို လွတ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

မြို့တော်ဝန် ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်သည်။

ကျုပ်ပစ္စည်းတွေ ပြန်မရရင်လဲ အရေးမကြီးဘူး၊ ထင်းပေဆီက အလျော်ရမှာပဲ၊ သူတို့ကို လွတ်ပေးလိုက်ပါမယ်’

ချက်ချင်းပင် သူ၏ လူများကို လက်ဝေ ယမ်းပြလိုက်ပြီး.... ‘ဟေ့...သူတို့ကို ခေါ်သွား၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်လွတ်ပေးလိုက်’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

အစောင့်အကြပ် များ သည် ချက်ချင်းပင် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့အား ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

ယန်ခွမ်းတို့သည် ကျားငါးကောင် ဟူကျင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကျားငါးကောင် ဟူကျင်းက သူနှင့် မဆိုဝံသထိုက်နာလွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူ့အား နှုတ်ဆက်လျှင် သဘောကျမည် မဟုတ်သည်ကို သွေးမိသဖြင့် ယန်ခွမ်းတို့လည်း နှုတ်မဆက်ကြတော့ဘဲ အစောင့်အကြပ်များ ခေါ်ဆောင်သွားရာနောက်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

...၀...

လမ်းသွားလမ်းလာများဖြင့် စည်စည်ကားကား ရှိနေသည့် မီးလမ်းမကြီးနံဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ယန်ခွမ်းနှင့် သွေးတုံးတို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေကြလေသည်။

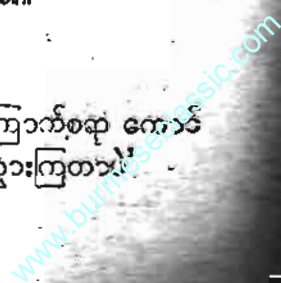
ယန်ခွမ်းသည် တစ်စုံတစ်ခုအား တေးတောစဉ်းစားနေသည့် လေး စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

မီးသွေးတုံး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပါ၏။

မအောင်အည်းနိုင်တော့သည့်အဆုံး....

‘သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းဟာ ဘော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းစွာ နာမည်ကြားတာနဲ့ ကြောက်လန့်သွားကြတာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။



ယန်ခွမ်းက သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက....

‘ငါတို့တော့ လွတ်လာပြီ၊ ကျားငါးကောင် ဟုတုတ်း
လွတ်မြောက်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွ’

‘မင်းက ဘာကြောင့် သူ့ကို လွတ်စေချင်ရတာလဲ၊ သွေး
ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းအကြောင်း သိချင်လို့ ဟုတ်လား’

မီးသွေးတုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်’

‘သိတော့ကော မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါက သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းထဲ ဝင်လိုက်
ပေါ့’

ယန်ခွမ်းက မီးသွေးတုံးအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံးက....

‘ငါတို့ ဘယ်လောက်ပဲကောင်းအောင်နေနေ လူ့အထင်အ
ခံရတယ်၊ အနိပ်စက်ခံရတယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပစ်ပစ်ပန်းပစ်
လုပ်လုပ် ထမင်းနပ်မုန့်အောင် မစားရဘူး၊ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း
ဝင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ စော်ကားရဲတော့မှာ မဟုတ်
ဘူး၊ သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်ရုံပဲ၊ စားစရာ အောက်စရာလဲ ပူရတေ
မှာ မဟုတ်ဘူး’

သူ့အတွေးနှင့် သူ ကျေနပ်စွာ ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘သူတို့က ဘယ်လို လူစားတွေလို့ မင်း ထင်နေလဲ၊

‘မင်းဆိုလိုတာက....’

‘သူတို့က ငါ့အတွက် သိုင်းဆရာဝေခုံးကို ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်
တော့ ငါ့ဟာ သူတို့အတွက် ဖြစ်ရမှာပေါ့’

ယန်ခွမ်းသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲလှသည့် သိုင်းဆရာဝေခုံး
အား အကြီးအကျယ် စိတ်နာနေကြောင်း ပေါ်လွင်နေပေ
သည်။

မီးသွေးတုံးက....

‘သူတို့က မပေးဘူးဆိုရင်ကော’

ဟု မေးလိုက်ရာ ယန်ခွမ်းက....

‘ငါ့ဘာသာ ကြီးစားမယ်’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံး ကြက်သီး ပြုန်းခနဲ ထသွား၏။

ယန်ခွမ်းသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကြောက်စရာ
ကောင်းသူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း
နားလည် သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

....၀....

အရက်သုံးကိုး ကုန်အောင် သောက်ပြီးသောအခါ ဝေခုံး၏ ဦးခေါင်းထဲ မူးယစ် ရီဝေလာလေသည်။

အရက်သည် သွေးဆူစေသည့် တန်ခိုးသတ္တိ ရှိသည့်အတိုင်း ဝေခုံး၏ စိတ်များ ခက်ထန်မာကျောလာ၏။

သွေးဝိညာဉ် ဂိုဏ်းအား ကြောက်ရွံ့နေသည့် စိတ်များ လျော့ပါးသွားသကဲ့သို့

‘သူတို့က နာမည်ကြီးစိုင်း ငါက ကြောက်ရွံ့ရမှာလား၊ ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးမယ်ဆိုရင် ငါ့ကလဲ ဖြစ်တုန်းနဲ့ တုန်ပြန် ရမှာပဲ’

ဟု ရေရှည်ဆိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းမှ ဖြစ်သည်ဟု ပြောရုံဖြင့် ဆွေးပျက်ကာ လွတ်ပေးလိုက်မိသည့်အဖြစ်

အဘွက် ထိုယံကိုကယ် မပေးချမှန် ဖြစ်လာ၏။

‘ခွေးကောင်လေးတွေဟာ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းက ဖြစ်နေလို့ ကော ဂရုစိုက်ရမှာလား၊ သူတို့ ငါ့အကြောင်း သိနေကြပြီ၊ သူတို့ကို ရှင်းမပစ်ရင် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးကြတော့မယ်’

ယခုချက်ချင်းပင် လိုက်လံရှာဖွေကာ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ် ဆိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အရက်မူးနေပြီ ဖြစ်ရကား သူ၏ စိတ်အစဉ်မှာ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး အမျိုးမျိုး ခြောင်းလဲနေလေသည်။

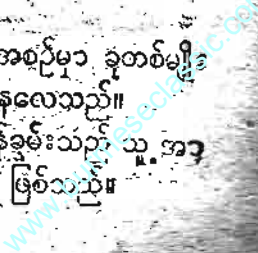
မပြောင်းမလဲ တသမတ်တည်း ဟူ၍ ယန်ခွမ်းသည် သူ့အာ က္ခွပေးလိမ့်မည် ဟုသော ယုံကြည်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။

အာသု စာလမ်းများ

(အဆုံး စွန့်သော ပူလောင်ပြင်းပြမှု၏ ဖန်တီးရင်က အာဇာတ ဖြစ်သည်။

ငြိုးပွဲခြင်းသည် လမ်းခွားစေသည်။

ဘဝလမ်းခရီးများ၍ လျှောက်လျှော် နောက်ဆုတ်၍ စကောင်းပေ။)



ယန်ခွမ်း၏ ဆုတ်လုံးမှနေ၍ ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို ထိုးထွင်း
ဆိုခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ခွမ်းသည် သူ့ အတွက် အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့် သတ္တဝါ
လေးအဖြစ် နားလည်ထားရကား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လို
စိတ်များ တစ်စထက်တစ်စ ထိုးပွားလာလေသည်။

‘ဒီကောင်လေးကို လိုက်ရှာပြီး ရှင်းပစ်ရမယ်’

ယန်ခွမ်း၏နောက်တွင် ဆွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း ရှိနေသည်ဖြစ်စေ
သူက နောက်မဆုတ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အရက်မူးမနေခဲ့ပါလျှင် ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် ဆေချာမည်
မဟုတ်ပါ။ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် လျှို့ဝှက်ပြီး ကြောက်မက်
ဖွယ် ကောင်းသည့် ဂိုဏ်းအဖြစ် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသည်
မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းလောက အိပ်သီး သိုင်းသမားကြီးများပင်လျှင် ဆွေး
ဝိညာဉ်ဂိုဏ်း၏ လက်ချက်ဖြင့် လူ့ လောကကို ကျောခိုင်းသွား
ကြရသည့် သာဓကများစွာ ရှိခဲ့ပေသည်။

အဖြူရောင်သိုင်းသမားများသည် ဆွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းအား
ဖြိုခွဲပစ်ရန် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိကြပေသည်။

သို့သော် ဆွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် ယခုတိုင် တည်ရှိနေဆဲ
လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာဖြင့် မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို
တောင်တောင်ကျယ်ကျယ် ချုပ်ကိုင်ထားဆွဲဖြစ်ပေသည်။

ဝေခုံးသည် ယန်ခွမ်းအကြောင်းတွေးရင်း ဒေါသစိတ်များ
တရှိန်ရှိန် ဖြစ်ပေါ်လာစဉ်မှာပင် အရက်ဆိုင် အပြင်အနား

ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်
ထိုက်ရလေသည်။

ဝေခုံး မျက်လုံးပြူးသွား၏။
ရင်ထဲ ခိန်းခနဲခနဲသွားပြီး ဆိတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။
‘ဟိုကောင်လေးပါလား’

ဟုလည်း ရေရွတ်မိလိုက်၏။
မှန်ပေသည်။ ယန်ခွမ်းသည် အရက်ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်ကာ လမ်း
ကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ဝေခုံး မနေနိုင်တော့ပါ။
အရက်ပိုးပေးရန် သတိမရတော့ဘဲ ဆိုင်ထဲမှ ကတိုက်တရိုက်
ပြေးထွက်လိုက်၏။

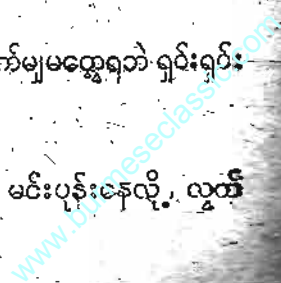
လမ်းကြားထဲ၌ အမှောင်ရိပ်များ ထိုးကျနေသည်။
ယန်ခွမ်းအား မတွေ့ရတော့ချေ။

ဝေခုံး ခေါင်းဝါယမ်းလိုက်ပြီး မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ရှာဖွေ
ကြည့်လိုက်၏။

အရက်မူးအောင် သောက်ခဲ့မိသည့်အတွက် ကိုယ်ကိုကိုယ်
ကျိန်ဆဲနေမိပါ၏။

လမ်းကြားအတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမတွေ့ရဘဲ ရှင်းရှင်း
ထင်းလင်းဖြစ်နေ၏။

ဝေခုံး အကြိတ်လိုက်သည်။
‘ခွေးကောင်လေး၊ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ မင်းပုန်းနေလို့ လူတို့
မသိများ ထင်သလား’



ဖြူးဝါးရိုး ရှေ့ သို့ ဆက်ရှိလှမ်းစင်သွား၏။
အမှောင်ရိပ်ထိုးကျနေသည့်နေရာသို့ ရောက်သွားလျှင် လမ်း
သေး၍ ဆစ်ပစ်တစ်ပင်ပေါ်မှ အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခုက ဆူ၏
ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်ချလာလေတော့သည်။

ဝေခုံးမှာ သိုင်းဆရာတင်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့်အညီချက်ချင်း
လက်ကိဆန်ထုတ်ကာ ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။

ဝုန်း
အရိပ်မည်းမည်းသည် ဝေခုံး၏ရိုက်ချက်ကြောင့် အဝေးသို့
လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ထိုနည်းတူ ဝေခုံးလည်း အင်အန် ရေရွတ်ကာ မြေပေါ်သို့
ခူးထောက်ကျသွား၏။

အရိပ်မည်းမည်းသည် လှချည်းသက်သက် ခုန်ချလာခြင်း
မဟုတ်ဘဲ ဓားတစ်လက်ဖြင့် ထိုးချလာခြင်းမဟုတ်ပါလား။

ဝေခုံး၏ရိုက်ချက်ကို မရှောင်ဘဲ ခေးဖြင့် ဝေခုံး၏ကျော
ဖြင့်ကို အမိအရ ထိုးစိုက်ချခဲ့လေသည်။

ဝေခုံးမှာ အရက်မှူးပြေသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

ဝေခုံးက အားယူပြီးထရန် ကြီးစားလိုက်၏။

သို့သော် ဝေခုံးမှာ ပို၍ပြင်းပျလာပြီး အကြောအချဉ်များ
ဆိုင်းသွားကာ ရှေ့ သို့ ဧမုတ်လျှစ်လဲကျသွားသည်။

မြေပေါ်တွင် မောက်ခံကြီးလဲကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဗလုံး
ဗထေး ရေရွတ်နေ၏။

မကြာပါချေ။ သူ၏အသံမှဲ့ တဖြည်းဖြည်းဆိမ်ဝပ်သွားပြီး
ထုပ်ထုပ်မျှမလှုပ်ထေးဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏လက်ချက်ကြောင့် လွင့်စဉ်သွားသည့်
အရိပ်ဦးမည်းသည် မြေပေါ်မှ လူးလိမ်ထလာပြီး လမ်းကြား
အတွင်းမှ ခမ်းယောင်ဖြင့် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

‘ဝေ’

ယန်ခွမ်း သွေးများအန်ထုတ်လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာ ြူပပ်ဖြူလျော်ဖြင့်နေပါသည်။

အန်တုတ်ခဲသည့်သွေးများကြောင့် သူ၏တင်ကိုယ်လုံးပေကျ
ကာ ရဲရဲနီနေသည်။

မီးသွေးတူးမှာ ယန်ခွမ်းအနီးတွင် ပျံ့ယာတော်နေပါ၏။

‘မင်း နီဆီတိုင်းဝေဝို ပြိုင်ကူး သမားတော်ပြုပြင်ပေ’

‘ဟုတ်ရင် မင်းသေသွားလိမ့်မယ်
ဟု တတွတ်တွတ်ပြောနေလေသည်။’



ယန်ခွမ်းသည် ဝေခုံးနှင့်ရှင်ဆီဝါရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သောအခါ သူက အသန်အန် တားမြစ်ခဲ့လေသည်။

ထို့သော် စော်ကားခဲ့သူအပေါ် လက်လှည့်ပြန်တတ်သည့် ယန်ခွမ်းအား မည်သို့မျှ ဖျောင်းဖျဉ်မရခဲ့ပါ။

ယန်ခွမ်းသည် သူ့ တွက်ရှိုင်းသောငွေဖြင့် စားတစ်ချောင်းဝယ် ယူကာ ဝေခုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။

ခြေထလုံးအိမ်ဘိုင် ကရွယ်မရောက်သော ယန်ခွမ်းသည် သိုင်းဆရာဝန်ခုံးအား ရင်ဆိုင်ရန် ကိုးစားခဲ့ကြောင်း သိကြ သူတိုင်း တအံ့သြမြဲဖြစ်သွားကြလေမိခဲ့သည်။

ယန်ခွမ်းသေသွားလိမ့်မည်ဟု ပြောကြမည်ဖြစ်သည်။

ယန်ခွမ်းသည် ခင်းကားသူ၊ ကောက်ကျပ်သူ မဟုတ်ပါ။

ထို့သော် သူသည် တဝပေးအခြေအနေအရ အရွယ်ရလာသည်နှင့် အမျှ အငို၊ ကြီးသူအဖြစ် ထင်ရှားလာပေတော့သည်။

မီးသွေးတူးသည် ယန်ခွမ်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ကာ သမား

တော်နှင့်ပြသရမည်ဟု ပြောနေသော်လည်း ကမယ်တမ်းတွင်

ယန်ခွမ်းအနီးမှ ထွက်မသွားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြို့စွန်ရိဘု ကျောင်းတစ်ခု၏အနောက် တက်တွင် ရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ဘု ကျောင်းနံရံကိုမှီကာ မိုးနံ့နေ၏။

မည်မျှမည် အခြမ်းပတမ်းခံနိုင်သည် ဆိုစေကာမူ သိုင်းဆရာ ဝေခုံး၏လက်ချက် မိလိုက်သောအခါ သေလေမျောပါး ခံခဲ့ရ ပေတော့သည်။

မီးသွေးတူးသည် ယန်ခွမ်းမိုးနံ့နေသည်ကိုကြည့်ကာ အားမဲလို အားမရ ဖြစ်လာလေသည်။

‘ယန်ခွမ်း၊ မင်းကို ငါ့ကျန်းပိုးသွားမယ်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ် လား’

ဟု မေးလိုက်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သမားတော်ထံအရောက်ပို့ ပေးရန် ခိုင်မာ စွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်း ဘာမျှမပြောပါ။

ကောင်းပြောရန်ပင် နွှန်အားမရှိတော့သကဲ့သို့ ငြိမ်နေ၏။

မီးသွေးတူးက...

‘ကဲ-လာ၊ တို့သွားကြရအောင်’

ပြောပြောဆိုဆို ရန်ခွမ်းအား ပွေ့ချီရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

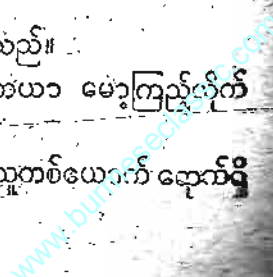
ထိုဘက်မှာပင်...

‘လက်စသပ်သော မင်း၏နှစ်ယောက်က ဒီမှာရောက်နေ တာကိုး’

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မီးသွေးတူး ထိတ်လန့်ကာ ကပျားကယာ မော့ကြည့်လိုက် လေသည်။

ထို့အခါ ရုပ်ရှည်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသူတစ်ယောက် ထောက်ရို လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။



‘ဟင်...ကျားငါးကောင် ဟူကျင်း’

မီးသွေးတုံး လွှတ်ခနဲ ရေရွာလိက်၏။

မှန်ပေသည်။ ရောက်ရှိလာသူမှတစ်ဆင့် ကျားငါးကောင် ဟူကျင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏အမည်ရင်းသည် ဟူကျင်းဖြစ်သော်လည်း ကျားငါးကောင်နှင့်ညီအောင် ဆိုးသွမ်းသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသည် ဟု ဇာတ်ဖားက ‘ကျားငါးကောင်’ ဟူအညွှတ်ကို ပေးအပ်ထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟူကျင်းက မီးသွေးတုံးအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

‘မြို့တော်ဝန် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူးလို့ ငါပြောတာကို မင်းယုံပြီလား’

ဟု မေးလေသည်။

မီးသွေးတုံး ဆက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘အစ်ကိုကြီးက မြှောက်အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့လူပဲ’ ဟု... လုပ်နိုင်ရမှာမေးကြာ၊ ငါက မြှောင်ဆိုးလို့ မိုက်လို့ လူဆိုးကြီးလို့ လူတိုင်းကပြောကြတာ၊ မြို့တော်ဝန်တို့၊ ဝေခုံးတို့၊ ထင်းပေတို့ကတော့ ကွယ်ရာကနေ ဆိုးနေတာကတော့ကော ဘယ်လူသိသလဲ၊ မသိတော့ အာမေဏိပြောကြတာ၊ လူတိုင်းတွေ ဆိုပြီး ကြည်ညိုပေးစားနေကြတာပဲ မဟုတ်လားကွ’

မီးသွေးတုံး မျက်မှောင်ကျွတ်သွားလေသည်။

‘မြို့တော်ဝန်ကိုတောင် လူကောင်းမဟုတ်ဘူးလို့ အစ်ကိုကြီး ပြောတာလားဗျာ’

‘သေချာတာပေါ့ကွာ၊ မြို့ထဲမှာ အပျော်ဂေတာ တွေ၊ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ စိတ်တိတ်ပိုင်းဖွင့်ထားတဲ့ လူတွေဆိုက ငွေကိုယူပြီး မျက်နှာလှဲထားတယ်၊ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတယ်၊ ဒါဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် မကောင်းမှုကျူးလွန်တာနဲ့ တူမနေဘူးလား၊ ဝေခုံးကတော့ မင်းတို့မြိုင်ခွဲတဲ့အတိုင်းပဲ’

‘ဒါဖြင့် ရွှေနဂါးအာမခံဌာနပိုင်ရှင် ထင်းပေကကော’

‘သူကတော့ အာမခံမစွည်းတွေ ပို့ပေးရင်း တယ်ဆွ ဆိုမှာ အာပုံစွည်းရှိတယ်၊ တယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ လူဆိုး ခားပြုတွေကို သတင်းပေးတယ်၊ လက်ထောက်ချတယ်၊ အဲဒီလို လုပ်တဲ့အတွက် ဂေရတယ်၊ က...မင်းဘာပြောချင်သလဲ’

မီးသွေးတုံး ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

ဟူကျင်းပြောသည့်အတိုင်းမှန်လျှင် မြို့တော်ဝန်နှင့် ထင်းပေ တို့သည်လည်း လူဆိုးကြီးများ ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟူကျင်းက ဆက်ပြောသည်။

‘သူတို့ကိုယ်တိုင်က နောက်ကွယ်မှာ မကောင်းမှုတွေလုပ်နေ ကြတော့ လိပ်ပြာမလှကြဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ထက် အပြန် တစ်ရာလောက်ဆိုးတဲ့ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းအကြောင်း ကြားတာနဲ့ ထိတ်လန့်သွားတာပဲ၊ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကလဲ လက်သံပြောင်

၂၂ ဝဇ္ဇအောင်

တယ် မဟုတ်လား၊ မင်းတို့လို သတိထားဦး၊ နေရာတကာမှာ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကပါလို့ လျှောက်ပြာမနေနဲ့ဦး၊ ဒုက္ခရောက် သွားလိမ့်မယ်

မီးသွေးတုံးသည် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းအကြောင်း မေးလို သည်မှာ ပါးစပ်ယားနေပေတော့သည်။

သို့သော် ယန်ခွမ်းက ပို၍အရေးကြီးနေသဖြင့် မမေးဖြစ် တော့ပါ။

‘အစ်ကိုကြီး၊ သမားတော်တစ်ယောက်ယောက်ကိုမျှား မသိ သွားလား’

ဟု မေးလိုက်၏။

ဟူကျင်းက....

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ’

‘သူ့ အတွက်ပါ’

မီးသွေးတုံးက ညွှန်ပြကတပြောမှ ဟူကျင်းသည် ယန်ခွမ်း အော်ရာဖြင့် မိန်းနေသည်ကို သတိပြုမိသွား၏။

ဟူကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

‘ဘယ်သူ့ လက်ချက်လဲ’

ဟု မေးလေသည်။

မီးသွေးတုံးက....

‘သိုဝ်းဆရာကြီး ဝေခုံးပါ’

‘လက်စသပ်တော့ သူက အခဲမကျေဖြစ်နေတာကိုး၊ သူက မင်းတို့နောက်ကို လိုက်လာတယ်ပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူးအစ်ကိုကြီး၊ ယန်ခွမ်းက သွားတွေ့တာ’

‘ဟေ....’

ဟူကျင်း တအံ့တဩ ရေရွတ်ပြီးမှ....

‘ကောင်းကွသ၊ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးချင်တာကိုး၊ ခုတော့ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီမဟုတ်လား၊ ဝေခုံးက ခေတုလူမဟုတ် သွားကွ’

‘သူ့သေသွားပါပြီ အစ်ကိုကြီး’

‘ဘာ...ဘာပြောတယ်ကွ’

ဟူကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

မီးသွေးတုံးက...

‘ယန်ခွမ်းက သူ့ကိုရှင်းပင်လိုက်တယ်’

လူကျင်း ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ယန်ခွမ်းကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆတ်ခနဲ ပေ့ချီလိုက်ပြီး....

‘ငါ့နောက်လိုက်ခွဲ’

မီးသွေးတုံးကိုခေါ်ကာ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလှက်သွား လေသည်။

ဟူကျင်းသည် ယန်ခွမ်းအား ဆေးကုပေးရန် ကြိုးစားမည် ဖြစ်ကြောင်း ရိုသ်မိသဖြင့် မီးသွေးတုံး ဝမ်းသာသွားပြီး နောက်မှ ဒရော့သောပါ။ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

....၀....

အခန်းတွင်း၌ ဝါကျင့်ကျင့်မီးရောင် ဖြာကျနေ၏။ ယန်ခွမ်းသည် ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးပေါ်၌ လှဲလျောင်းနေလေသည်။

သမားတော်က သူ့အား ဆေးများတိုက်ကျွေးပြီး ဆေးပတ်တီးဖြင့် ရင်ဘတ်ကို စည်းနှောင်ပေးထားလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဟူကျင်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် အခန်းဝ၌ရပ်ကာ သမားတော် ဆေးကုပေးနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ သမားတော် တိုက်ကျွေးလိုက်သည့် ဆေးအရှိန်ကြောင့် ယန်ခွမ်း အိပ်ပျော်သွား၏။

ထိုခါမ သမားတော်က စောင်တစ်ထည် လှမ်းချပြီး လိုက်ပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာလေသည်။

အခန်းအပြင်တက်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ခင်း....

‘အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’

ဟူကျင်းက ဆီးကြိုမေးလိုက်လေသည်။

သမားတော်က....

‘မင်းကောင်လေးက အာဂကောင်လေးပါ။ အတော် ကိုခိုင်ရည် ရှိတာကွာ၊ ဇောရံတန်ရုံ ကောင်လေးမျိုးဆီ ချက်ချင်း သေဆွားနိုင်လောက်တာပဲ။ ခုတောင် နှစ်ရိုးသုံးချောင်းကျိုးသွားတယ်။ အတွင်းခက်လဲ ရထားတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ နှစ်လလောက် တော့ နေရလိမ့်မယ်’

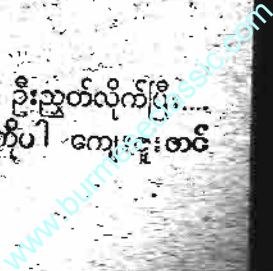
ဟူကျင်း ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

မီးသွေးတုံး၏ ပခုံးကို ပုတ်ကာ....

‘မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်စရာ မလိုအော့ဘူး။ အေးအေးအေးအေးနား နားယူလိုက်ရင် နေကောင်းသွားမှာပဲ’

ဟု ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံးက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ‘အစ်ကိုကြီးကိုကော သမားတော်ကြီးကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’



‘အပိုတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကို ဘဝမှ ဈေးတောင်းဆိုတာ ဘာမှန်းသိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဟူကျင်းက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလေသည်။

သမားတော်က....

‘ကောင်လေး...မင်းက ငါ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

ဟု မေးလေသည်။

မီးသွေးတုံး အံ့ဩသွားပြီး သမားတော်ကို စေ့ စေ့ ကြည့်မိလေသည်။

ယန်ခွမ်းအတွက် စိတ်ပူနေသဖြင့် သတိထောင်းမိခဲ့တဲ့ ယခုမှ အကဲခတ်ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြုံးနေသည့် သမားတော်၏ မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့် မီးသွေးတုံး မှတ်မိသွားလေတော့သည်။

‘ဟင်...နောင်ကြီးပါလား’

ဟု လွတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ကျောက်ခဲ ဆိုသည့် ဆံပင် နီကျင်ကျပ်နှင့် ကောင်လေးအား ရင်ဆိုင် အနိုင်ယူပြီးနောက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပေါက်မြ ဖူးရောင်သွားချိန်၌ အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သမားတော်ဟု မိတ်ဆက်ကာ ဆေးကုပေးပါရစေဟု ပြောလာခဲ့လေသည်။

ထိုလူမှာ ယခု ယန်ခွမ်းအား ဆေးကုပေးသည့် သမားတော် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ဟူကျင်းက...

‘လက်စသပ်တော့ မင်းထို့ချင်း သိနေတာကိုး’

ဟု ပြောလေ၏။

သမားတော်က....

‘ခပ်ပျားခေါ် လာသတင်းက ကျုပ်မှတ်မိတာမျှ၊ အာက ကောင်လေးပျို’

ဟူကျင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ခပ်ပျားလို့ လူစားပျိုကတောင် ချီးကျူးနေတယ်ဆိုရင် ကျုပ် အကူအညီပေးရတာ တန်သွားပြီ၊ တကယ်ဆို များ သူက ဝေခုံးကို လက်တုန့်ပပြန်ခဲ့တူးဆိုရင် ကျုပ်က လှည့်ကြည့်မှာ တောင် ပေဟုတ်ဘူး’

‘နေစဉ်းပါဦး၊ ခပ်ပျားပြောတာ ဒီဒီးဆရာဝေခုံး ဟုတ်လား’

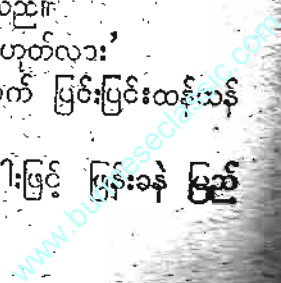
‘မှန်တာပေါ့ပျာ... သိတဲ့အတိုင်းပါ၊ ဝေခုံးက ဓားပြတိုက်ပြီး သူ့တို့အပေါ် အပြစ်ပုံချခဲ့တယ်လေ၊ သူက ဝေခုံးကို ‘ရှင်းပစ်လိုက်တယ်’

သမားတော် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

‘ခါက ဝေခုံးကို ရှင်းပစ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ ဒီဆောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆက်ရာသွားတာပေါ့’

သမားတော်သည် နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲ မြှင့်အောင် ရိုက်လိုက်၏။



‘အံ့ပါကွာ...ဒီကောင်လေး မခေဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ် ဗျ၊ သူက တော်တော်ပါးတာပဲ၊ ကျုပ်ကို ရှောင်သွားတယ်၊ ခုတော့ ခပ်ဘျားနဲ့ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်နေပြီပေါ့လေ၊ ဒီအရွယ်နဲ့ ဝေခုံးကို ဆုံးမလိုက်တာ ကြီးလာရင်တော့ တကယ့် ထိပ်သီး ဖြစ်လာမှာပဲ’

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ဟူကျင်း ရယ်မောလိုက်ပြန်၏။

‘သူ့သာ ဝေခုံးကို ရှောင်သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကလဲ ကူညီပေး စိတ်ကူးမိမှာ မတုတ်ဘူးဗျ၊ နေခကောင်းသွားရင်တော့ သူ့ကို ခေါ်သွားပြီး ကျုပ်ရဲ့ ပညာတွေ လက်ထပ်သင်ပေးရလိမ့်မယ် သမားတော်က...’

‘သူ့ကို ကျုပ်ဆီမှာ ထားခဲ့ပါသားဗျာ’

‘ဟာ...မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး’

သမားတော်နှင့် ဟူကျင်းတို့သည် မီးသွေးတူးကိုပင် ဝေ လျှော့ကာ ယန်ခွမ်း အကြောင်း ပြောဆိုနေကြပေတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း...

‘ဒီလူတွေဟာ တကယ့် နာမည်ကြီး လူဆိုးကြီးတွေပဲ ဖြစ်မယ်၊ ယန်ခွမ်းကို သဘောကျနေတာပဲ ကံကောင်းလှပြီ၊ သူတို့ နဲ့သာ ပူးပေါင်းနိုင်မယ်ဆိုရင် သူများ စော်ကားခံရမှာ ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး’

ဟု တွေးနေမိလေသည်။

သမားတော်က...

‘သူ့သာ ကျုပ်ဆီမှာ တပည့်ခံမယ်ဆိုရင် ငါးနှစ်အတွင်း ဆိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်ရတဲ့ အဆိပ်သမားတော်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာရစေမယ်လို့ ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်’ ဟု အခိုင်အမာ ပြောလေသည်။

ဟူကျင်းက...

‘ဟာ...ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်တွေ မနိုင် နှင်းဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ တပည့်တစ်ယောက် ဆိုနေတယ်ဗျ၊ သူ့ကိုခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်’

သမားတော်က...

‘နေပါဦးဗျာ၊ ယတိပြတ် မပြောပါနဲ့ဦး၊ သူက ကျား တစ်ကောင်ပဲဖြစ်လာမလား၊ သမားတော်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်လာ လားဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပါစေဦးဗျာ’

ဟူကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

‘ကောင်းပြီလေ၊ သူ့ သဘောကို မေးကြည့်တာပေါ့၊ ကျုပ် တို့က သူ့ကိုသာ သဘောကျတယ်ဆိုပေမယ့် သူက ကျုပ်တို့ကို သဘောမကျရင် ဘာမှ အလုပ်ဖြစ်မှာ မတုတ်ဘူး’

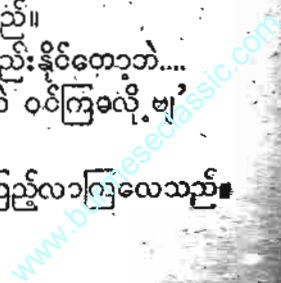
ဟု ပြောကာ သဘောတူလိုက်လေသည်။

ဤတွင် မီးသွေးတူးသည် မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ...

‘ကျွန်တော်တို့က သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းထဲ ဝင်ကြမလို့ဗျ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဟူကျင်းနှင့် သမားတော်တို့ လှည့်ကြည့်လာကြလေသည်။



သမားတော်က...

'အေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းထဲ ဝင်မလို့ ဟုတ်လား'
'ဟုတ်မီတယ်ခင်ဗျာ'

မီးသွေးတုံး အမှန်အတိုင်းပင် ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

ဟုတ္တရ်က...

အင်း... မင်းကိုနားလည်အောင် ပြောပြဖို့ဖြစ်တော့မယ်။
သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းဟာ အင်မတန်လျှိုဝက်သိပ်သည်းတယ်။ အနက်
ဆောင် သိုင်းလောကကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတဲ့ ဂိုဏ်းကြီး
ပေါ့။ သူတို့က တွေ့ချင်ပြန်ရင် ဘယ်သူ့ ကိုမဆို အချိန်မရွေး
လာတော့နိုင်တယ်။ သူတို့ကို တွေ့ချင်လာရကတော့ တွေ့ချင်တိုင်း
တွေ့ခွင့်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းထဲ ဝင်ခွင့်ရဖို့ဆိုတာ
လဲ လွယ်တူကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တမ်း အဆင်ရှိတာတွေ
မြေအောက်လောကမှာ နာမည်ကြီးတဲ့လူတွေတောင်မှ ဝင်ခွင့်
ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့သဘောကျတဲ့လူမှ လက်ခံတာ

သူတို့က အဆုံးတွင် သမားတော်က...

'သူတို့သဘောကျတယ်ဆိုတာတောင်၊ တော်ရုံ တန်ခိုးအဆင့်
အတန်းနဲ့ လက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပဲပြောလိုက်မယ်
မင်းက သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းထဲ ဝင်ချင်တယ်ဆိုရင် ဂိုဏ်းခေါင်း
ဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် အရည်ဆုံးကြီးစား။ အနက်
ဆောင် သိုင်းလောကမှာ မင်းနာမည်ကြီးလာပြန်ရင် သူတို့က
မင်းကို စောင့်ကြည့်လာတော့မှာပဲ။ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းက
သဘောကျတယ်ဆိုရင် သူတို့ဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ စည်းရုံးလာလိမ့်
မယ်က'

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံး ထောင့်တိုင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် ပေါ့ပေါ့ဖြူဖြူ ဂိုဏ်းကြီးတစ်ခု
မဟုတ်မင်း နားလည်သဘောပေါက်လာ၏။

ထိုအခါ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာလေတော့သည်။

သမားတော်က ဆက်ပြောသည်။

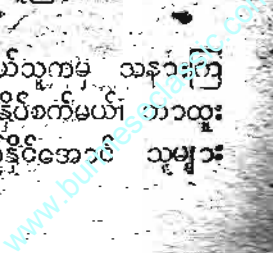
'ငါတို့ကိုတောင် သူတို့အသုံးလိုတဲ့အခါ ခေါ်ခိုင်းပြီး၊
အသုံးမလိုတဲ့အခါ လှည့်တောင်ကြည့်ကြတာ မဟုတ်ဘူးက။
မင်းရဲ့စိတ်လူးကို မေ့မစ်လိုက်စမ်းပါကွာ။ အရေးအကြီးဆုံးက
လျှောက်သားမနေတဲ့၊ တစ်နေရာမှာ အတည်တကျ နေပြီး
ကိုယ်နေဆဲနေရာမှာ ကိုယ်သြဇာလမ်းမိုးနိုင်အောင် ကြိုးစားပို့ပါ။
နာမည်တန်ဖိုး ရလာချိန်ဆိုရင် မင်းတို့ကို သယ်သွန်မုဒ်ကပေးရ
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

ဟု ကျမ်းကလည်း ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

'ဒါတော့ အာနိပိက။ သူများကို အသုံးမကိုးစမ်းပါနဲ့ကွာ။
ကိုယ်သာသာ သိပ်အာနိပိတောင် ကြိုးစားပေးပါ။ မင်းတို့
နစ်ယောက်ကို ငါသဘောကျတယ်။ မင်းတို့ ငါ့နေ့ခက်မလိုက်
ဘူးဆိုရင်တောင် တတ်နိုင်သလောက် ငါ့ကူညီခံမယ်'

သမားတော်က...

'မင်းတို့ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်စားလဲ ဘယ်သူကမှ သနားကြ
မှာမဟုတ်ဘူး။ အော်မယ်၊ ခေါက်မယ်၊ နှိပ်စက်မယ်၊ ဘာထူး
မဲ။ ကိုယ်ချင်ထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်အောင် သူများ
ဘာထက် ဆိုးပြိုက်ပြမှု ဖြစ်မှာက'



‘ယန်ခွမ်းရဲ့ စိတ်ခတ်နှံတော့ အမြင့်ကိုရောက်မှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြေအောက်လောကမှာပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်’

ဟူကျင်းနှင့် သမားတော်တို့မှာ မြေအောက်လောကမှ လူဆိုးကြီးများ ဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ သူတို့၏ ခံယူချက်များလွဲမှားနေကြပေသည်။

ဗန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့အရွယ်သည် ငယ်ရွယ်နုနယ်လှသဖြင့် ဖယောင်းနှင့်ပမာတူပြီး ပုံသွင်းသူအပေါ်၌ မှုတည်ကာ ပုံသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲသွားတတ်ကြလေသည်။

ဟူကျင်းနှင့် သမားတော်တို့၏စကားကြောင့် မီးသွေးတုံးမှာ ယုတ်နိုးနိုး ထပ်မှတ်သွား၏။ သူတို့၏ဘဝအတွေ့အကြုံအရ သူတို့အား နှိပ်စက်မည့်သူများချည်း ရှိသည်ဟု ခံယူထားပေကော့၏။

ပမာဆိုရလျှင် မြေအောက်လောကမှ လူဆိုးကြီးများဖြစ်သည့် သမားတော်နှင့် ဟူကျင်းတို့သည်ပင် သူတို့အား ကူညီခဲ့ကြသေးသည်။

လူကောင်းများဟု သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည့်တိုင် ဆရာဝေခုံးနှင့် ရှေ့နဂါးအာမိဋ္ဌာနပိုင်ရှင် ထိုင်းဝေတို့မှာ သူတို့အား လူဆိုး သူဆိုးလေးများဟု ယိုးစွပ်ကြသည်။ နှိပ်ထက်စီးနှင်း ပြုမှုခံခဲ့ကြပေသည်။

တွေးရင်း တွေးရင်း မိမိသည် လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် မွေးဖွားလာသည်ဟု ယုံမှားလာလေတော့သည်။

သမားတော်က...

‘ငါတို့ကို အထင်သေးတဲ့ လူကောင်းတွေအပေါ်သာ ငါတို့က ဆိုးတာကွ၊ မင်းတို့လို အပယ်ခံတွေကိုတော့ ဘဝချင်း ကိုယ်

ချင်းစာတယ်။ ငါငယ်ငယ်က မင်းတို့ထက်တောင် ဒုက္ခရောက်ခဲ့သေးတယ်။

‘ငါကော ဘာစူးလို့လဲကွ၊ ငါ့မခိုးဘဲနဲ့ ခိုးတယ်လို့ စွပ်စွဲပြီး ရိုက်နှက်ကြလို့ ငါ့အမေက ဝင်တားတွေ့ ငါ့အမေကိုပါ ရိုက်နှက်ပစ်လိုက်ကြတာ အမေသေသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ငါက တကယ်ကိုခိုး၊ ခိုးလုယက်ခဲ့တော့တာပါ။ ခုတော့ ငါ့ကို ဘယ်သူက အနိုင်ကျင့်ရဲသေးလဲ’

ဟူကျင်းက အားပါးတရ ဝင်ပြောသည်။

မီးသွေးတုံး စက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာလေသည်။

‘ယန်ခွမ်း နေကောင်းသွားရင်တော့၊ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်လဲ ဘယ်သူမှမစော်ကားရဲအောင် ကြီးစားတော့မယ်’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သမားတော်က...

‘စိတ်ချ၊ နှစ်လံအတွင်း သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာရစေမယ်’

ဟု အဝေခံလိုက်၏။

တကယ်တမ်းတွင် ယန်ခွမ်းသည် ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်အတွင်း အိပ်ရာမှ ထလာနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

ဟူကောင်း ဆက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သုမားဘော်သည်လည်း အလုပ်ကြီးတစ်ခု လုပ်ရန်ဟုဆိုကာ ခရီးထွက်ရန် ကြံဆင်နေ၏။ ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတူးတို့သည် သမားဘော်၏ အိပ်၌ ဆက်ပြီး နေ့ဆိုင်ရန် မပြန်နိုင်ဘော့။

သူတို့စလုံး မာနက်ကြွပေါ်တော့ချေ။

ယန်ခွမ်း နေ့စကောင်းလာလျက်နှင့် သမားဝတ်ဝင်ကော ဟူကျန်ကပါ တသည့် သွေးနိုင်ရန် ဆင်းရုံးလိပ်တွင်းကြလေ တော့သည်။

ဝါရင့်သူများကြီးများသည် လက်ဆက်နဂါးသက် လူငယ် လေးများအား လစောကျတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆိုးသွား ယန်ခွမ်းသည် သူ့အား ကုသိခဲခြင်းကြောင့် ကျေ ဝမ်းတစ်ပိယော်လည်း ဟူကောင်းတို့နှင့် လက်တွဲရန် ဖြစ်ကန် လိုက်လေသည်။

ဟူကောင်းနှင့် သမားဝတ်တို့သည် လက်စောသွားများ ဖြစ်ကြသည်။ ယန်ခွမ်းအား စည်းရုံးဖိတ်သွင်း နိုင်ခြင်း မရှိရန် သိရလျှင် ချွတ်ပင်ချက် အားမခန့်ဘော့ဘဲ ကိုယ်လမ်း ကိုယ် ဆက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ဤကဲ့သို့ ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတူးတို့မှာ ယောက်လည်လည် ဖြင့် လမ်းပေါ်သို့ ပြန်လည် ဆောက်ရုံလာကြလေတော့သည်။

ယခုအခါ၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဇာဘိရပ်ရွာမှ ထွက် လာသောကုသိဖြူစင်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်လေးများ မဟုတ်

ကြတော့ဘဲ လဲများသော ကမ္ဘာအဆင့် စာသတ် စီးပွားမှ ခံနေရသူကလေးများအဖြစ် ပြောင်းလဲနေပြီတကား။

သူတို့ အာဇာတ ထားကြသည်မှာ တစ်ဦးတစ်ယောက် အပေါ် မဟုတ်ဘဲ တစ်လောက်လုံးအပေါ် အလိုမကျမိတ်ဖြင့် ထားရှိနေကြခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

မြစ်ဆိပ်၌ အုံးအုံးကျွက်ကျွက် စည်ကားနေ၏။
ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် ကုန်းကမူကလေး တစ်ခု
ပေါ်၌ ထိုင်ကာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် မြစ်ဆိပ်မြစ်ကွင်းကို
ငေးကြည့်နေကြ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်
နေကြပြီးမှ ယန်ခွမ်းက...
‘လှေတစ်စင်းစင်းနဲ့ လိုက်သွားရင် ပြည်မကို ရောက်မယ်
ထင်တယ်’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံး စိတ်ပျက်သွား၏။
‘မင်းက ပြည်မကို သွားချင်တုန်းပဲလား’
ဟု မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
‘ဟုတ်တယ်၊ ငါက ရောက်အောင်သွားရမှာပဲကွ’
‘ရောက်အော့ကော့ မင်းဘာလုပ်မလဲ’
ယန်ခွမ်း အဖြေမပေးဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မီးသွေးတုံးက...
‘ဘယ်နေရာကိုရောက်ရောက် ငါတို့ဘဝ ထူးခြားမှာမဟုတ်
ပါဘူးကွာ၊ တစ်နေရာတည်းမှာ သွတ်သတ်မှတ်မှတ်နေပြီး ငါတို့
ဘဝအတွက် တက်လမ်းရှာကြတာ ပိုမကောင်းဘူးလား’
ဟူကျင်းနှင့် သမားတော်တို့၏လေသံတို့ အတူယူကာ ပြော
လိုက်သည်။

တက်သမ်း

တွေဝေနေခြင်းဖြင့် ပြီးဆုံးခြင်း မရှိနိုင်ပါ။

....၀....

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။
မြစ်ထဲ၌ လှေသမ္ဗန်များ စုန်ချည်ဆန်ချည် လှော်ခတ်နေ
လေသည်။

ယန်ခွမ်းက မီးသွေးတုံးအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

‘ဘဝတက်လမ်း ဟုတ်လား’
ဟု မေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံး ခေါင်းညိတ် ခိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါတို့ လမ်းပေါ် အိမ်လမ်းပေါ် စားဘဝနဲ့
ထက်သက်လုံး နေသွားကြမှာလားကွ၊ တစ်သက်လုံး ထူစာကစ၍
အနိမ့်ခံစားစနဲ့ နေသွားရမှာလား’

ယန်ခွမ်းက ထောက်ခံခြင်းလည်းမပြု၊ ကန့်ကွက်ခြင်းလည်း
မပြုဘဲ စပ်၍မေးလိုက်၏။

‘မင်းက ဘယ်လိုတက်လမ်းရှာချင်လို့လဲ’

မီးသွေးတုံး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ငါ့နာမည်ကြားတာနဲ့ လူတိုင်း ကြောက်ရွံ့လေးစားသွား
စေရမယ်ကွ’

ယန်ခွမ်း ရယ်မောထိန်းမည်ဟု ထင်မှတ်ထား၏။

သို့သော် ယန်ခွမ်း မရယ်ပါ။

‘မင်းကြီးစားပေါ့’

ဟု တားတိတိ ပြောလိုက်၏။

မီးသွေးတုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘မင်းကော’

ဟု မေးလိုက်၏။

ယန်ခွမ်းက...

‘ငါက ပြည်မကိုသွားမလို့’

‘ဘာသွားလို့ ဘာလဲကွ၊ ပြည်မကိုသွားလို့ ဘာများအကျိုး
ထူးမှာမို့လဲ’

ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြင်လာသည်။

‘တူးလာနိုင်တာပေါ့၊ ကံကောင်းရင် ငါ့အတွက် အေးချမ်း
တဲ့ ဘဝတစ်ခု ရနိုင်လိမ့်မယ်’

‘မင်း သေချာတယ်နော်’

‘သေချာတာပေါ့ကွာ’

‘ကောမီးပြုံး ပြည်မကိုရောက်တို့ မင်း ထက်လမ်းမရှာနိုင်ဘူး
ဆိုရင် ငါ့ကို ထောက်ခံရလိမ့်မယ်’

ယန်ခွမ်းက...

‘ငါ့ကံကို ငါ့ဖန်တီးနိုင်မှာပါ’

‘ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်ရှိသော လေသံဖြင့်
ပြောလေသည်။’

မီးသွေးတုံးက...

‘ထားပါတော့လေ၊ ပြည်မရောက်ရင် အဖြေပေါ်မှာပေါ့၊
ငါတို့ ထိုင်နေလိုတော့ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ရွက်လေ
အစိမ်းစီးနဲ့ လိုက်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားမှဖြစ်မယ်၊ မင်း ဘယ်လို
အတောရသလဲ’

ယန်ခွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းသားပဲ’



သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ရာမှ ထုလိုက်ကြသည်။
ထို့နောက် မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းကာ ပြည်မသို့သွားမည့်လှေကြီးကို ရွာလိုက်ကြလေသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် လှေပေါ်တွင် သန်ခွမ်းရေ၊ ဇာပင်နှင့်ဈေးကုန်များ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးမည်ဆိုပါက လိုက်ခွင့်ပြုမည်လေ့တစ်စင်းနှင့် တွေ့ရလေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် တစ်ချိန်လုံး မျှော်မှန်းတမ်းတခဲ့ရအည့် ပြည်မသို့ အရောက်သွားနိုင်တော့မည်ဟု တွေးကာ ပျော်ရွှင်နေမိလေသည်။

ကံတဆားသည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းအောင် ဆန်းကြယ်စေပေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတူးတို့ ပြည်မသို့ရောက်ရှိသွားကြလေသောအခါ...

...○...

လောက်ချန်းမြို့...
လောက်ချန်းမြို့သည် ချန်းအန်းမြို့နှင့် မိုင်ငါးဆယ်ခန့်အကွာ၌ တည်ရှိသည့် ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေး ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတူးတို့ လှေကြွလိုက်လာသည့်ရွက်လှေ၏ ခရီးစဉ်မှာ လောက်ချန်းမြို့၌ ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် တုန်းပေါ်တက်လာခဲ့ကြရပေသည်။

နယ်စွန့်နယ်ဖျားမှနေ၍ လူနေထူထပ်ပြီး စည်ကားသိုက်မြိုက်သည့် ပြည်မသို့ရောက်လာကြရာ ယန်ခွမ်းတို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

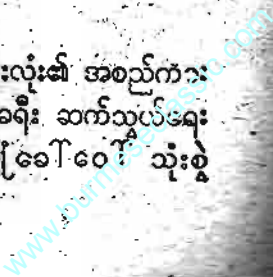
ရွက်လှေပေါ်မှ ဆမ်းလိုက်မိသည်နှင့် မီးသွေးတူးက...

‘က...မင်းရောက်ချင်တဲ့ ပြည်မတော့ရောက်ပြီ’
ဟု ပြောလိုက်၏။

ရုတ်တရက် ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ကွယ်ပျောက်သွား၏။

‘ပြည်မ’
ဟု လူတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ပြည်မဆိုသည်ကား တရုတ်ပြည်တစ်ဝှမ်းလုံး၏ အစည်ကားအချက်အခြာ အကျဆုံး၊ လမ်းပန်းခရီး ဆက်သွယ်ရေး ကောင်းမွန်ဆုံး ခေ့ထများကို လွှမ်းခြုံခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲကြသော ဖြစ်ပေသည်။



ပြည်မသည် မိုင်တစ်ရာ မတ်လည်မက၊ မိုင်တစ်ထောင်
ပတ်လည်မက ကျယ်ဝန်းလှသော ဒေသကြီး မဟုတ်ပါလား။
ပြည်မအတွင်း၌ အမြို့မြို့အနယ်နယ်၊ ခရိုင်အသီးသီး၊ ဒေသ
အသီးသီး ပါဝင်နေပေတော့သည်။

‘အဖေဟာ ပြည်မမှာရှိတယ်လို့ မေမေက ပြောခဲ့တာပဲ
ဒါပေမယ့် သူက ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်၊ ဘယ်မြို့မှာရှိတယ်ဆိုတာ
မေမေကယ်တိုင်ထောင် မသိခဲ့ပါလား၊ ငါ့ကော’

ထိုသို့တွေးတောစဉ်းစားမိသဖြင့် ယန်ခွမ်းစိတ်ဓာတ်ကျဆင်း
သွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ပြည်မသို့ရောက်လာသည်ကား မှန်၏။

သို့သော် ဖခင်အား မည်သို့မည်ပုံ ရှာဖွေရမည်နည်း။

‘ယန်ခွမ်း၊ ငါ့တို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ’

မီးသွေးတူးက မေးလိုက်၏။

ယန်ခွမ်း ပင့်သက်ရိုက်လိုက်သည်။

မည်သည့်နေရာ သွားရမည်ဆိုသည်ကို သူ့လည်းမသိပါ။
သို့တိုင်...

‘ငါ့နောက်လိုက်ခဲ’

ပြောပြီး ခပ်အွက်အွက်လှမ်းဆွဲသွား၏။

မီးသွေးတူးလည်း ဘာမျှ စဉ်းစားမနေဘဲ နောက်မှလိုက်
သွားလေသည်။

ကြောပါချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူစည်ကားနေသော
ဆမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

လမ်းဆေးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ စားသောက်ဆိုင်များ၊ စျေး
ဆိုင်များဖြင့် စည်စည်ကားကားရှိနေပါ၏။

‘ငါ့ရောက်ဖူးတဲ့ မြို့တွေထဲမှာတော့ ဒီမြို့ဟာ အစည်ကားဆုံး
ပဲကွ’

မီးသွေးတူးက ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း ဘာမျှပြန်မပြောဝါ။

ဤမြို့၌ ဆူ၏ဖခင်ရှိနေလျှင်ပင် ရှာတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ဟု
တွေးကာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တို့နှစ်ယောက်လည်း ငေးငေးဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ
မြို့လယ်သို့ရောက်ရှိလာကြလျှင်...

‘သူခိုး... သူခိုး’

ဆူဆူညူညူအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ရ၏။

မီးသွေးတူး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

‘သူခိုးဆိုပါလား၊ နတ်ကြော ငါတို့ကိုစွပ်စွဲနေရင် ခုကွပ်’
ဟု လူတစ်ခန့် ညည်းညူလိုက်၏။

သိုင်းဆရာဝန်ခိုး၏လုပ်ရပ်ကြောင့် ထစ်ခနဲဆိုလျှင် ယိတ်ထန်
သွားရလောက်အောင် ဖြစ်နေရပေတော့သည်။

တပ်နည်းဆိုရလျှင် ခြေသလုံးကိမ်တိုင် တစ်ကောင်ကြက်
ဘဝမို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆီခိုယော်နေခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား လမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေမလှမ်း
မကမ်းတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ချလေ
သည်။

လူဝကြီး တစ်ယောက်သည် တုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ကာ
ကောင်လေးတစ်ယောက်အား လိုက်လံဖမ်းဆီးနေသည်ကို တွေ့
ရ၏။

ကောင်လေးသည်လက်ထဲ၌အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုင်ကာ အလွတ်
ရုန်း ပြေးနေ၏။

လမ်းသွားလမ်းလာများသည် လူဝကြီးဘက်မှနေ၍ ကောင်
လေးအား ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးပေးခြင်းမပြုကြဘဲ သူတို့၏ အဖြစ်
အပျက်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ ရယ်ပောနေကြလေသည်။

‘လိုက်...လိုက်...မိအောင်လိုက်’

‘ဖမ်းလို့ မိရင် ဆုချမှယ်ပေ့’

ပျော်ရွှင်တတ်သူအချို့က လူဝကြီးကိုပင် နောက်ပြောင်
ကျီစယ်နေကြသေး၏။

လူဝကြီးအဖို့ ပိန်ညွက်ညွက် ကောင်လေးတစ်ယောက်အား
အပီဖမ်းရန် ခန္ဓာကိုယ်ကို အနီဝီနိုင်သယ်ရင်း မောကြီးပမ်းကြံ
လိုက်နေရပုံကို ရယ်စရာ ကောင်းလှသည်ဟု ထင်မှတ်သူများ
နေကြသေးတော့၏။

ပိန်ညွက်ညွက်ကောင်လေးမှာလည်း အဖမ်းခံရလျှင်သက်သာ
မည် မဟုတ်မှန်း ခိုင်မီထားရကား လူကြားထဲ အတင်းတိုးတော့
ကာ ပြေးနေပါ၏။

ပြေးရင်း ပြေးရင်း ယန်ခွမ်းတို့ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

လူဝကြီးကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်ဖြစ်ရာ
ပိန်ညွက်ညွက်ကောင်လေးက...

‘ရော့...’

ပြောရင်း လက်ထဲမှအထုပ်ကို ယန်ခွမ်းတို့ထံ ပစ်ပေးလိုက်
လေသည်။

မီးသွေးတုံးသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ဖမ်းယူထားလိုက်
လေသည်။

ပိန်ညွက်ညွက်ကောင်လေးက ဆက်ပြီးပြေးသွား၏။

လူဝကြီးသည် အထုပ်ဖမ်းယူထားလိုက်သည့်မီးသွေးတုံးထံ
အာရုံရောက်သွားပြီး...

‘သူခိုးလေးတွေ၊ သေဖို့သာပြင်ထား’

အော်ငေါက်ကာ မီးသွေးတုံးထံ ဦးတည်၍ ပြေးလွှားလာ
လေတော့သည်။

မီးသွေးတုံး ထိတ်လန့်သွား၏။

‘ဟိုက်...ဒုက္ခပဲ၊ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။



သိမ်းဆရာဝန်ခိုးနှင့်ဝတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ ရထားသည့် ယန်ခွမ်းက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ...

‘လာခဲ’

မီးသွေးတုံး၏လက်ကိုဆွဲကာ လမ်းကြားတစ်ခု အထွင်းသို ပြေးဝင်သွားလေသည်။

‘သူခိုးလေးတွေ မပြေးနဲ့’

လူကြီးက အော်ငေါက်ရမ်းလိုက်လာသော်လည်း မမိနိုင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ဖူးသည့် လမ်းမျှားပေါ်၌ စွပ်စွပ် ပြေးလွှားသွားကြ ရမ်းလွတ်မြောက်သွားကြလေတော့သည်။

‘ဟောဟဲ့...ဟောဟဲ့’

မီးသွေးတုံးသည် အသက်ကို မနည်းလှ ရှူနေရလေသည်။ လူဝကြီး၏လက်မလွတ်အောင် ပြေ့လာရခြင်းမှာ သက်သာ လှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

လူရှမ်းသောနေရာ တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင်...

‘ငါ့၏ကို သက်သက်ခုကွပေးတာပဲ’

ရေရွတ်ရမ်း ခြေလှမ်းရပ်ကာအမေမာဖြေလိုက်ကြလေသည်။ ယန်ခွမ်းက...

‘ငင်းက သူပစ်ပေးတာကို သွားပြီး ဖမ်းထား လိုက်တာ ကိုကွ’
ဟု အပြစ်တင်လိုက်၏။

မီးသွေးတုံး မကျေမနပ်ဖြင့်...

‘ငါလဲ အမှတ်တမဲ့မို့ ဖမ်းမိတာပေါ့’
ဟု စောဒဏတက်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘အမှတ်တမဲ့ဆိုပြီး ခုထိ မမ်းလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတုန်းပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟေ့...’

မီးသွေးတုံးလှန်သွားပြီး လက်ထဲကိုင်ထားသည့် အထုပ်ကို လှုတ်ချလိုက်လေသည်။

‘ဟတ်...’

အထုပ်ကလေး မြေပေါ်ရောက်သွားသောအခါ အထုပ် ပြေသွားပြီး အဝတ်အစားသုံးလေးစုံမျှ အခေါက်လိုက်ရှိနေ သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မီးသွေးတုံး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

‘တကယ့် သူခိုးလေးပဲ’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက ဘာမျှမပြောပါ။

ထိုစဉ်...

‘မင်းလိုချင်ရင် တစ်စုံယူပါ။ ကျန်တာတွေ ငါ့ကိုပြန်ပေး ပါကွာ’

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

မီးသွေးတုံးတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပိန်ညက်ညက် ကောင်လေးသည် ချွေးသံရံရံဖြင့် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရလေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘မင်းကိုတွေ့ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ။ ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး။ ငါ တို့ကို ဘာကြောင့် ဒုက္ခပေးချင်ရတာလဲ’

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်၏။

ပိန်ညက်ညက်ကောင်လေး ပခုံးတုန်လိုက်လေသည်။

‘ငါက ကြာကြာဆက်ပြေးနိုင်တော့မှာ ဟေ့တ်ဘူးကွ။ လူစု ကြီးသာ ပါနေဘက်ကို ဆက်လိုက်မယ်ဆိုရင် မိသွားတော့မှာပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ဘက်ကို လမ်းလှည့်ပေးလိုက်တာ။ ပင်းတို့ မနစ် နာစေရပါဘူးကွာ။ ဈေးထဲက ငါ့ဖောက်သည်ဆိုင်မှာ သွား ရောင်းလိုက်ရင် အားလုံးပေါင်း ငွေတစ်ရာလောက်တော့ ရမှာ ပါ။ မင်းတို့ကို သုံးပုံတစ်ပုံခွဲပေးပါမယ်’

‘ဩ...ငါတို့ကိုပါ သူခိုးသေဖော်ညှိတာပေါ့ဟုတ်လား’

‘ဟင်’

ပိန်ညက်ညက်ကောင်လေး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။ ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့၏ အသွင်သဏ္ဍာန်သည် လမ်း ပေါ်၌ ကျင်လည်ကျက်စား နေကြသူများ ငြိမ်ကြောင်း ဖော်ပြ နေသည် မဟုတ်ပါလား။

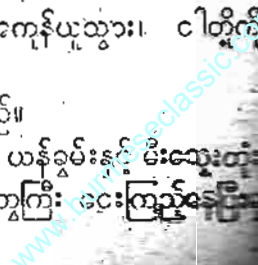
ဝေစုခွဲပေးလိုက်လျှင် ကျေနပ်သွားမည်ဟု ထင်မှတ်ထားရာ မီးသွေးတုံး၏စကားကြောင့် အံ့ဩသွားရခြင်း ဖြစ်ပေတော့ သည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘မင်းငစုဦးတို့ကို လိုချင်ရင် အကုန်ယူသွား။ ငါတို့ကို သွားထည့်နဲ့’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

ပိန်ညက်ညက် ကောင်လေးသည် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံး တို့အား အတန်ကြာအောင် တွေ့တွေ့ကြီး ငွေကြည့်နေပြီး



အထုပ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲကော့ဆီယူကာ ထွက်သွားရန်ဟန်ပြစ် လိုက်လေသည်။

‘နေဦး...’

ယန်ခွမ်းက ဟန်တားလိုက်၏။

ပိန်ညွက်ညွက်ကောင်လေးက လှည့်ကြည့်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘မင်းကြောင့် ငါ့ထိုက်ထိုက်လေးတွေလို ထူထွေကထပ်ထွေး ကြတယ်၊ ငါ့ထိုက်ထိုက်ပြေးခဲ့ရတယ်၊ ဒီကိစ္စကို မင်းဘယ်လိုဖြေ ရှမ်းမယ်’

ဟု မေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံး ရင်ထိတ်သွား၏။

ယန်ခွမ်း၏အကြောင်းကို သူ့စောင်းစွာ နားလည်ထား မေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် တော်ရုံတန်ရုံ ဘာမှမပြောဘဲ တုံ့လိုဘာဝေ နေတတ်သူဖြစ်၏။ စိတ်ကောင်းရှိပြီး မတရားမှုကို ရှုံ့မှန်းသူ ဖြစ်သည်။

ဆိုသော် သူ၏ချိုယွင်းချက်မှာ အပြုံးထားတတ်ခြင်း ဖြစ် မေသည်။

သူ့အား ဒုက္ခပေးသူကို လက်တုန့်ပြန်ရမှ ကျေနပ်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါလား။

အရှင်ချင်း၊ ပညာချင်းမမျှသည့် ဝေခုံးကိုပင် အလွတ် မပေးခဲ့သည့်အတွက် ယန်ခွမ်း၏စိတ်လဘောမှာ အထိပ်အရှား ပေါ်လုပ်ဝန်ပေးတော့သည်။

ယခုသည်းပိန်ညွက်ညွက်ကောင်လေးက ဒုက္ခပေးခဲ့သည်မှီ ယန်ခွမ်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

မီးသွေးတုံးမှာ အသားကရည်ဖြူဖပ်ဖြူလျော်ကြင်နေသည့် ထိုကောင်လေးအား သနားသွားလေသည်။

မာကျောလာသည့် ယန်ခွမ်းအား မည်သို့ယှဉ်နှိုင်းမည် မဟုတ်ဟု နားလည်ထားသဖြင့်...

‘ယန်ခွမ်း၊ သူ့သွားပါခေကွာ’

လေသံပျော့ကလေးဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်မိလေသည်။

ယန်ခွမ်းက မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။

ပိန်ညွက်ညွက် ကောင်လေးမှာသည်း ပါးရည်နှစ်ရည်ရှိပုံ လေသည်။

ယန်ခွမ်း၏အမေးစကားကိုကြားလျှင်...

‘ငါ့ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်တော့လို့ ပါကွာ၊ ငါ့အောင်းပန်ပါ တယ်၊ ဒီလိုမှမညှပ်ရင် လူဝကြီး ငါ့ကိုဖမ်းခံသွားလိမ့်မယ်၊ ငါ သာ ဝေရအောင် မရှာနိုင်ဘူးဆိုရင် ငါ့ညီဒုက္ခရောက်တော့ သကဲ့’

ဟု ရှမ်းပြုရှမ်း တောင်းပန်လာလေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘နှောင်းပါဦး၊ မင်းညီက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

ဟု ကြားဝင်မေးလိုက်၏။

ပိန်ညက်ညက်ကောင်လေး၏ မျက်နှာညှိုးကျသွားပြီး.....
'ငါ့ညီ ဖျားနေတယ်ကွာ သူ့ အတွက် ဆေးဖိုးလိုနေတယ်'
ရွတ်တရက် ယန်ခွမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်နေ တုန်ခါသွားလေ
တော့သည်။

သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သဉ္ဇးမိခင်၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်
ယောင်မိ၏။

ငါ့ခပ်ကြီးအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခရဖို့ သူက ပင်ပန်းကြီးစွာ
ရှာဖွေခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ပိန်ညက်ညက်ကောင်လေးသည် အလုပ်ကြမ်းများ လုပ်ကာ
ငွေရှာနိုင်မည့်ပုံ မရချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ငွေလွယ်လွယ်ရအောင် အလစ်သုတ်ခဲ့
ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းသည် ပိန်ညက်ညက် ကောင်လေးအား စိုက်ကြည့်
နေပြီး စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေသည့် မီးသွေးတုံးက...
'မင်း သွားတော့'

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။
ပိန်ညက်ညက်ကောင်လေး ဝမ်းသာသွား၏။

'ကျေးဇူးပါလဲကွာ၊ နောက်တစ်ခါ မင်းတို့ကို ဒုက္ခမပေး
တော့ပါဘူး'

စကားဆုံးလျှင် လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်
'နေဦး'

ယန်ခွမ်းက ဟန်တားလိုက်၏။

ပိန်ညက်ညက်ကောင်လေး လှည့်ကြည့်လာ၏။
မီးသွေးတုံး စိတ်ပူသွားလေသည်။

'ယန်ခွမ်း...သူက...'
သူ၏ စကားမဆုံးမီ ယန်ခွမ်းက....

'မင်းညီကို ငါလိုက်ကြည့်လို့ ရမလား'
ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

ပိန်ညက်ညက်ကောင်လေး ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။
'မင်း မယုံရင် လိုက်ကြည့်နိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ လိမ်ပြောတာ

မဟုတ်ပါဘူး'
'ကောင်းပြီ...ငါ လိုက်ခဲ့မယ်'

ယန်ခွမ်းသည် ထိုကောင်လေးအား အန္တရာယ်ပြုတော့မည်
မဟုတ်မှန်း နားလည်မိမှ မီးသွေးတုံး စိတ်အေးသွားလေတော့

သည်။

....o....

မြို့စွန်တစ်နေရာ၌ အိမ်ပျက်ကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။

ပိန်ညွှက်ညွှက်ကောင်လေး၏ ဦးဆောင်လမ်းပြမှုဖြင့် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတူးတို့သည် ထိုအဆောက်အအုံပျက်ကြီး အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

အတွင်းတက်သို့ ရောက်သည်နှင့် အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲများ၊ စုပုံနေသည့် နေရာအနီး၌ အသက် ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိ ကောင်လေးတစ်ယောက် ခွေခွေကလေး လှည့်လျောင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

‘ညီလေး... အစ်ကို ပြန်လာပြီက’

ပိန်ညွှက်ညွှက်ကောင်လေးက အပြေးတစ်ပိုင်း ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတူးတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြား။

မီးသွေးတူးက...

‘မဟန်ဘူးက’

ဟု တီးတိုး ပြောလိုက်လေသည်။

လှည့်လျောင်းနေသည့် ကောင်လေးမှာ ယဲ့ယဲ့ကလေးသာ ရှိပေတော့၏။

သူ၏ အသားအရည်မှာ ဝါဖန်ဖန်ကရောင် ဖြစ်နေ၏။

အရိုးပြိုင်ပိုင်း မျက်တုင်းပေါ်ကလေး ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ပိန်ညွှက်ညွှက်ကောင်လေး ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလျှင် မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလာသည်မှအပ စကားမပြောသလို တုတ်တုတ်မျှလည်း မလှုပ်ပါချေ။

ပိန်ညွှက်ညွှက်ကောင်လေးက...

‘ညီလေး... တော်ကြာ အစ်ကို ဆေးဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်၊ စောင့်နေနော်’

ဟု နှစ်သိမ်ကာ ယန်ခွမ်းတို့အနီးသို့ လျှောက်လာလေသည်။

တစ်ဖန် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတူးတို့ကို ကြည့်ကာ...

‘မင်းတို့ ယုံပြီလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘ဒီအတိုင်းထားရင် သူ့ဆေးသွားလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုကောင်လေးက...

‘ငါ့မှာ ငွေမရှိဘူး’

သူ၏ စကားသည် တိုတောင်းလှသော်လည်း အဓိပ္ပာယ် ညွှန်စုံလှပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘ငွေဘယ်လောက်လို့...’

စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

ကျယ်လောင်သောခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူ့ တံလှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဗလကောင်းကောင်း မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူ့အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်ပိန်ညှက်ညှက်ကောင်လေး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဟန်ဆောင်ပြုလုပ်ပြီး...

‘အစ်ကိုကြီး ထင်းရီကိုး၊ ကျွန်တော့်ညီ နေမကောင်းဖြစ်တာကို လာကြည့်တာလားဗျာ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထင်းရီဆိုသူ လူရွယ် မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားပါသည်။

တံတွေးကို ထူ ခနဲ ထွေးချလိုက်ပြီး...

‘မင်းညီ ဆေးသွားတော့ကော ငါက အရေးစိုက်ရမှာလား၊ မြို့လယ်မှာ မင်း ပူပေါက်တိုးသွားတယ် မဟုတ်လား’

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံး မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။ မည်သည့်နေရာမှ ရောက်ရောက် နိုင်ထက်စီးနင်းပြုကျင့်မှုမှ ဆိုနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ခမ်းက တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ဘဲ ထိုလူ့အား ကြည့်နေရင်း ပိန်ညှက်ညှက်ကောင်လေး ငိုမဲ့ဖြစ်သွားသည်။



‘အစ်ကိုကြီး ထင်းရီ၊ ကျွန်တော့်ညီအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခ လိုနေလို့ပါဗျာ၊ ဒီဘစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါ ထယ်ဗျာ’

‘ဘွားက... ချူးရှား၊ မင်း သေချင်ပြီထင်တယ်၊ မင်းတို့ ရလာ သမျှ အားလုံး ‘ဆရာဝူး’ လက်ထဲ အပ်ရမယ်၊ ဆရာဝူး ပေးကမ်း တာပဲ ယူရမယ်ဆိုတာ မင်း မေ့နေပြီလား’

ထင်းရီက ‘ဆရာဝူး’ ဆိုသူ၏ အမည်ကို အသုံးပြုကာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

ချူးရှားဆိုသည့် ပိန်ညှက်ညှက်ကောင်လေးက...

‘အစ်ကိုကြီး ထင်းရီရယ်၊ ကျွန်တော့်ညီ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ ဒီဘစ်ခါတော့ ဆေးဝယ်တိုက်ပါရစေ၊ ဆရာဝူး ဆီ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သွားပြီး တောင်းပန်ပါမယ်’

‘မလိုချင်ဘူး၊ မင်းရလာတဲ့ပစ္စည်း ပေးစမ်း’

ချူးရှားက တောင်းပန်နေသည့်တိုင် ထင်းရီက ညှာတာ ထောက်ထားခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့တိုးလာ၏။

ချူးရှား၏လက်ထဲမှ အထုပ်ကလေးကို လုယူရန် ဟန်ပြင် လိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံး မနေနိုင်တော့ပါ။

‘ခင်ဗျား လူမှဟုတ်ရဲ့လားဗျာ’

ဟု အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။



၁၂၁ ● နှစ်သောင်း

သုတေသနကားသံကြောင့် ထင်းရီ၊ ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

မီးသွေးတုံးနှင့် ယန်ခွမ်းတို့အား ဒေါသတကြီး ကြည့်လေလေသည်။

မီးသွေးတုံးက....

‘သို့ညီနေမကောင်းလို့ ဆေးဝယ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်လို့ ခပ်ပျာစလိချင်ချင် ကိုယ့်ဘာသာ ရအောင်လုပ်ပါလား’

‘ဘာပြောတယ်ကွ၊ မင်းကများ ငါ့ကို ဆရာလုပ်ဆို့နေစမ်းပါဦး။ မင်းထိုက် ဒီမြို့မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူးဟေ့ကောင်စုက...မင်းစို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ကလာတယ်ပြောစမ်း’



‘ကျုပ်ဘာဘာ ဘယ်ကလာလာ ခပ်ပျားအပူမပါဘူး’

မီးသွေးတုံးက တစ်စက်ကလေးမျှမလျှော့ဘဲ ခုတိုက်နေသဖြင့် ထင်းရီ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဪ...မင်းကသေချင်နေပြီကီး၊ ငါ့အကြောင်း မသိဘူးထင်တယ်’

ပြောရင်း လက်တစ်အက်ကို လက်သီးနှင့် ပြိုင်ရင်း လက်ဝါးကို တဖျစ်ဖျစ်ပြည်အောင် ဖြစ်တိုးစေလေသည်။

မီးသွေးတုံးသည် ရှူးရှူးအတတ် ခံဖြင့် နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကြောက်ရွံ့လန့်ရမှုန်း မသိတော့ချေ။

ထင်းရီနှင့် ရပ်ဆိုင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထင်းရီကလည်း မီးသွေးတုံးအား လက်သီးဖြင့် ထိုးချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ယန်ခွမ်းသည် ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာတိုးလာပြီး မြေပေါ်မှကောက်ယူထားသည့် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထင်းရီအား ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်လာမည်ဟု မည်သူမျှ မထင်မှတ်ကြချေ။ ထင်းရီဆိုလျှင် ယန်ခွမ်းတို့အား အထင်သေးမိသဖြင့် ပို၍ပင် မထင်မှတ်ခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ယန်ခွမ်းက လှုပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လာသောအခါ မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ....

‘ခွပ်’

‘အား’

စူးရှစွာ တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

သူ၏နဖူး ကဲ့သွားသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီခဲ့သွားလေသည်။

ရှူးရှူး ထိတ်လန့်စွာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ မီးသွေးတုံးမှာ လက်မြန် ခြေမြန်ရှိလှသည့် ယန်ခွမ်း၏ အကြောင်း သိထားသူပီပီ....

'အဲဒါ သင်ခန်းစာပါ၊ ဆရာတို့ကို ခြောက်လှိုက်၊ ခေါင်းပုံဖြတ်
ပြီး စဉ်းစားနေမယ်ဆိုရင် သူ့လဲ ထုတ်စာမိလိမ့်မယ်'

ဟန်ပါပါဖြင့် ဝေါက်လိုက်လေသည်။

ထင်းရီသည် အရွယ်ချင်းမမျှသည်ကို အံ့ကဲထားပြီး...
ခွေးကောင်လေးတွေ၊ မင်းတို့ သေဖို့သာပြင်ထားကြပေ
တော့'

ဒေါသတကြီး ကြုံးဝှဲကာ ပြေးဝင်လာပါသည်။
သူ၏လက်ချက် မိသွားပါက သက်သာမည် မထုတ်မှန်း
တွေးမိဆုတ် မီးဆွေးတိုးမှာ နောက်ဆုံး ကပျာကယာ ဆုတ်လိုက်
လေသည်။

ယန်ခွမ်းကား နောက်မဆုတ်ပါချေ။
ထင်းရီအနီးသို့ ဆောက်ရှိလာသည်နှင့် ခြေသလုံးကို တအား
လှုံ့ပြီး ရိုက်ချပစ်လိုက်လေသည်။

'ပျောင်း'၊
'အား'
ထင်းရီ ခြေပေါ်တိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။
ယန်ခွမ်းသည် တုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပေါ်အောင် ဆုပ်ကိုင်
ထမ်းရီအား စိုက်ကြည့်နေ၏။
ချူးရှာပါးစပ်အတောင်းသား ဖြစ်နေသည်။
ယန်ခွမ်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မျက်လုံးကြီး ပြူးရှ
ငေးကြည့်နေပေတော့သည်။



ထင်းရီသည် အမယ်လေး အဘလေး အော်ဟစ်ညည်းညူ
လှူးလိမ့်ထလာပါ၏။ နဖူးကဲ့သို့စားသလို ခြေထောက်နာ
သာဖြင့် ထော့ကျိုး ထော့ကျိုး ဖြစ်နေ၏။

ယန်ခွမ်းအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ...

'မင်းသိမယ်...မင်းသိမယ်'
သူ့ ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။
ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန်ကား မကြိုးစားဘဲ ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲဖြင့်
သက်အန္တရာယ် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။
ထင်းရီ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ ယန်ခွမ်းက
ချောက်ကြည့်ကာ...

ထင်းရီညီကို ခေါ်လာခဲ့
ပြောပြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ချူးရှာက...
ထင်း...မင်းတယ်ကို သွားမလိုလဲကွဲ'
အမားတော် တစ်ယောက်ယောက်ဆီကို သွားတာပေါ့၊
ညီကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မှ မရတာဘဲ'
ချူးရှာ ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။
ညီကို ကူညီတဲ့အတွက် မင်းကျေးဇူး မမေ့ပါဘူးကွာ'
လိုက်လိုက်လှလှ ပြောလိုက်လေသည်။
ထင်းရီက...
အချိန်မရှိဘူး...မင်းညီကို ခေါ်ခဲ့'

စကားဆိုးလျှင် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွားလေသည်။
ချူးရှာက မီးသွေးတုံးအား ကြည့်လိုက်သည်။
မီးသွေးတုံးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။
ချူးရှာသည် ချက်ချင်းပင် ညီဖြစ်သူအား ကျောပိုးက
မီးသွေးတုံးနှင့်အတူ ယန်ခွမ်းနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

....၀....



သမားတော်၏အိမ်သည် မြို့လယ်တွင်ရှိလေသည်။
ချူးရှာကပင် သမားတော်အိမ်ကို လမ်းပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
သမားတော်မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံ ရလေသည်။
မကျယ်လွန်း မကျဉ်းလွန်းသည့် ခြံဝင်းတစ်ခု အတွင်း
ခန့်သားသော အဆောက်အအုံတစ်လုံးဖြင့် နေနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းတံခါးရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် ချူးရှာက မျက်နှာငယ်
အလေးဖြင့်....

‘သမားတော်ကြီး ဝမ်းယုံက အင်မတန် ကြီးကျယ်တယ်၊
ဆေးကုပေးဖို့ ငွေအများကြီးတောင်းတယ်ကွ၊ ငွေမပေးနိုင်ရင်
ကုပေးမှာမဟုတ်ဘူး’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘သူက မင်းညီကို ဆေးကုပေးမှာပါ’

‘ငါ့မှာ ငွေမှမရှိတာ’

‘ငွေမရှိလဲ သူကုပေးလိမ့်မယ်’

ချူးရှာသည် ယန်ခွမ်းအား မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ကြည့်
လိုက်၏။

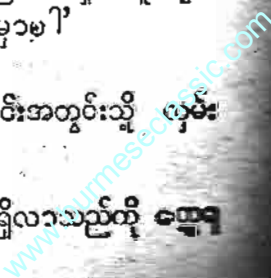
မီးလှေးတုံးက....

‘ယန်ခွမ်းကပြောရင် မယုံနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူးကွာ၊
ချိန်ထန်ရင် သူပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမှာပါ’

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

ချူးရှာက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရ
သည်။



ထိုလူသည် ခြံဝင်းရှေ့၌ မယောင်မလည်ဖြစ်နေသည့် ယခုခမ်းတို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဟေ့ ကျောင်းလေးတွေ၊ ခြံရှေ့မှာ မယောင်မလည်နဲ့ ဘယ်လုပ်ကြမလို့လဲကွ’

ဟု ခပ်ထန်ထန်မေးလိုက်၏။

ယန်ခမ်းက....

‘သမားတော်ကြီး ဝမ်းယုံဆီမှာ ဆေးကုမလို့ဗျ’

‘ဘာကွ...ဆေးကုမလို့ ဟုတ်လား?’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီ နေမကောင်းလို့ပါဗျ၊ ချူးရှာက ဝင်ပြောသည်။

ထိုလူ ချက်ချင်းပင် လက်ဝေ ယမ်းကာ မောင်းထုတ်လိုလေသည်။

‘သွားစမ်း...သွားစမ်း၊ လာမရှုပ်နဲ့၊ သမားတော်ကြီး ခံနေတယ်၊ လာမရှုပ်နဲ့’

ချူးရှာက ယန်ခမ်းကို ကြည့်လိုက်၏။

ယန်ခမ်းက....

‘ကျုပ်တို့ ဆေးကုပေးမှာပါ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏အသံသည် ပုံမှန်အသံ မဟုတ်တော့ဘဲ မသိမသာပြောင်းလဲသွားမုန်း မီးသွေးတုံး ခိုပိမိလိုက်လေသည်။

ယန်ခမ်း၏စိတ်နှောင့်စိတ်ထား ပြောင်းလဲစပြုနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူမလှုပ်ပြီး မည်သူ့မျှ ခိုပိမိနိုင်မည် ဟုတ်ပါကကား။

ထိုလူက....

‘ထို...မင်းတို့က ဘယ်လောက်များ ပေးနိုင်မှာမို့လဲ၊ သွားစမ်းပါကွာ’

‘ဆေးကုပေးဘဲ မသွားနိုင်ဘူး’

ယန်ခမ်းကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ ဒေါ်ပူသွားသည်။

‘အိမ်...ပဲလောက်လေး မလောက်စားနဲ့၊ မင်းကများ သေချင်ပြီလောက်တယ်၊ ထွက်သွားစမ်း’

ယန်ခမ်းက မလျှပ်မထွက် ရပ်နေလေသည်။

ချူးရှာ ထိတ်လန့်လာသည်။

‘ငါပြောသားလဲ၊ သူတို့ ဆေးကုပေးမှာ မထုတ်ပါဘူးလို့’

ဟု တီးတိုးညည်းညူလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက ယန်ခမ်းအား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေ၏။

ယန်ခမ်းက....

‘သူတို့ ကုပေးမှာပါ’

ဟု အေးတိအေးစက် ပြောလေသည်။

ခြံဝင်းထဲမှလူသည် ယန်ခမ်းတို့ထွက်မသွားဘဲ ပေကပ်ပေသည်ကို တွေ့ရလျှင်....



‘ခွေးကောင်လေးတွေ ထွက်မသွားဘူးလား၊ သိကြသေး တာပေါ့ကွာ’

ဒေါသတကြီးပြောရင်း ခြံဝင်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြစ်ဘက် လှမ်းထွက်လာ၏။

ချူးရှာသည် ညီဖြစ်သူကိုကျောပိုးကာ နောက်ဆုတ်သွား လေသည်။

မီးသွေးတုံးလည်း နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းကား ထိုလူ့ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ လေသည်။

ထိုလူသည် ယန်ခွမ်းအနီးသို့ ဒေါသတကြီး လှမ်းလာရင်း...

‘ထွက်သွားလို့ ပြောနေတာတောင် ဂရုမစိုက်တဲ့ ကောင် လေး၊ သိကြသေးတာပေါ့’

ယန်ခွမ်းအား လက်သီးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်လေသည်။

သို့သော် ယန်ခွမ်းက သူ့ထက်ဦးအောင် လှုပ်ရှားလိုက်လေ သည်။

မည်သည့်အချိန်က ကောက်ယူထားမှန်းမသိသည့်ကျောက်ခဲ တစ်လုံးဖြင့် ထိုလူ့အား ပေါက်ချလိုက်၏။

ကျောက်ခဲမှာ ထိုလူ၏ဦးခေါင်းကို တည့်တည့် မတ်မတ် ထိသွားရာ...

‘ခွပ်’

‘အား’

ထိုလူမှာ တစ်ချက် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ခွေခနဲ လဲကျသွား လေသည်။

လူကြီးမကျ ကလေးမကျ စကောစကအရွယ် ကလေးများ ပြစ်နေ၍ လွယ်လင့်တကူ အနိုင်ရမည်ဟု မှတ်ယူထားသည်က တစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ လက်မြန် ခြေမြန် ထိုက်ခိုက်လာလိမ့် မည်ဟု ထင်မှတ်ခြင်းမရှိသည်က တစ်ကြောင်းမို့ ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထိုလူမှာ မြေမော် ခွေခွေကလေးလဲကာ သဘိသစ်နေလေ တော့၏။

ယန်ခွမ်းက....

ကဲ...အထဲဝင်ကြရအောင်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချူးရှာသည် သူ့အား မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်နေ၏။

မီးသွေးတုံးက....

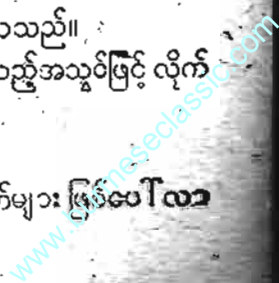
‘ဝင်းတံခါးကြီးပွင့်နေမှတော့ ဝင်သွားရုံပဲဟေ့ကွာ၊ ကဲ... သာ’

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှလှမ်း ဝင်သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်းသည်လည်း ခံစားချက်ကင်းမဲ့သည့်အသွင်ဖြင့် လိုက် ဝါသွား၏။

ချူးရှာ၏ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာ၏။

ယန်ခွမ်းအား ယုံကြည်အားကိုးသည့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ သည်။



သူ့ညီအား ဆေးကုခွင့်ရမည်ဟု ယန်ခွမ်းက အာမခံ
သည့်အတိုင်း ဆေးကုခွင့်ရမည်ဟု ယုံကြည်လာသည်။

ညီဖြစ်သူအားကျောပိုးရင်း ယန်ခွမ်းတို့နောက်သို့ လိုက်လာ
သွားလေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးဝမ်းယုံသည် ခြံစောင့်အား ယုံကြည်စိတ်
ထားပုံ ရလေသည်။

ညှော်ခင်းအတွင်းရှိ ကွပ်ပျစ် တစ်လုံးပေါ်၌ တခေါင်း
ဟောက်လျက် အိပ်ပျော်နေ၏။

အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ရောက်လာကြသည့် ယန်ခွမ်း
တို့မှာ သမားတော်ကြီးအိပ်ပျော်နေသည့်ကိုတွေ့ရလျှင် ခြံစောင့်
ကြီးက အစွန်အစိုင်းပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွား
လေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘မင်းက သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်လိုက်လို့ တော့မဖြစ်ဘူး၊ ဆေးကု
ပေးနိုင်အောင် သူ့ရွဲတစ်ကိုယ်လုံး အကောင်းပကတိရှိနေမှ ဖြစ်
မယ်’

ဟု သတိပေးလေသည်။

သမားတော် ဝမ်းယုံက ဆေးကုပေးရန် ငြင်းဆန်လျှင်
ယန်ခွမ်းက ရန်မူပါက ဝမ်းယုံတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားပြီး ဆေးကု
ပေးနိုင်ခြင်းမရှိတော့မည်ကိုစိုးရိမ်၍ ကြိုတင်သတိပေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက အာန်းတုန်းသို့ ဝေ ကြည့်လိုက်၏။

စားပွဲပေါ်တွင်ကားသည် မီးအိမ်တစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရလျှင်
သဘောတူသွားပြီး...

‘မီးသွေးတုံး၊ မီးအိမ်ကိုမီးညှို့လိုက်ရင်ကောင်းမယ်’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရုတ်စာရက် မီးသွေးတုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

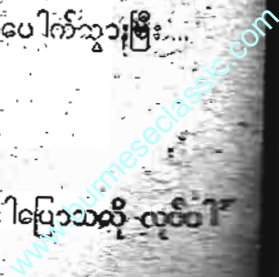
သူ့သော် ချက်ချင်းနားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး...

‘ယန်ခွမ်း’

ဗျာ့လှုပ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘သူ့ကို ဆေးကုပေးချင်တယ်ဆိုရင် ငါပြောသလို လုပ်ပါ’



၁၄၀

မီးသွေးတုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဒုက္ခရောက်နေသည့် ချူးရှာ၏ ညီဖြစ်သူကို ဆေးကုပေးရန် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လက်ခံထားရကား ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ စားပွဲအနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ အသင့်တွေ့ရသည့် မီးခတ်ကျောက်ဖြင့် မီးအိမ်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့၏ ဆူဆူညူညူအသံများကြောင့် သမားတော် ဝမ်းယုံ လန့်နိုးလာပါသည်။

ယန်ခွမ်းတို့အား တွေ့မြင်သွားလျှင်....

အဟုကောင်လေးတွေ...မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ငါ့အိမ်ထဲ ဝင်လာကြတာလဲ၊ ခုချက်ချင်း ထွက်သွားကြစမ်း' ဟု ဒေါသတကြီး မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

'ကျွန်တော်တို့ သမားတော်ကြီးဆီမှာ ဆေးလာကုတာပါ၊ လူမေ့ ဖါလာပါတယ်'

'ဘဝ...ဘာပြောတယ်ကွ၊ မင်းတို့လာတိုင်း ငါက ကုပေးရမှာလား၊ သွားစမ်း...မင်းတို့ဘာသာ တခြားသွား၊ ငါ့ဆီလာ မရှုပ်နဲ့'

'သမားတော်ကြီး ကုပေးနိုင်ဘူးလားဗျာ' ထွက်သွားလို့ ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား'

သမားတော်ဝမ်းယုံသည် ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း ပြုလုပ်ရန် ဟန်ပြင်လာလေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းတို့မှာ အထပ်ကြီးစရာ လုံးဝမရှိသည့် ညစ်ပေပေ ကောင်လေးများ ဖြစ်နေကြသည့် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ခွမ်းက ဘာမျှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ မီးသွေးတုံး၏ လက်ထဲမှ မီးအိမ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါက်ခွဲရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သမားတော်ဝမ်းယုံ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

'ဟေ့...ဟေ့...မလုပ်နဲ့'

ကပျာကယာ တားမြစ်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက အိတ်ထဲမှ ငွေစာအချို့ နှိုက်ယူလိုက်၏။

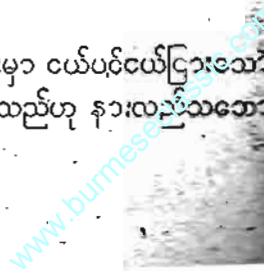
ရွက်လှေကြီးနှင့် လှေကြုံလိုက်လာရင်း ခိုင်းသမျှ လှုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် လှေသူကြီးက ပေးလိုက်သည့် ငွေအချို့ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက ငွေမျှားကို လက်ဝါးပေါ် တင်ကာ....

'ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းကို ဆေးကုပေးပါ၊ ဆေးဖိုး ပါမယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သမားတော်ဝမ်းယုံသည် ယန်ခွမ်းမှာ ငယ်ပင်ငယ်ငြားသော ဇာည်း အဆိပ်ရှိသည့် မြေပွေးနှင့် တူသည်ဟု နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်ရာ....



‘ကဲ...ကဲ...ငါအလကားပဲ ကုပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ငါ့အိမ်ကို မီးတော့ မရှိပါနဲ့ကွာ’
ဟု ပြောကာ မီးဆေးကုပေးရန် သင်္ဘောတူလိုက်လေတော့ သည်။

သမားတော်ဝမ်းဖိုသည် ချူးရှာ၏ညီကို ဆေးကုပေးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။
ယန်ခွမ်း၊ ချူးရှာနှင့် မီးဖိုသွားဇာတို့သည် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ သွားပြီး ရပ်နေလိုက်ကြလေသည်။

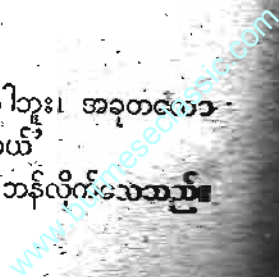
ချူးရှာက...
‘ယန်ခွမ်း...မင်းရဲ့ ကျေးဇူး ကို ငါ့မေ့ပါဘူးကွာ’
ဟု လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် ပြောလေသည်။
မီးသွေးကူး၏ ဝေါသံ ကြားသဖြင့် ယန်ခွမ်း၏ အမည်ကို သိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိက်သည်။
‘မင်းရဲ့ညီကို ဆေးကုပေးဖို့ တကယ်ကို လိုအပ်နေတာပဲကွာ’
‘မင်းမေ့ပါဘဲနဲ့တော့ ဆေးကုနိုင်ဖို့ လမ်းမငြိမ်ပါဘူးကွာ’
‘မင်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုမှ မရှိတာကိုး’

‘ဟေ...’
ယန်ခွမ်းက...
‘ဆေးမကုရလို့ သေသွားတာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေမယ်’
‘စားနည်းလမ်းတစ်ခုခုရှိပြီ ဆေးကုနိုင်အောင် မကြိုးစား နိုင်သွားလား’
ဟု ပေးလိုက်၏။

ချူးရှာ ငြိမ်ကျသွားသည်။
ယန်ခွမ်းသည် လှစ်ရမည်အလုပ်အကိုင် တွေဝေဝေးမော ခြင်းပရိုဘ် မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ပြုလုပ်တတ်သူဖြစ်ကြောင်း ချီးမွမ်းပေး လွှင့်နေပေတော့သည်။
သူသည် အသားနာမည်ကိုလည်း မကြောက်၊ သေရမည် သည်း ပကြောက်။ လုပ်မည်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မဖြစ်မနေ တတ်သူ မဟုတ်ပါလား။

မီးသွေးတူးက...
‘ယန်ခွမ်း၊ မင်း အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုတလော အကြည့်ရတာ အတော့်ကိုခက်ထန်နေတယ်’
‘အောင်အည်းနိပ်တော့သည့်အဆိုး ဝေဘန်လိုက်သေသည်။’



ယန်ခွမ်းသည် သိုင်းဆရာစေခုံးနှင့် ရစ်ဆိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် မီးသွေးတုံး ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်မိသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခင်ကဆိုလျှင် အလုပ် မည်မျှ ပင်ပန်းပါစေ၊ ဇွန်ဘဲဖြင့် လုပ်တတ်ကိုဝတ်တတ်သူ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

မီးသွေးတုံး၏ အမြင်တွင် ယန်ခွမ်းသည် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သူအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မီးသွေးတုံး၏ ဝေဘန်မှကြောင့် ယန်ခွမ်း ဝိုင်သွားလေသည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း ပြန်လည်ဆန်းစစ်မိ၏။

မီးသွေးတုံး၏စကား မမှားနိုင်ပါချေ။

သူ၏မိခင် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်များသည် သူ့အား ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သူ အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

လူလုံးမလှဖြစ်ခဲ့ရသည့်ဘဝ၊ အနိုင်ခံဘဝကို အကြီးအကျယ် စိတ်နာကာ ဖိနှိပ်လာသူများအပေါ် အငြိုးထားကာ လက်ထပ် ပြန်ရင်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာ၏။

အရာရာကို အကြမ်းနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းလိုစိတ်များ လွှမ်းမိုးလာသည်။

သူ၏ခံယူချက်၊ ရပ်တည်ချက်များသည် မှားမှန်းမသိ မှားယွင်းလာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယန်ခွမ်းသည် ထိုသို့တေးတောဆင်ခြင်မိသည့်တိုင် နောင်တမရနိုင်သည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အံ့ဩနေမိ၏။

မီးသွေးတုံးက....

‘မင်းကိုလာပြောတာပါကွာ၊ ငါ့လဲ လူတွေကိုစိတ်ကုန်ပါပြီ၊ ငါ့ထို့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ စော်ကားဖို့ နှိပ်စက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေကြတော့တာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးဟူကျင်းပြောသလို ဘယ်သူမှမစော်ကားရဲအောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရပ်တည်ရမှာပဲ’

မီးသွေးတုံး ညည်းညူလိုက်၏။

ယန်ခွမ်းက....

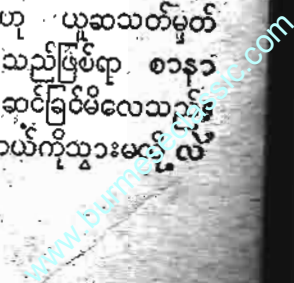
‘ဒါတွေပြောနေလို့ အကြောင်းထူးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မပြောဘဲ နေကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်’ ဟု စကားစမြိတ်လိုက်၏။

မီးသွေးတုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အေး...ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပေါ့ကွာ’

ချူးရှာသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေပါ၏။

ယန်ခွမ်းသည် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သူဟု ယူဆသတ်မှတ်ထားသော်လည်း သူ၏ညီအတွက် ကူညီခဲ့သည်ဖြစ်ရာ စာနာထိတ်သော နှလုံးသားရှိသူဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိလေသည်။ ‘မင်းတို့ ဘယ်ကလာကြတာလဲကွာ၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ’ ဟု မေးလိုက်၏။



မီးသွေးတုံးက သူတို့ချီလာစိရစ်ခွဲအမည်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ချူးရှာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

‘ငါမကြားဖူးဘူး’

မုန်ပေသည်။ ယန်ခွမ်းတို့သည် ပြည်မနှင့် ဖဝးလံလှသည် နယ်စွန်နယ်ဖျားဒေသမှ လာခဲ့ကြသူများ မဟုတ်ပါလား။

ချူးရှာက...

‘မင်းတို့ ဘယ်သွားလို့လဲ’

ဟု ထပ်မေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက...

‘ပြည်မကို’

‘ဟေ-ငါတို့မြို့ဟာ ပြည်မကြီးထဲမှာ ပါတာပေါ့၊ ပြည်မဟာ အကျယ်ကြီးကွဲ့၊ မင်းတို့ ဘယ်မြို့ကို သွားကြမလို့လဲ’

မီးသွေးတုံးက ယန်ခွမ်းကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ငါက လူတစ်ယောက်ကို ရာမလို့’

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့် အမုန်အတိုင်း စိတ်သိုလက်ရ ပြောလိုက်ကြောင်း သူစဉ်းစားမရချေ။

မီးသွေးတုံးကပင် ပြည်မသို့သွားမည်ဟူ၍သာ ပြောဆွဲခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ခွမ်း၏ကောင်းကြောင့် ချူးရှာသာမက မီးသွေးတုံးပါ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

‘မင်းက ဘယ်သူ့ကို ရှာမလို့လဲ’

မီးသွေးတုံး သိလိုစိတ်ဖြင့် အလောစာကြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘ယန်ယင်းပင်ဆိုတဲ့လူပါ’

‘သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ’

‘ပြည်မမှာ’

‘ဟ- ပြည်မဟာ အကျယ်ကြီးကွဲ့’

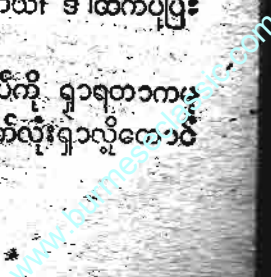
ချူးရှာက ပြည်မတွင်နေထိုင်ကြီးမြင်းခဲ့ရသူမို့ ယန်ခွမ်းတို့ ထက်ပို၍ လူရှည်လည်ပေသည်။

‘ယန်ယင်းပင်ဆိုတဲ့ နာမည်ရှိတဲ့လူတွေလဲ အများကြီးကွဲ့၊ မင်းက သူ့နေတဲ့နေရာကို သိမှ ရှာလို့ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရစ်တော့ လူတွေတိုင်း ယန်ယင်းပင်လားလို့ မေးနေရလိမ့်မယ်’

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘သူက ပြည်မမှာရှိတယ်ဆိုတာပဲ ငါသိတယ်၊ ဒါထက်ပိုပြီး ဘာမှမသိဘူး’

‘ဒါဆို ကောက်ရှိုးပုံထဲ ကျပျောက်တဲ့အပိုကို ရှာရတာက ဘယ်ဦးမယ်၊ မင်းတွေ့ချင်တဲ့လူကို တစ်ဆက်လုံးရှာလို့ကောင်တွေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’



ယန်ခွမ်း ငြိမ်သွားလေသည်။

ချူးရှာသည် သူ့အားကြည့်ကာ ပြန်လည်၍ ကူညီလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

‘တကယ်လို့များ သူ့နေတဲ့မြို့ကိုသိရင် အကောင်းသား၊ ဘယ်လိုသွားရမယ်ဆိုတာ ငါပြောပြနိုင်မှာ သေချာတယ်၊ ခုတော့ မလွယ်ဘူးကွ၊ တစ်နယ်ဝင် တစ်နယ်ထွက် လိုက်ရှာနေလို့ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘာမသိတော့ဘူးလား’

ယန်ခွမ်းသည် ပိုးပဝါတစ်ပိုင်းကို သတိရလာလေသည်။ သို့သော် ပြောမပြုလိုတော့သဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလျှင် ပြီး...

‘မသိတော့ဘူးကွ’
ဟု ငြင်းလိုက်လေသည်။

ချူးရှာက....

‘အင်း...မင်းသာအာမခံဌာနပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရင် သိကောင်းမှာပဲ’

ယန်ခွမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’

‘အာမခံဌာနကလူတွေဟာ နေရာအနှံ့ကို သွားနေကြတကွ၊ သူတို့လောက် သတင်းစုံစုံလင်လင်သိနိုင်တဲ့လူ မရှိတော့ဘူး၊ မင်းသာ အာမခံဌာနပိုင်ရှင်ဆိုရင် မင်းရှုလူတွေကို နေရာအလွတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းလို့ ရတာပေါ့၊ မင်းဘာသာ စမ်းတဝါးနဲ့လိုက်ရှာနေတာထက်စာရင် တွေ့ရဖို့နီးစပ်သေးတယ်’

ယန်ခွမ်း၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ချူးရှာထံမှ အကြံဉာဏ်များ ရလာသည် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ယင်းပင်သည် သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူ ပြည်မတွင်ရှိနေသည်ဟု သူ၏မိခင်မကွယ်လွန်မီ ပြောပြသွားခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ယန်ခွမ်းသည် ဖခင်အားရှာဖွေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြည်မသို့စွန့်စားပြီး ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဇာတိရပ်ရွာကို စွန့်ခွာလာခဲ့ပြီးမှ ဖခင်ဖြစ်သူအား စမ်းဆပ် ၇၀၂ ရှာဖွေနေရသည့်အဖြစ်နှင့် သူ့မျှော်လင့်သလို တွေ့ရှိဖို့ လွယ်သည်အဖြစ်ကို သတိပြုမိလာခဲ့လေသည်။

သူ့အတွက် အဓိကအနှောင်အယှက်ကြီးနှစ်ခုမှာ မျက်နှာမဲ့များ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အနှိမ်ခံရခြင်း၊ အစော်ကားခံရခြင်းနှင့် ပြည်မဒေသကြီးတစ်ခွင်လုံး နေရာလပ်မကျန် သွားလာနိုင်မလွယ်ကူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူအား လိုက်လံရှာဖွေနေချိန်ဖြင့် မပြီးသေး၊ ကြုံတွေ့နေရသည့်အခက်အခဲများအား ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ရန် ထမင်းစပ်လုပ် အေးအေး ဆေးဆေးစားရဖို့ လိုအပ်ပေသေး၏။

နေရာအနှံ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လှည့်လည်ရှာဖွေနေခြင်းဖြင့် ကျေးထူးမည်မဟုတ်ဟု ဆင်ခြင်မိနေချိန်၌ ချူးရှာပြောလိုက်သည့်စကားက သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ချူးရှာကို စိတ်ကြည်ရင်း...

‘အာမခံဌာနက သတင်းအစုံကြားသိရတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့ကနေရာအနှံ့ ရောက်နေတာကိုးကွ’

‘ငါက သူတို့ကိုသွားမေးရင်ကော’

‘ငါပြောပြီးပြီပဲ၊ ယန်ယင်းပင်ဆိုတဲ့ နာမည်ရှိသူတွေ အများကြီးပဲ၊ မင်းတွေ့ချင်တဲ့ ယန်ယင်းပင်မဟုတ်ဘဲ တစ်ခြား ယန်ယင်းပင်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်လဲ၊ မင်းက တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘဲ ဘယ်လိုလုပ် သိရမှာလဲ၊ မြီးတော့ အာမခံဌာနက လူတွေဟာ မင်းကို တကူးတက ရွာဝေးပါ့မလား’

ယန်ခွမ်း ငြိမ်ကျသွားပြန်လေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ သူ့အား ကူညီမည့်သူ အများအပြားရှိလျှင် အစာယ်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု တွေးတောစဉ်းစားနေမိ၏။

သို့သော် သူ့အား ကူညီမည့်သူမရှိ။ နှိပ်စက်မည့်သူမရှိသည်ဟု တွေးမိပြန်လျှင် မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားပေ တော့သည်။

ချူးရှာက...

‘တကယ်လို့များ မင်းက ငွေအိုးကြီးနဲ့ အဆင်ပြေရင် သိ ကောင်းမှာပဲ၊ သူကလဲ ဇက်ရဲလက်ရဲရှိတဲ့လူတွေကို သိပ်သဘော ကူတာက’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း မျက်စိမှောင်ကုပ်သွားပြီး...

‘ငွေအိုးကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချူးရှာက...

‘တို့မြို့က ခြေအောက်ဆရာကြီးပေါ့ကွာ’

‘အာ...ဘယ်လို...’

‘မြို့ထဲမှာ အစရှိက်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အသက်မွေးနေတဲ့ လူတွေ အများကြီးပဲတယ်၊ ကိုယ်အုပ်စုကလေးတွေနဲ့ ကိုယ်ရှိကြပေမယ့် ငွေအိုးကြီးနဲ့ လွတ်ကမ်းတဲ့လူ မရှိသလောက်ပဲ၊ အားလုံးက သူ့ကို လေးစားကြတယ်ကွ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကွ’

‘သူ့မှာ လူခိုက်တွေအများကြီးရှိလို့ ပေ’

ယန်ခွမ်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

ချူးရှာ၏ စကားကြောင့် ကြော့ကန်ရွှံ့ထိတ်လန့်သွားခြင်း ကြောင့် ပဟုတ်ပါ။ လူခိုက်များ မွေးမြူထားခြင်းကြောင့် လေးစားရသည်ဆိုခြင်းကို ဘဝစိန်ကျမိခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ချူးရှာက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ငွေအိုးကြီးက ငါတို့မြို့မှာ မင်းဖုနေရုံမကဘူး တစ်ခြား မြို့ရွာတွေမှာလဲ ဩဇာသက်ရောက်နိုင်တဲ့လူက၊ သူကသာမင်း ပြောတဲ့ ယန်ယင်းပင်ဆိုတဲ့လူကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောထိန်

ရင် သူ့လူတွေက ယန်ယမ်းပင်လို နာမည်ရှိတဲ့လူတွေ တွေ့သမျှ အကုန် သူ့ဆီခေါ်လာမှာပဲကွာ

ယခုဘစ်ကြိမ် ယန်ခွမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။

‘ငွေအိုးကြီးကို ငါ့တွေ့ချင်တယ်’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချူးရှာက....

‘သူ့ကို တွေ့ချင်တိုင်း တွေ့လို့ရတာ မဟုတ်ဘူးကွာ အဲ... သူ့က တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မင်းက မြေကြီးထဲ ဝင်ပုန်းရင် တောင် လှုပ်မှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ သူ့လူတွေက မင်းကိုရှာပြီး သူ့ ရွှေ့ရောက်အောင် ခေါ်သွားကြမှာပဲကွာ’

‘ဗည့်သို့ဆိုစေ ယန်ခွမ်းသည် ငွေအိုးကြီးဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

သူတို့ စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သမားတော် ဝမ်းယုံသည် သူတို့အနီးသို့ လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ချူးရှာက....

‘သမားတော်ကြီး၊ ကျွန်တော်ညီ ဘယ်လို နေသေးသလဲ ဘဝ်...’

ဟု ကပျာကယာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

သမားတော် ဝမ်းယုံက....

‘မင်းတို့က ရောဂါကျွမ်းနေမှ ခေါ်လာပြီး ချက်ချင်း မျှောက်ချင်လို့ ရမလားကွ’

‘ငါ့ဘယ်လောက်ပဲကြိုးစားကြိုးစား နောက်သုံးရက်အသက် ခင်ရင် ကံကောင်းပဲ’

‘ဟာ....’

ချူးရှာ လှုပ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

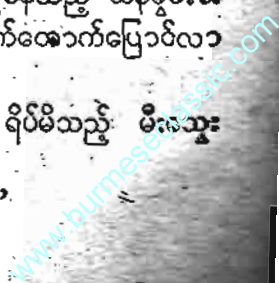
‘ရောဂါဖြစ်စအချိန်၌ ဆေးကုသခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ချူးရှာ၏ နာမည်မှာ ယခုကဲ့သို့အဖြစ်မျိုးနှင့်ကြုံရမည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။’

စေတနာမေတ္တာဖြင့် ကုသပေးသည့် သမားတော်များ ရှိကြကဲ့သို့ ရှေ့မက်သည့်သမားတော်များလည်း ရှိနေခြင်းကြောင့် ချူးရှာ၏ညီ ရေတိမ်နစ်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နားလည်မိလေ၏။

သမားတော်ဝမ်းယုံအား စိုက်ကြည့်နေသည့် ယန်ခွမ်း၏ ချစ်လုံးများ အရောင်စာဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်ထောက်ပြောင်လာစေတော့သည်။

ယန်ခွမ်း၏ စိတ်နေသဘောထားကို ရိပ်မိသည့် မီးသွေးကောက်....

‘ယန်ခွမ်း၊ ခုမှတော့ မထူးတော့ဘူးကွ’
ဟု လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်၏။



၁၅၄ ● ဝဏ္ဏအောင်

ထိုအခါမှ ယန်ခမ်းသက်ပြင်းဟင်းခန့်ချကာ အဆောက်အ
အုံအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

မီးသွေးတုံးက နောက်မှလိုက်သွား၏။

မကြာပါချေ။ ချူးရှာသည် ညီဖြစ်သူကို ကျောပိုးက
နောက်မှ လိုက်သွားလေတော့သည်။

...၀...

အမိုက်မောင်

ည၏အမှောင်သည် ရောင်နီမပေါ်မီအထိသာ တည်တံ့နိုင်
လေသည်။

လွဲမှားသော ခံယူချက်၏ အမှောင်သည် အချိန်အတိုင်း
အတာမရှိ ဖုံးလွှမ်းနေတတ်၏။

တစ်နည်း...

လောကုသစ္စာကို မသိမြင်ခြင်းသည် အမှောင်မှိုက်ဆုံး
လေသည်။

...၀...

၁၅၆ ၀၉ အောင်

အဆောက်အအုံပျက်အတွင်းမှ ငိုရှိုက်သံသံ သံ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ချူးရှာသည် ညီဖြစ်သူ၏နံ့ဘေး၌တိုင်ကာ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုကျွေးနေ၏။

သူ၏ညီမှာ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြင့် အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာ ရှူရှိုက်နေ၏။

သူ့အတွက် နောက်ဆုံးအချိန်သည် မကြာမီကာလအတွင်း ရောက်ရှိလာတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် အုတ်ခဲအကျိုးအပဲ့ပေါ်၌ ထိုင်နေကြ၏။

ချူးရှာတို့ညီအစ်ကိုအား မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းထားကြသော်လည်း သူတို့၏မျက်လုံးထဲ၌ တွေ့မြင်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

သူတို့ ဤနေရာ၌ ဆက်နေစရာ အကြောင်းမရှိတော့မှန်း နားလည်ထားကြ၏။

သို့သော် ချူးရှာကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်သွားရန် မည်သူက စပြီး မပြောကြချေ။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချမ်းဆိုင် ထိုင်နေကြသော်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမြင်မတွေ့သည့်အလား အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်နေကြသည်။

မရေရာ မသေချာလှသည့် ဘဝခရီးအတွက် နှစ်ယောက်စလုံး အမြဲတေးနေကြသော်လည်း ယခုအချိန်၌ ချူးရှာညီအစ်ကိုအကြောင်းမလျှိုး ဘာမျှတွေးမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ချူးရှာ၏ဝေသည် သူတို့နှစ်ဦးတို့ အကာအကွယ် ကင်းလှသည်။

ဘဝတူချင်းမို့ ချူးရှာအပေါ် ဂရုဏာသက်နေကြလေတော့သည်။

ချူးရှာ၏ငိုသံ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိတ်သွား၏။

လှုပ်ရှားသံသံ သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ယန်ခွမ်းတို့ရှေ့သို့

ချူးရှာ ရောက်ရှိလာ၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ချူးရှာက....

‘ငါ့ညီ သေသွားပြီ’

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလာလေသည်။

ယန်ခွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘တို့ သွားဖြုတ်ကြမယ်’

မီးသွေးတုံး ထရမ်လိုက်သည်။

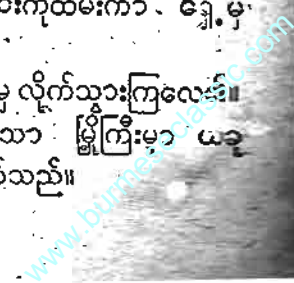
ချူးရှာက ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ညီဖြစ်သူ၏ အလောင်းအနီးသို့ လှမ်းသွားသည်။ သိုးယောက်သား လှုပ်ရှားမှုမှ ဝိတ်ဆိတ်ငြိမ်သာလွန်းလှသည်။

အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသော အခါ အရောင်ပင် ဖြာကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချူးရှာသည် ညီဖြစ်သူ၏အလောင်းကိုထမ်းကာ ချွေမှ ကျောက်သွားသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ နောက်မှ လိုက်သွားကြလေ၏။

ထစ်နေလုံး စည်းကားသိုက်မြိုက်ခဲ့သော မြို့ကြီးမှာ ယခု ချိန်တိုင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်သည်။



၁၅၈

လူတိုင်းလိုလို နွေးထွေးသောအိပ်ရာအောက်ထပ် အိပ်မောနေကြလောက်ပါပြီ။

သင်းချိုင်းမြေသို့ ဦးတည် သွားနေသည့် အခြေအနေကောင်လေး အချို့၏ အပြစ်အပျက်ကို မည်သူ သိနိုင်ပါအံ့နည်း....

စစ်ခဏအကြာတွင် ယန်ခွမ်းတို့ မြို့စွန် သင်းချိုင်းမြေသို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။

သုံးယောက်သား ကြိုတင် ယူဆောင်လာသည့် တုတ်ချွန်ဆူးချွန်များဖြင့် မြေကြွင်းတစ်ကြွင်းအားတူးကာ ချူးရှားညီကို ရှုပ်နှံလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် သင်းချိုင်းမြေမှ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

ချူးရှားသည် ငိုကြွေးခြင်း မရှိတော့ပါ။ သင်းချိုင်းမြေနှင့် အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်လာတော့မှ 'ယန်ခွမ်း၊ မင်းနဲ့ စောစောစီးစီးတွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါ့အဖေဖြစ်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ညီအတွက် ကူညီခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ'

ချူးရှားက ပြောလာလေသည်။

ယန်ခွမ်း ခြေလှမ်း တုန်ခန်ရပ်သွား၏။

ချူးရှားကို ပြုံးဖြူရင်း....

'ငါ့အဖေလဲ မင်းညီလိုပဲ ဆေးမကုနိုင်လို့ သေသွားတယ် ဆိုအချိန်က ငါ့ဘာပြတ်သားမယ်ဆိုရင် အခုပဲ ဆေးသွားမဟုတ်ဘူး'

သူ၏အသံ ညင်ညင်သာသာရှိလှသည်။ သို့သော် သူ့စကားနောက်ကွယ်မှအဓိပ္ပာယ်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေပေတော့သည်။

မီးသွေးတုံးသည် ယန်ခွမ်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် သူ၏အသက်မှာ မတိုင်းမယိမ်းသာ ဖြစ်သော်လည်း ယန်ခွမ်းသည် သူ့ထက် လူ့ကောင်စွမ်းပေးသည်။

အသက်ဆယ်လေးနှင့်ခန့်ရှိသေးသော်လည်း ဆယ်ခုနစ်ခုနစ် ဆယ်ရှစ်ခုနစ်ခုနစ် လူပျိုပေ ဟိုတစ်ယောက်ပမာ ရှိနေ၏။

ယန်ခွမ်း၏ ထွားကျိုင်းပုံမှာ အမှတ်တမဲ့ သိမြင်ရမည်ဟုတ်ပါ။

'စေ့စေ့ကြည့်မှ ကျစ်လျစ်သန်ခွမ်းသူအဖြစ်မြင်တွေ့ရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

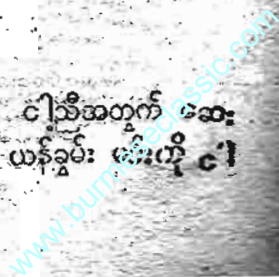
နောက်ထပ် သုံးလေးနှစ်ခန့်ဆိုလျှင် ယန်ခွမ်းအား သူ့ကလိုက်၍ မိနိုင့်တော့မည်မဟုတ်ဟု ဆင်ခြင်မိ၏။

မီးသွေးတုံး တွေးတောစဉ်းစားနေချိန်မှာပင် ယန်ခွမ်း၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရလေသည်။

'မင်းညီကိုဆေးကုပေးဖို့ မင်းဘက်က ပျက်ကွက်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတာတွေကို မေ့ထားလိုက်တော့ ဟုတ်လား'

ချူးရှား အကြိတ်လိက်သည်။

'သုတိယာ ခေါင်းပုံအဖြစ်သွားဆိုရင် ငါ့ညီအတွက် ဆေးအလုံအလောက် ငါ့ဝယ်ပေးနိုင်တယ်ကွာ၊ ယန်ခွမ်း မင်းကို ငါ'



ကျေးဇူးတင်စာယ်၊ မင်းက ငါ့ကို သတ္တိတူပေးခဲ့တာပါ။ က
ငါ့သွားတော့မယ်

ယန်ခွမ်းက.....

‘မင်း အယ်သွားမှာလဲ’

ချူးရှာက ဘာမှမပြောဘဲ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွ
လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ချူးရှာနောက်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် မီးရောင်များထွက်ပေါ်နေသည့် အ
ကလေးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

....၀....

‘ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်’

ချူးရှာ၏ တံခါးခေါက်သံအဆုံး၌ ကျွဲ ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ
အိမ်တံခါး ပွင့်သွား၏။

မီးရောင်လင်းထိန်နေသည့်ဖြစ်ရာ အိမ်ထဲ၌ အသက်နှစ်ဆယ်
အရွယ်မှ နှစ်ဆယ်ကျော်အထိ အပိုင်းအထိ အရွယ်အမျိုးမျိုး
ရှိသော ကောင်လေးတစ်သိုက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ
သည်။

တံခါးလာဖွင့်ပေးသူမှာ သွားခေါခေါနှင့် ကောင်လေး
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုကောင်လေးသည် ချူးရှာကိုမြင်လျှင်.....

‘ဟင်...ချူးရှားပါလား’

ဟု လှုပ်ခနဲ ရေရွက်လိုက်၏။

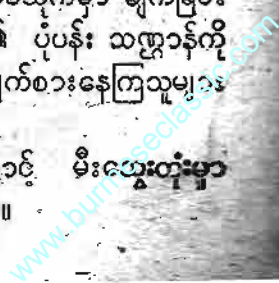
သူ၏အသံကြောင့် ကျွန်ကောင်လေးများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ချူးရှာက အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့လည်း ချူးရှာ၏ နောက်မှ
တပ်လျက် လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

အိမ်ထဲ၌ ရှေးနေသည့် ကောင်လေးတစ်သိုက်မှာ ချက်ခြင်း
ခိုင်းဒုလ် ကြ၏။ ထိုကောင်လေးများ၏ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ကို
မြင်ရရှိဖြင့် လမ်းပေါ်၌ ကျင်လည် ကျက်စားနေကြသူများ
ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေတော့သည်။

ထိုကောင်လေးများ၏ အကြည့်ကြောင့် မီးသွေးတုံးမှာ
ရင်ထဲ အေးစိမ့်လာသည်ဟု ခံစားလာရ၏။



ယန်ခွမ်း အနီးသို့ မသိသော ကပ်နေလိုက်လေသည်။
 ယန်ခွမ်းမှာ မည်သို့မျှ ခံစားရပုံ မပေါ်ချေ။
 တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်းပြီး ဝင်သောစေ နိုင်လွန်းလှ၏။
 ကောစီလေးတစ်ယောက်သည် ချေးသို့ လှမ်းဆွဲကလေးပြေး
 ချူးရှာ... မင်းကို လိုက်ရှာဖို့ ဆရာဝေးတိက ငါတို့ကို ခေါ်
 ကာတာ၊ အခု မင်းရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ
 ဟု ပြောလေသည်။
 တစ်ဆက်တည်းပင် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးအား လက်ညှိုး
 ညွှန်ပြရင်း...
 'အစ်ကိုကြီးထမ်းရီဆို အမှတ်အသား လစ်လိက်တာ ဆို
 လား
 ဟု မေးလေသည်။
 အမာရွတ် ထက်ကုန်ခဲ့မည့် ဒဏ်ရာချိုးကို သူတို့က အမှတ်
 အသားဟု ပြောကြလေသည်။
 ချူးရှာက...
 'မင်းက သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားလို့လား'
 ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။
 ဤသို့ မေးမြန်းလာသည့် ကောစီလေးသည် ပခုံးတုန်က
 နောက်သို့ ပြန်ရောက်သွားလေသည်။
 သတ္တိလေး၏ ခေါင်းစေ့ဝပ်သည် ဆရာဝေးတိ ဆိုသူ ပြစ်ပြီး
 ထမ်းရီသည် ဝူတိ၏ လက်မှီး ဖြစ်ကြောင်း ယန်ခွမ်းနှင့်
 မီးသွေးတုံးတို့ ဆင်ခြင်ခံလိုက်ကြ၏။

ထမ်းရီအား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်အတွက် သူတို့အပေါ် ကျေနပ်
 မဟုတ်သည့်တိုင် အထင်လည်းသေးရဲကြတော့မည်
 ချစ်ဟု နားလည်ထားကြလေသည်။
 ချူးရှာက...
 'ဆရာဝေးတိ ဘယ်မှာလဲ'
 ဟု မေးလိုက်၏။
 ထိုစဉ်...
 'ဟား... ဟား... ဟား... ချူးရှာ၊ ငါ့ရှိမိတယ်ကွာ၊ မင်း
 တော် အတ္တိကောင်းလာပြီပဲ
 ရယ်မောသံနှင့်အတူ အတွင်းဘက် အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ
 ထက်ဆုံးအယ်ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို
 တွေ့လေသည်။
 ထိုသူရွယ်မှာ မျက်နှာပေါ်တွင် အမာရွတ်အချို့ ရှိပြီး
 မျက်ရှုပ်ပေါက်နေသူ ဖြစ်၏။
 ချူးရှာတို့အပေါ် မိုလ်ကျစိုးမိုးနေသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
 ပါလွင်နေပေတော့သည်။
 ချူးရှာသည် အားတင်းထားသည့်ကြားမှ ဆရာဝေးတိဆိုသည့်
 ရွယ်အားတွေ့မြင်ရလျှင် ထိတ်လန့်သားဟန်ဖြင့် မျက်နှာပျက်
 သွားသည်ကို မီးသွေးတုံး သတ်ပြုမိလိုက်လေသည်။
 လူရွယ် (၁) ဝူတိက သူထွက်လာသည့် အခန်းအတွင်းသို့
 ပြောင်း...
 'ထမ်းရီတော့ သုံးလလောက် လဲနေမှာ သေရဲ့ာတယ်၊
 လူတွေက ထော်တော် လက်သံပြောခံစားပဲက'

ဟု ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောလေသည်။
 ချူးရှာက အံ့ကြိတ်ရင်း...
 'တကယ်ဆို ကျွန်တော် ကို ညှာဖို့ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်
 ညီ နေမကောင်းဘူးဆိုတာ အားလုံးသိတာပဲ'
 ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏ အသံ အနည်းငယ် တုန်ခါနေပေသည်။
 ဝူးတိ၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။ ရှေ့သို့ လှမ်းလာပြီး
 ရှာနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ၌ ရပ်လိုက်၏။

ချူးရှာ၏မျက်နှာကို စေ့ စေ့ ကြည့်ရင်း...
 'မင်းသိ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မင်းရသွားတဲ့ပစ္စည်း
 ငါ့ဆီ လာမအပ်ဘူးဆိုတာပဲ ငါနားလည်တယ်၊ မင်းက ငါ
 ဂရုမစိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား'
 ဟု ခပ်ထန်ထန် မေးလေသည်။

ချူးရှာက...
 'ကျွန်တော် ရဲခဲတာနဲ့ ဆေးဝယ်ဖို့တောင် လောက်
 မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်...'
 'ဖြန်း...'

ချူးရှာ၏ စကား ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။
 ဝူးတိက ပါးရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ချာခဲနဲ့ လည်ထွက်သွား
 လေတော့သည်။

ချူးရှာ ကြမ်းပြစ်ပေါ် လဲကျမသွားအောင် ယန်ခွမ်း
 ထိန်းပေးထားလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ချူးရှာကို မီးသွေးတုန်ဘက်တွန်းပို့ လိုက်ပြီး
 သူ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်၏။

သူ၏အပြုအမူကြောင့် ဝူးတိမျိုးပြုံးလိုက်လေသည်။
 ယန်ခွမ်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 'ထမ်းရီ ခံသွားရတာ မင်းလက်ချက်ဟုတ်လား'

ဟု မေး၏။
 ယန်ခွမ်းက...
 'ခပ်ဗျားနားလည်တယ်ဆိုရင် ချူးရှာကိုလက်ဖျားနဲ့တောင်
 ဝှံ့မကောင်းဘူးဗျ'

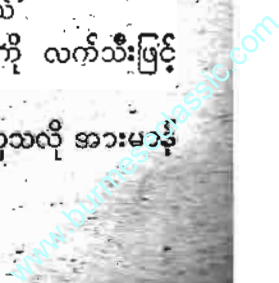
'မင်းမဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုမရှိသေတတ်သေးတာ ခက်
 နာတယ်၊ ငါ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား'

'ခပ်ဗျားက အချောင့်သမားပဲ'
 'ဘာ'

ဝူးတိ ဒေါပူသွားလေသည်။
 ယန်ခွမ်းမှာ သူနှင့်ယှဉ်လျှင် အပုံကြီးငယ်သူ ဖြစ်ပေသည်။
 သူ့အား ကြောက်ရွံ့ရကောင်းမှန်းမသိဘဲ နှုတ်လှန်ထိုးနေ
 သည့် ဖြစ်ရကား...

'မင်းပါးစပ်ထဲကသွားတွေ ငါထက်ပစ်မယ်'
 ဟု အော်ငေါက်ကာ ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့်
 ခြိမ်းချလိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားတိုတ်ခိုက်မှုမှာ လျှပ်မြန်လွန်းလှသလို အားမာန်
 လိုက်လေ၏။
 'ခွပ်'



ပြည်သံနှင့်အတူ ယန်ခွမ်းမာဖုန်းခနဲပြည်အောင် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖင်ထိုင်ကျသွားလေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ဝိုင်းကြည့်နေသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်က လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

ချူးရှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

‘ယန်ခွမ်း’

ဟု ခေါ်ရှင်း ဝေးကုန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူ့အား မီးသွေးတုံးက ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

ချူးရှာက မီးသွေးတုံးအား နားပလည်နိုင်စွာ ကြိုလိုက်သည်။

မီးသွေးတုံး ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘အလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ့သိတယ်၊ ဖြစ်အောင်လုပ်လုပ်တယ်’

ဟု ယုံကြည်စိတ်ချထားဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

ချူးရှာ ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ယန်ခွမ်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ထရပ်လာတော့သည်။

ဝူးတိက ရယ်မောရင်း...

‘ဘယ်နှယ်လဲကွ အရသာရှိလား’

ဟု ခနဲလိုက်လေသည်။

ကမ်းစီ ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် သူ၏ကောင်လေးများသည် ယန်ခွမ်းအား လှည့်နေကြရင်း ဂိုဏ်းထဲဝင်၏။

ထိုကြောင့် အားလုံး၏ရှေ့မှောက်တွင် ယန်ခွမ်းအား ချီးနှိမ့်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

သို့သော်လည်း ဒုစရိုက်ဆွဲမားကလေးများအပေါ် ဆက်လက်မင်းမူနေနိုင်စွမ်း မဟုတ်ပါလော့။

ဝူးတိက ခနဲလိုက်သော်လည်း ယန်ခွမ်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

မတ်တတ်ရပ်လာနိုင်သည်နှင့် ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားပြီး ဝူးတိ၏မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ခုန်ထိုးလိုက်လေသည်။

‘အိမ်သစ်လို့ ချောင်းလေ’

ဝူးတိက ယန်ခွမ်း၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဗမ်းဆုပ်ကာ လိမ်ချိုးလိုက်၏။

ပြင်းပြသော နာကျင်မှုကြောင့် ယန်ခွမ်း လွတ်ခနဲအော်လိုက်မိလေသည်။

ဝူးတိသည် ယန်ခွမ်းကိုချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

‘သွားစမ်း’

အော်ငေါက်ကာ ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်၏။

‘ဝုန်း’

ယန်ခွမ်းမှာ ကြန် ပြင်ပေါ် ခြောင်လက်ပစ် ပြွတ်က သွားလေတော့သည်။

ချူးရှာ၏မျက်နှာဖြူဖမ်းဖြူလျော် ဖြစ်နေ၏။

ယန်ခွမ်းအထွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိသကဲ့သို့ ဝူးတိအားအံ့ထူထို
စိတ်များ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

မီးသွေးတုံးမှာလည်း ယန်ခွမ်းမဂ္ဂမလှခံနေရသည်ကိုမြင်လျှင်
ဝင်ကူရကောင်းနိုး၊ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေရကောင်းနိုး
ခေခွဲမရ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

‘ဟား...ဟား...ဟား...’

ကောင်လေးများ၏ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံများမှာ ပို၍
ကျယ်လောင်လာ၏။ ဝူးတိက ယန်ခွမ်းအား လက်ယပ်
ခေါ်ရင်း...

‘ဘယ်လိုလဲကွ၊ မထနိုင်တော့ဘူးလား၊ လာလေကွာ’
ဟု မထိတရီ ပြောနေ၏။

ယန်ခွမ်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်၏။

ထို့နောက် ဝူးတိထံသို့ လှမ်းသွားလေ၏။

‘ခေါင်းမာထုံကောင်လေးပါလားဟေ့’

ဝူးတိက အော်ပြေခရင်း ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းမှာ မိုက်ကို အကန်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် အင့်ခန့်

မြည်ကာ ခါးကိုင်းကျသွား၏။

ဝူးတိက ရှေ့တိုးလာပြီး ယန်ခွမ်း၏ ဆံပင်ကို လက်တစ်ဘက်

ဖြင့် ခါးယမ်းလိုက်သည်။

‘ငါ့ကို အံ့တုချင်သေးသလားကွ၊ မှတ်စား’

ကြမ်းမောင်းရင်း လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။

ခွန်ခနဲပြည်သံနှင့်အတူ ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ သွေးများဖြင့်
ခိုခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လည်း အရပ်ကြီးပြတ် ပုံလျက်သား လဲကျ
သွားလေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ဝူးတိက ရယ်မောရင်း ယန်ခွမ်း၏ရင်ဘတ်ကို ခြေထောက်
ဖြင့် ဖိနှင်းရင်း...

‘ကြည့်ထားကြ၊ ငါ့ကို အာခံရင်-ငါက ညှာမှာမဟုတ်ဘူး’
သူ၏ ကောင်လေးများကို သင်ခန်းစာပေးသည့်သဘောဖြင့်
ပြောလိုက်လေ၏။

ကောင်လေးများ၏ ရယ်မောသံများ တိတ်ဆိတ်သွား၏။
ဝူးတိနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝိုကြတော့ဘဲ မျက်နှာလွဲထား
တိတ်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်ပင် ယန်ခွမ်းသည် ရှိသမျှအင်အား ဖျစ်ညှစ်ထုတ်
ကာ သူ၏ရင်ဘတ်ပေါ် တက်နှင်းထားလိုက်သည့် ဝူးတိ၏
ခြေထောက်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။

ညီသကျည်းကို တအားထိုးခံလိုက်ရသဖြင့် ဝူးတိမှာ အသည်း
နှစ်အောင် နာကျင်သွားရပါတော့၏။

‘အား’

လွတ်ခနဲအော်ရင်း ဒယီးဒယိပ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်လေ
သည်။

အမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် အားလုံး စိမ်းကြည့်လာ
သည်။

ယန်ခွမ်းသည် လူးထိမ့်ထပြုံးလျှင် ဝှူးတိ၏ ဝမ်းခိုက်က
ဦးခေါင်းဖြင့် ဝင်ဆောင်လိုက်၏။

ဝှူး

နှစ်ယောက်စလုံး လုံးထွေးကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွား
လေသည်။

ဝှူးသည် ခြေစာထက် နာသွားသည့်အပြင် အချိုက်က
ဦးခေါင်းဖြင့် အစောင့်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် အသက်ရှူပွားနေ
ပြီး ရုတ်တရက် ပြန်မထနိုင်တော့ချေ။

ယန်ခွမ်းသာလျှင် ချက်ချင်း ခုန်ထလာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ဝှူးတိ၏ နှားထင်ကို ခြေအစုံဖြင့် ဝါးလှ
ထိုး ကန်ကျောက်ပင်လိုက်လေသည်။

ဝှူး

အား

ဝှူးတိ ဝှူးရှုစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ် နှစ်ပတ်သုံးပတ်မျှ လိမ့်သွားပြီး မှောက်
ကြီးဖြစ်လာ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

‘ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...’

‘ယန်ခွမ်းက’

ယခုမှ မီးသွေးတုံးနှင့် ချိုးရှာဘို့ ဝမ်းသာသွားကြ
လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အော်ဟစ်အားပေးနိုင်ကြလေထေ
သည်။

ထောင့်ပြောင်ရယ်မောခဲ့ကြသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်
ဝှူးတိ၏အပြစ်ကြောင့် ငြိမ်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ယန်ခွမ်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေကြလေ
တော့သလို။

ယန်ခွမ်းက သူတို့အား ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

ဘယ်သူ ဘာပြောချင်သလဲ

ဟု ဖော်လိုက်၏။

သူ့ထက် ကြီးသူကော ငယ်သူများပါ ပါဝင်နေသည့်
ကောင်လေး တစ်ယောက်မှာ အလျှိုအလျှို ခေါင်းငုံ့သွားကြ
လေသည်။

အခွင့်အရေးကို အသုံးချတတ်သည့် ချူးရှာသည် ရှေ့သို့
ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွားပြီးလျှင် အားလုံး ကြားအောင်
အသံရှင်ကာ...

‘ဆရာဝန်တို့ ဆိုတာမရှိတော့ဘူး၊ ခုချိန်ကစပြီး ဆရာယန်ခွမ်း
ဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းတို့ ဘာပြောချင်ကြလဲ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကောင်လေးတစ်ယောက်မှာ တုပ်တုပ်မျှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်နေကြ
ပါသည်။

ချူးရှာက...

‘ဆရာယန်ခွမ်းဟာ ငါ့နေတဲ့နေရာမှာ အနားယူလိမ့်မယ်၊
သူ့ဆီလာပြီး လေးစားကြောင်းပြောဟာ မင်းတို့တာဝန်ပဲ’
ဟု ပြောလိုက်၏။

ကောင်လေးတစ်ယောက် ငြိမ်နေလိုက်ပါသော်လည်း ချူးရှာ၏
ကောင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားလေသည်။

ဝူးတိအား ဖယ်ရှားပြီး ဝူးတိ၏နေရာကို သူကရယူလိုက်သည့် သဘော ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ချူးရှာ’

ယန်ခွမ်း လွတ်ခနဲခေါ်လိုက်၏။

ချူးရှာက သူ့အား လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြရမ်း....

‘မင်းအတွက် အာမခံဌာနလိုနေထယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ဟာ အာမခံဌာနကလူတွေကို အသုံးချတာပဲ’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ချူးရှာက....

‘မင်းသာ ငွေဆိုးကြီးဖြစ်လာရင် ယန်ယမ်းပင်ကို သုံးနှစ် အတွင်း တွေ့ရစေမယ်လို့ ငါအာမခံတယ်’

ဟု ထပ်ပြော၏။

ယန်ခွမ်းမှာ ဝူးတိ၏နေရာကိုရယူဖို့ စိတ်မဝင်စားသည့်တိုင် လမ်းတကာလမ်း သွားနေကြသည့် ကောင်လေးတသိုက်၏ အကူအညီဖြင့် ယန်ယမ်းပင်အား ရှာနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိသဖြင့် ခပ်မဆိတ် နေလိုက်၏။

ချူးရှာက ကောင်လေးတသိုက်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း....

‘တကယ်လို့ များ ဆရာယန်ခွမ်းကို မခေါ်ချင်တဲ့လူရှိရင် အခုကတည်းက ထွက်လာခဲ့ပါ။ နောက်မှ အဆိုးဆိုလို့ မရဘူး’

ဟု ခပ်ပြတ်ဖြတ် ပြောလိုက်၏။

ကောင်လေးတသိုက် ငြိမ်နေမြဲ ငြိမ်နေကြပါ၏။

အရွယ်ငယ်နေသည့်တိုင် ထင်းရီနှင့် ဝူးတိတို့အား အနိုင်ယူ လိုက်သည့် ယန်ခွမ်းအား အထင်ကြီးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချူးရှာက....

‘မခေါ်ချင်တဲ့လူမရှိဘူးဆိုရင် အာကြောင် မခေါ်ကြသေး တာလဲ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤတွင် ကောင်လေးတသိုက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး....

‘ဆရာယန်ခွမ်း’

ဟု တညီတညာတည်း ခေါ်လိုက်ကြ၏။

သူတို့၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ယန်ခွမ်းသည် လောက်ချန်းမြို့၏အရှေ့ပိုင်း၌ ကျင်လည်ကျက်စားနေကြသော ခပ်ပေပေကောင်လေးတသိုက် ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဘဇလမ်းခရီးကို စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်နေသူတစ်ယောက် အတွက် အမိုက်မေ့မောင် လောကအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားရန် လွယ်ကူလွန်းလှသည်တကား။

....၀....

လောက်ချန်းမြို့သည် အလွန်စည်ကားသိုက်မြိုက်သောမြို့ကြီး တစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

လမ်းမကြီး အဆယ်သွယ်၊ လမ်းကြား အသွယ်သွယ်၊ အဆောက်အအုံများ ပြည့်ကြပ်နေရကား တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ ခမ်း လျှောက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်မြို့လုံးအနှံ့ ရောက်ရှိနိုင် လိမ့်မည် ဟုတ်ချေ။

ဝူးတီသည် မြို့အရှေ့ပိုင်း ရက်ကွက်ကြီးနှစ်ခုကို ထိန်းချုပ် ထားသဖြင့်၏။

လူ့ခိုင်နက်အကင်း၌ ကျင့်လည်ကျက်စားကြသူများသည် ခိုးဆိုးလုယက်၍ရသမျှကို ဝူးတီတံ အပ်နှံကြရလေသည်။

ဝူးအိသည် အမြိမ့်သားထိုင်ကာ ခေါင်းပုံဖြတ်နေသူ ဖြစ်ပေ တော့သည်။

ဝူးဘီအား ယန်ခွမ်းက ဆုံးမလိုက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ ချူးရှာ၏စနက်ဖြင့် ယန်ခွမ်းမှာ ဝူးတီ၏နေရာကို အလိုလိုရရှိ သွားလေသည်။

ဝူးဘီ၏ လက်အောက်ရှိ ကောင်လေးများအနက် အရွယ် ခပ်ကြီးကြီး ကောင်လေးများသည် ဆုတိုထက်ငယ်သည့် ယန် ခွမ်းအား ကရာဟု ခေါ်ရမည်ကို မနှစ်မြို့သဖြင့် တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာကြလေသည်။

ယန်ခွမ်း၏ဆုတိုကို သဘောကျသူ၊ ကြောက်ရွံ့သွားသူများ သာမမျှ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် မည်သည့်နေရာ သွားရမုန်း မသိကြသေးစသမျှအပူပို ခပ်မိမိသည် ချူးရှာ၏အိမ်ပျက်ကြီး ၌ပင် အခြေချနေလိုက်ကြလေသည်။

လောက်ချန်းမြို့သည် သူတို့အတွက် နေရာခိမ်း ဒေသစိမ်း ခြမ်းသားလည်း ချူးရှာအတွက်ကား ကျင့်လည်ကျက်စားနေကျ မြို့ကြီးဖြစ်ပေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ဝူးတီနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် များ ရရှိခဲ့၏။

ချူးရှာကပင် သမားတော်ဝမ်းယုံထံသို့ သွားကာ ဆေးဝယ် ပေးလေသည်။

ဝူးတီ အရေးနှိမ်သွားသကဲ့သို့ ယန်ခွမ်းလည်း သက်သာလှ သည်တော့ မှသာတ်မီ။

ချူးရှာ၏ အဆောက်အအုံပျက်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား သည်နှင့် ဘုန်းဘုန်းလဲလေတော့သည်။

ဝူးတီ ကိုင်ပေးကြံခဲ့ခြင်း၊ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ခဲ့ ခြင်းတို့ကြောင့် အတွင်းဒဏ်ရာ ရခဲ့ပေသည်။

မီးသွေးတုံးသည် ယန်ခွမ်းအား အနီးကပ်ပြုစုခဲ့သလို ချူးရှာ လည်း အစားအသောက်မှအစ ဆေးဝါးအထိ လိုလေသေး သည့် တာဝန်ယူခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထစ်လခန့်အကြာတွင် ယန်ခွမ်း ထူထူသေသန် သင် ဖြစ်လာလေသည်။

ချက်နာပေါ်မှ ဒဏ်ရာများမှာလည်း အနာပေးပင် ကွာနေ ခြင်းပင်။

ယန်ခွမ်းသည် အိပ်ရာထဲမှ ထလာနိုင်သည်နှင့်...

‘မီးသွေးတုံး၊ ချူးရှာက သူ့ညီအတွက် ဆေးတောင်ကုန်ခဲ့တာ ဟေ့တံတူး၊ ငါတို့အတွက်ကျတော့ ဘာမှလိုလေဆေးမအောင် စိစဉ်ပေးနိုင်ပါလားကု၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

‘အစားအစာ ဆေးဝါးအလျှံပယ် ပေါများနေသည့်အပြင် အဝတ်အစား အသစ်များလည်း ရရှိခဲ့၏။’

သူတို့နေထိုင်သည့် အဆောက်အအုံပျက်ကိုပင် လေလုံမိုးလုံဖြစ်အောင် ကာရံနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အိပ်စက်ရန် ခုတင်၊ စားကုလားထိုင်၊ မီးအိမ် စသည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်လာသည်။

ယန်ခွမ်း၏ အမေးစကားကြားလျှင် မီးသွေးတုံး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...မင်းက ဆရာယန်ခွမ်း ဖြစ်နေပြီလေကွာ’

‘မင်းဆိုလိုတဲ့သဘောက...’

‘သူတို့က မင်းရဲ့လက်အောက်မှာနေဖို့ သဘောတူကြတော့ သူတို့ရှာဖွေလို့ ရတဲ့အထဲက မင်းအတွက် ပေးကြတယ်လေကွာ ငါတို့အတွက် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စားနေရုံတင်မကဘဲ ပိုတောင်ပိုသေးတယ်’

ယန်ခွမ်း ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ချူးရှာသည် ပစ္စည်းတစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ဖြင့် လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ချူးရှားက ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

‘မင်းတို့အတွက် အစာအစားတွေ ပါလာတယ်ကွာ’ ဟု ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘မင်း ဒီလိုသာယာလာနေမယ်ဆိုရင် ငါတို့တစ်ထည်ဝတ်ပြီး တာနဲ့ လှည့်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ထည်တွေကို ဝတ်ရုံပဲကွာ’

‘မင်းကြိုက်သလိုဝတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မီးသွေးတုံးဟာ မီးသွေးတုံးပါပဲကွာ’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

နှစ်ယောက်သား ပြင်တူရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

ယန်ခွမ်းက သူ့ မရယ်ပါ။

ချူးရှာအား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ချူးရှာက...

‘ယန်ခွမ်း မင်း နေကောင်းသွားပြီလား’

ဟု လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘မင်းကို ငါ မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်’

‘ဧဟ...မင်းက ဘာမေးမလို့လဲ’

‘မင်းရှာလို့ ရလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အပေါ်မှာ ဝတ်စုံ

ဒေါင်းပုံဖြတ်တော့ မင်း ဘယ်လိုခံစားရသလဲ’

ချူးရှာ ငိုငိုကျသွားလေသည်။

ယန်ခွမ်းက လက်နှစ်ဘက်ကြောက်ပြရမ်း...
 'ငါ့မှာ လက်နှစ်ဘက်ရှိတယ်၊ ငါက ဝူးတိမဟုတ်ဘူး'
 ဟု ဆိုမြတ်ပြတ် ပြော ကိုက်လေသည်။
 ချူးရှား ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။
 မီးသွေးတု ၂ မနေနိုင်တော့ပါ။
 'ယန်ခွမ်း ငါတစ်ခုပြောပါရစေကွာ၊ ဝူးတိမကခေါင်းပုံလဲ
 ပြတ်သေးတယ် နှိပ်လဲနှိပ်စက်သေးတယ်ကွာ၊ ချူးရှားကတော့
 သူတို့ဆီက မတားပေးမယူဘဲ အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲယူတာ မလဲ
 သဘောမကျ ဘူးဆိုရင်လဲ မယူခွင့်ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား'
 ဟု ဝစ်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ချူးရှားက...
 'ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းမကြိုက်ရင် မယူတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
 သူတို့ဆီက ခုလိုရယူတဲ့အတွက် သူတို့နှိပ်ပတ်သက်ပြီး တာဝန်
 ယူရတယ်ကွာ၊ ဒါ ကြောင့်လဲ သူတို့က ကျေကျေနပ်နပ်ပေးကြ
 တာပဲ'

ယန်ခွမ်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
 'လူတိုက် ကျေကျေနပ်နပ်ပေးတယ်ဟုတ်လား'
 မိမိရရှိခဲ့တဲ့အစွမ်းအား ကကြောင်းမဲ့ ခွဲဝေပေးရသည်
 မည်သူက ကျေနပ်နိုင်ပဲ မည်နည်း။
 ရရှိခဲ့သလိုဆိုလျှင်လည်း လမ်းပေါ်၌ ကျင်လည်ကျက်စား
 နေသူများ ပြုကြရာ အသက်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရယူခဲ့ရ
 ဖြစ်စေသည်။

မည်သူ့စွမ်းစွမ်းကိုမျှ တန်ဖိုးနည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်
 ဖြစ်စေ လွယ်လင့်တကူရယူနိုင်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါ။

အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရယူခဲ့ရသည့် ဗဝ္ဗည်းများအပေါ်
 အဓိပ္ပာယ်မဲ့ခွဲဝေပေးရမည်ဆိုသည်မှာ မည်နည်းနှင့်မျှ သဘာဝ
 ကျေနိုင်တော့ပါ။

ယန်ခွမ်းသည် လက်ရှုဖက်ရှုဖြင့် ဘာမဆိုရင်ဆိုင်မည်သူ
 အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည့်တိုင် နိုင်ထက်စီးနင်းပြုလုပ်မှုကို
 သဘောမကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သူ့အပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်လာချင်လည်း ခေါင်းငို
 ခံမနေဘဲ ချက်ချင်းတုန်ပြန်ထုတ်သူ မဟုတ်ပါလား။

ချူးရှားက...
 'ဟုတ်တယ်၊ ငါက ဝူးတိမဟုတ်ဘဲ ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ
 ယူတာဆိုတော့ သူတို့ကျေးကျေနပ်နပ် ပေးကြတာပေါ့'
 ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ယန်ခွမ်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
 'သူတို့ကပေးလဲ ငါမယူနိုင်ဘူးကွ'
 ဤတွင် မီးသွေးတုက...

'မင်းမယူရင် ငါ့ဖူးမယ်'
 ဟု ဝစ်ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း ချောခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။



မီးသွေးတုံးက....

‘ယန်ခွမ်း၊ အခုဆိုရင် မင်းဟာ မြို့အရှေ့ပိုင်းက ကောင်လေးတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေပြီ၊ သူတို့မှာ အခက်အခဲကြုံလာရမင်းထံတော်ဝန်ယူဖြေရှင်းပေးရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့က မင်းအတွက်ပေးတာကို ယူရမှာပဲ၊ ဝယ်သားနဲ့ခေါင်းဆောင်ဆိုတာဝန်ယူရတာချင်း ကွာဟတယ် မဟုတ်လားကွ’

ဟု ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘ငါက သူတို့ခေါင်းဆောင်....’

‘မင်းက ယန်ယင်းပင်ကို မတွေ့ချင်ဘူးလား’

မီးသွေးတုံးကြားဖြတ်မေးလိုက်သည့်စကားကြောင့်ယန်ခွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

‘ယန်ယင်းပင်’

ဟု လှုတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။

သူ၏ဘဝတွင် ယန်ယင်းပင်အား တွေ့ရှိဖို့ အရေးအကြီးမဟုတ်ပါလား။

မီးသွေးတုံးက....

‘မင်းဘာသာလိုက်ရှာနေတာထက် လူအများစိုင်းရှာကြတာပိုမကောင်းဘူးလား၊ မင်းသာ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးမှာပိုကြံစည် လမ်းပေါ်ကကောင်လေးတွေကို အမိန့်ပေးနိုင်မယ်ဆိုမင်းတွေ့ချင်တဲ့လူကို ချက်ချင်းတွေ့ရမှာပဲ’
ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ယန်ယင်းပင်အား တွေ့လိုစိတ်သည် အရာရာကို အနိုင်ယူသွားနိမ့်ပြီဖြစ်လေသည်။

‘သူတို့က ယန်ယင်းပင်ကိုတွေ့အောင် ရွာနိုင်မယ်တဲ့လား’
ဟု သံသယဖြစ်စွာ ရေရွတ်လိုက်၏။

ချူးရှာက....

‘မြို့အရှေ့ပိုင်းမှာသာ ရှိတယ်ဆိုရင် တွေ့ကိုတွေ့ရစေမယ်’
ဟု အာမခံလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆူဆူညူညူ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ယန်ခွမ်းတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ကောင်မေး သုံးယောက် ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ချူးရှာ၏ မျက်နှာ စည်သွား၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့’

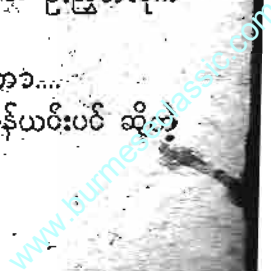
ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

ကောင်လေး သုံးယောက်သည် ယန်ခွမ်းအား ဦးညွတ်လိုက်ကြ၏။

တစ်ဖန် တစ်ယောက်က ချူးရှာကို ကြည့်ကာ....

‘အစ်ကိုလေး ချူးရှာ ရွာခိုင်းထားတဲ့ ယန်ယင်းပင် ဆိုတာကို တွေ့ထားလို့ လာသတင်းပို့တာပါ’

ဟု ပြောလေသည်။



ထိုစကားကြားလျှင် ယန်ခွမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် ယန်ယမ်းပင်အား ရှာဖွေရန် ဇာတိရပ်ရွာကို စွန့်ခွာထွက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။
ရောက်လေရာ အရပ်တွင် မထိမသာ ရှာဖွေစုံစမ်းကြည့်ရသော်လည်း သတင်းအစအနပင် မရခဲ့ပါ။

ယခု လမ်းပျော်ကောင်လေးများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာမည့် သတင်းကြားရပြီ ဖြစ်သည်။

သူတွေ့လိုသည့် ယန်ယမ်းပင် တွက်မဟုတ်၊ အမည်တူနေသူ တွက်မဟုတ် မသိရသေးသော်လည်း ယန်ခွမ်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိလေတော့သည်။

‘မင်းတို့ ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ’
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ကောင်လေးက...

‘ဈေးဘေးက ဝက်သားဆိုင်မှာပါ’

ယန်ခွမ်းက မီးသွေးတုံးကို ကြည့်ကာ...

‘ငါ သွားကြည့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မီးသွေးတုံးက ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

‘ကောင်းသားပဲကွာ’

ချူးရှာက...

‘အဲဒီ ဝက်သားဆိုင်ကို ငါသိတယ်၊ ငါလိုက်ပြမယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့ လိုက်လာမည်ဆိုခြင်းကို ယန်ခွမ်းက တားမြစ်ခြင်းမပြုဘဲ သဘောတူလိုက်လေသည်။

ချူး ရှာက ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ကောင်လေးများအား...

‘မင်းတို့ သွားတော့၊ ငါတို့ တွေ့ချင်တဲ့ ယန်ယမ်းပင်သာ မှန်ရင် မင်းတို့ကို ဆုချမယ်’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကောင်လေးများ ဝမ်းသာသွားကြပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာကြ၏။

ယန်ခွမ်း၊ ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် ဈေးဘေးမှ ဝက်သားဆိုင်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

နေအတော်မြင့်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဈေးကွဲချိန်ဖြစ်၍ မြို့အရှေ့ပိုင်း ဈေးအနီးတွင် လူရွင်းနေလေ၏။

ယန်ခွမ်း၊ ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် ဈေးရှေ့သို့ ရောက်လာကြလေသည်။

‘ဒီဆိုင်ကို ပြောတာ’

ချူးရှာက ဈေးကို မျက်နှာပြုကာ ဖွင့်ထားသည့် လမ်းတစ်ဘက်မှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုဆိုင်ကလေး၌ ဝက်အူချောင်းများ အတွဲလိုက် ချိတ်ဆွဲထားပြီး ဈေးခုံပေါ်၌ ဝက်သားအတိုအစ တစ်ပုံ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘သွားကြည့်ကြရအောင်’

မီးသွေးတုံးက လောဆော်လိုက်၏။

သူတို့သည် လမ်းတစ်ဘက်သို့ ကူးကာ ဝက်သားဆိုင်သို့ ဦးတည်သွားကြလေသည်။

ဆိုင်အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ နှာခေါင်း ကောက်ကောက်၊ မျက်လုံးပြူးပြူးရှိသည့် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဝက်သားရောင်းရ ငွေများ တွက်ချက်နေသည်ကို ဖော့မြင်ရလေသည်။

ယန်ခွမ်းတို့ ရောက်လာသောအခါ ဈေးဝယ်မည့်သူ ထပ်မံတံ့ပြီး ချက်ချင်း မော့ကြည့်လာ၏။

သို့သော် ယန်ခွမ်းတို့အား တွေ့ရလျှင် မျက်မှောင်ကွပ်သွားပြီး...

‘ဟေ့ကောင်လေးတွေ၊ မင်းတို့ ဘာလာလုပ်ကြမလို့လဲ၊ သွားစမ်း... သွားစမ်း’

ဟု အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လေတော့သည်။

ချူးရှာက....

‘လာရှုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ယန်ယင်းပင်ကို လာရှာတာမျှ ‘ဘာ...ဘာပြောတယ်’

‘ဒီဝက်သားဆိုင်က ယန်ယင်းပင်ကို တွေ့ချင်တယ်မျှ ဆိုင်ရှင်သည် စဉ်းတီတုံးပေါ် တင်ထားသည့် ဝက်သားခွတ်သောခားကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး...

‘ယန်ယင်းပင်ဆိုတာ ငါ့ပဲကွ၊ မင်းတို့ ဘာအကြောင်ရှိုက်ချင်လို့လဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ မဟုတ်တယုတ်တော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ ဝက်သားခွတ်တံခားနဲ့ တွေ့သွားမယ်’

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့က ယန်ခွမ်းကို ကြည့်လိုက်၏။ ယန်ခွမ်း၏ မျက်နှာတွင် စိတ်ပျက်သည့် အရိပ်အယောင်များ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေပါသည်။

ထိုလူ၏အမည်သည် ယန်ယင်းပင်ဖြစ်နေ၏။

သူ၏မိခင်မကွယ်လွန်မီက သူ့တွင် ဖခင်ရှိကြောင်း ယန်ယင်းပင်ဟု အမည်ရှိကြောင်း၊ ပြည်မတွင် နေထိုင်ကြောင်း ပြောသွားခဲ့ပေသည်။

ယခုတွေ့နေရသည့် ဝက်သားသည်၏အမည်မှာ ယန်ယင်းပင် ဖြစ်နေရကား သူ၏ဖခင်ပင် ဖြစ်နေသည်လော။

ယန်ခွမ်း မဆီမသာ ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

‘သူဟာ ငါ့အဖေတော့ မပြောပါစေနဲ့’

ဟု ရင်ဆီမှ ကြိတ်ပြီး ရေရွတ်မိလေသည်။

ဝက်သားသည် ယန်ယင်းပင်က...

‘ဟေ့ ကော်ဝင်လေးတွေ၊ မသွားကြဆေးဘူးလား’

ဟု ငေါက်မင်းလာပြန်သည်။

ချူးရှာက...

‘ယန်ခွမ်း၊ မင်းပဲ ယန်ယင်းပင်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆို’

ဟု လှမ်းမေးလေသည်။

ဆူးကလေးပြင် တရွိတသေသိမ်းဆည်းထားသည့် ပဝါပိုင်း

ကလေးကို ထုတ်ယူကာ...

‘ဒီပဝါလေးကို ခင်ဗျားသိလားဗျ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဝက်သားသည် ယန်ယင်းပင်သည် ယန်ခွမ်းထုတ်ပြုသည့် ပဝါ

ပိုင်းကလေးကို မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်ကာ...

‘အာလဲကွ၊ မင်းရှုပဝါအစုတ်ကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

ဟု အော်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်း ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။

‘ဒီပဝါပိုင်းလေးကို ခင်ဗျားမသိတာ ကျေးဇူးပဲဗျ’

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် မီးသွေးတုံးတိုက် လှည့်ကာ...

‘သွားကြစို့’

စကားဆုံးလျှင် အပြေးတစ်ပိုင်း လှမ်းထွက်သွား၏။

မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့သည် ကြောင်အမ်းအပြင်

နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

၀

ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေ၏။

မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့ ယန်ခွမ်းကို ကြည့်ကာ နားမလည်

နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

အပြန်လမ်းခရီး၌ ချူးရှာက မအောင်အည်းနိုင်တော့ဘဲ...

‘ယန်ခွမ်း၊ မင်းပဲတွေ့ချင်တယ်ဆိုကွ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘သူဟာ ငါ့တွေ့ချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးကွ’

‘မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ’

‘သူက ငါ့ထုတ်ပြုတဲ့ ပဝါပိုင်းကလေးကိုမှ မသိတာ’

www.burmeseclassic.com

ချူးရှာသည် ယန်ခွမ်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...
'ယန်ခွမ်း၊ ယန်ဖမ်းပင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ မင်းက ဘာ
ကြောင့် တွေ့ချင်ရတာလဲ၊ ငါ့ကိုပြောပါလားဟင်'
ဟု မေးလိုက်၏။

ယန်ခွမ်း၏မျက်လုံးများ ရိုဝေလာသည်။
'ငါ့အမေသေကာနီးမှာ ငါ့အကြောင်း ပြောပြသွားတယ်'
ပြည်မတွင်ရှိနေသည်ဆိုသော သူ၏ဖခင်အကြောင်း ပြောပြ
လိုက်လေသည်။

မီးသွေးတူးမှာ ယန်ခွမ်းနှင့် ငယ်ပေါင်း ဖြစ်သော်လည်း
ယန်ခွမ်း၏ဖခင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့ပေသည်။
ယန်ခွမ်းက ယခုမှ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရာ တအံ့
တဩ ဖြစ်သွားရလေသည်။

'ဒါဆို မင်းအဖေရှိနေသေးတာပေါ့၊ ယန်ဖမ်းပင်ဆိုတာ
မင်းအဖေနာမည် မဟုတ်လား'

ယန်ခွမ်း ဒေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အဖေကို ငါ့အိမ်တွေ့ချင်ပါတယ်ကွာ'
ချူးရှာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

'ဝက်သားသည်ဟာ မင်းပြုတဲ့ပဝါကို မသိတာ ကံကောင်း
တာပေါ့ကွာ၊ နို့ မဟုတ်ရင် မင်းက သူ့ကို အဖေတော်နေရ
မှာပဲ'

'အေး...ငါ့အဖေဟာ နဂါးနှင့် ဒေါင်းပုံပါတဲ့ပဝါကို ထက်
ပိုင်းဆုပ်ဖွဲပြီး ငါ့အမေကို နဂါးပုံပါတဲ့အပိုင်း ပေးခဲ့တယ်၊
သူ့ဆီမှာ ဒေါင်းပုံပါတဲ့အပိုင်း ချန်ခဲ့တယ်၊ ဝက်သားသည်သာ

ငါ့အဖေဖြစ်ခဲ့ရင် ငါ့ဆီကပဝါတစ်ပိုင်းကိုတွေ့တာနဲ့ ချက်ချင်း
မွတ်မိသွားမှာပဲကွာ၊ သူက ဘာမှန်းမသိဘဲ ပဝါစုတ်တစ်ထည်
ထင်နေတာ ငါ့အတွက် ကံကောင်းတာပဲ၊ နို့ မဟုတ်ရင် မင်း
ပြောသလို သူ့ကို အဖေတော်နေရဦးမယ်'

'ဝက်သားသည်သာ မင်းအဖေဆိုရင် သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်း
မှာပဲကွာ၊ ငါ့တို့ ဝက်သားဟင်း အလကားစားရမှာပဲ'

မီးသွေးတူးက အရွှန်းဖောက်လိုက်သည်။

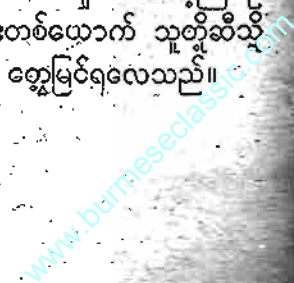
'ဟား...ဟား...ဟား'
သုံးယောက်သား အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။
ယန်ခွမ်းက...

'ငါ့မျှော်မှန်းထားတဲ့ ငါ့အဖေဟာ ဝက်သားသည်လို
လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးကွာ'
ဟု ပြုံးစစ်ဖြင့် ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် သူ၏ဖခင်မှာ မည်သို့သော လူစားမျိုးဟု
မျှော်လင့်ထားပါသနည်း။

သုံးယောက်သား ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ လျှောက်လာခဲ့ကြစဉ်
ရှေ့မှ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက် သူတို့ဆီသို့
ဒရောသောပါး ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ချူးရှာက...
'တစ်ခုခုတွေ့ဖြစ်ပြီကွာ'
ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။



ထိုအချိန်မှာပင် ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ကောင်လေးသည် သူတို့ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်....

‘ဆရာယန်ခွမ်း၊ အနောက်ပိုင်းကကျားတွေ ဝင်မေ့သွားကြ တယ်၊ ကျွန်တော်တို့လူတွေ အတော်ခံလိုက်ရတယ်’

ဟု အလောတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

မြေအောက်လောကမှ ဖြစ်ရပ်များနှင့်စိမ်းနေသည့် ယန်ခွမ်း မှာ ရုတ်တရက် နှားလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

ချူးရှာက....

‘ယန်ခွမ်း၊ မင်းရဲ့အရည်အချင်းကို စမ်းသပ်မယ့်လူတွေ ပေါ် လာပြီကွ’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း ရှင်ထိတ်သွား၏။

ချူးရှာက....

အနောက်ပိုင်းက ကျားတွေဆိုတာက မြို့အနောက်ပိုင်းမှာ ကျက်စားနေတဲ့ ငါတို့လိုအုပ်စုကိုပြောတာ၊ ဆရာဝားတို့ မရှိ တော့ဘူးဆိုတော့ ငါတို့နယ်မြေကို ထိမီးလာတာပဲ၊ တို့လူတွေ အားလုံးက သူတို့နေ့မှာ မင်းက မားမားမတ်မတ် ရပ်တည် လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တာကြုံမှာပဲ၊ ကံ...တို့သွားကြရအောင်

ဟု ခပ်သွက်သွက် ရှင်း ပြလိုက်ပြီး ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ကောင် လေးဘက်လှည့်သွား...

‘ငါတို့လူတွေ ဘယ်မှာလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုကောင်လေးက...

‘ကျွန်တော် နောက်လိုက်ခဲ့ပါ’

ဟု ပြောကာ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ချူးရှာက လိုက်သွားသဖြင့် ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံး တို့လည်း မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ပြေးလိုက်သွားကြ လေတော့ သည်။

....C....

အသက် ဆယ်နှစ်ခန့်အရွယ်မှသည် အသက် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်၊ ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိ ကောင်လေးတစ်ဦးကလေးသည် ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်အား စိုင်းအုံကြည့်နေကြလေသည်။

ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ကောင်လေးမှာ ဆွေးအိုင်ထဲ၌ ခွေခွေကလေးလဲနေ၏။

သူ၏ဝမ်းဗိုက်၌ ဓားပြောင့်တစ်လက်စိုက်ဝင်နေပေသည်။

ထိုကောင်လေးသည် ယန်ခွမ်းကိုအားလာခေါ်သည့် ဆံပင်စုတ်ဖွားလေး၏ အဖော်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အမြဲ တတုတ်ရိုက်ကြသဖြင့် စုတ်ဖွားညီနောင်ဟု ချူးချွာက ခေါ်လေသလို။

ယခု အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်သောမှာ စုတ်ဖွားကြီး ဖြစ်ပေသည်။

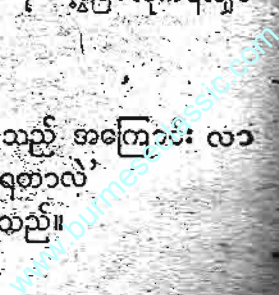
စုတ်ဖွားကြီးကိုစိုင်းကြည့်နေကြသည့် ကောင်လေးများသည် ယန်ခွမ်းထို့ ရောက်လာကြသည့်ကိုတွေ့မြင်ရလျှင် ကပျာကယာလမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် စုတ်ဖွားကြီး၏ အဖြစ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် မျက်နှာတည်သွား၏။

မီးသွားတုံးက...

‘စောစောကပဲ ငါတို့လို ငှက်သားသည် အကြောင်း လာပြောသွားသေးတယ်၊ အခု ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ ဟု ယူကြားမရစွာ ရေရှည်လိုက်လေသည်။’

နွဲ့ထဲကျွံလျှင် ရုန်း၍ရနိုင်ကောင်း၏။
ခုစရိုက်နွဲ့ထဲ ကျွံမိပါမူ...
လွတ်လွမ်းမမြင်၊ ရုန်းလေ နစ်လေ ဖြစ်ရတတ်ချေသတကား။



မှန်ပေသည်။ ယန်ယင်းပင် ဟူသော အမည်ရှိ ဝက်သားသည် အကြောင်း လာပြောသည်မှာ စုတ်ဖွားညီနောင် မဟုတ်ပါလား။

ချူးရှာက...

‘ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ ပြောကြစမ်းပါဦး’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူတို့အား လာခေါ်ခဲ့သည့် စုတ်ဖွားလေးက...

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နဂါးဂေဟာက ပြန်လာပြီးတော့ လမ်းဆုံရောက်တော့ လမ်းခွဲခွဲကြပါတယ်။ စုတ်ဖွားလေးက မြစ်ဆိပ်ကို သွားမယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားတာပါ။ ကျွန်တော်က ဈေးဘက်ကို ထွက်လာပြီး အခြေအနေကြည့်နေတုန်း စုတ်ဖွားလေး ဒယ်ဒယ်ခိုင်းနဲ့ ပြေးလာတာ တွေ့ရတာပါ။ အနောက်ပိုင်းက ကျားတွေလို အော်ပြောပြီး လဲကျသွားတာ’

ဟု အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြလေသည်။

‘သွားခေါ်ခေါ်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်က...

‘ကျွန်တော်တို့လဲ ဈေးတစ်ဝိုက်မှာရှိနေတော့ စုတ်ဖွားလေးက အော်သံ ကြားရတာနဲ့ ပြေးလာကြတာ။ စုတ်ဖွားကြီး ခံလိုက်ရလို့ စုတ်ဖွားလေးက ဆရာယန်ခွမ်းကို သွားပြောမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာနဲ့ စောင့်နေကြတာပါ’

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်းက ချူးရှာကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ချူးရှာက...

‘ဆိပ်ကမ်းဟာ အရှေ့ပိုင်းရှိ ပိုင်နက်ထဲမှာရှိတယ်။ အနောက်ပိုင်းက အုပ်စုဟာ ဝေဇွန်လူမျိုးတွေ ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်ကို ထိန်းသိမ်းကြီးအုပ်ဖို့ အမြဲတမ်း ကြံစည်နေကြတာ။ သူတို့က ဆရာဝန်တို့နဲ့ ထိပ်တိုက်မတွေ့ချင်လို့ ရှောင်နေကြတာ။ အခု ဆရာဝန်တို့လဲ မရှိတော့ဘူး။ ငါတို့ဆီက ခပ်ကြီးကြီးကောင်လေးတွေလဲ အနောက်ပိုင်းကို ရောက်သွားတယ်ဆိုတော့ အထင်အမှတ်အားဖြင့် ရန်စလိုက်တာပဲ’

ဟု ပြောရာ မီးသွေးတုံးက...

‘နေစမ်းပါဦး၊ သူတို့က ယန်ခွမ်းကို အသိအမှတ် မပြုကြဘူးလား’

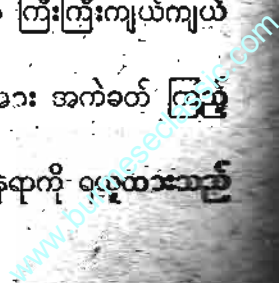
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချူးရှာက...

‘ဒီလိုမှာ အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက် လေးပိုင်း၊ သွားပြီး အုပ်စု လေးစုက ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ် လှုပ်ရှားကြတယ်။ ငါတို့ အရှေ့ပိုင်းဟာ အင်အားအနည်းဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်တို့က ကျွန်တို့အုပ်စုတွေက ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်းနိုင်လို့ ပြဿနာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ’

ကောင်လေးတစ်ယောက်သည် ယန်ခွမ်းအား အကဲခတ် ကြည့်နေကြ၏။

ယန်ခွမ်းသည် သူတို့၏ အကြီးအကဲနေရာကို ရလွယ်သည့် အတုတ်ပါလား။



ယခုကဲ့သို့ ပြဿနာပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ငြေရှင်းရာ
အကြီးအကဲတို့က တာဝန်ခံပေးတော့သည်။

ယန်ခွမ်းက စူးစိစားအောင်ယူခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အရွယ်ငယ်
ငယ်ငြားသော်လည်း နဂါးတစ်ကောင်နှင့် တူသည်ဟု သတ်မှတ်
ကာ ယန်ခွမ်း နေထိုင်စဉ် ချူးရှာ၏ အိမ်ပျက်ကြီးအ
နဂါးဝေဖာဟု ခေါ်ခွဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယန်ခွမ်းသည် အမှန်တကယ်ပင် နဂါးတစ်ကောင်ကဲ့
အစွမ်းပြနိုင်ပါသည်လော။

ယန်ခွမ်းက အနည်းငယ် တော့တော့စဉ်းစားလိုက်ပြီး
‘အနောက်ပိုင်းက အုပ်စုအကြောင်းကို ပြောပြစမ်းပါ’
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချူးရှာက...
‘အနောက်ပိုင်းက အုပ်စုရှိ ခေါင်းဆောင်တာ ‘ကျားကြီး’
ဆိုတဲ့ လူပဲ။ အထူးတိုက်ဆင်ဆင်လောက် ပိုပြီး ဆိုးဝိုက်သေ
တယ်။ မကောင်းမှ မှန်ဆမျှ အကုန်လုပ်တယ်။ ဆူ မလုပ်ရဲတ
ဘာမှ မရှိဘူး’

အနောက်ပိုင်းမှ ခေါင်းဆောင်ကျားကြီး၏ အကြောင်း
ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဘေးမှ နားထောင်နေသည့် မီးသွေးတုံး၏ မျက်နှာ
သွား၏။

ကျားကြီးဆိုသူမှာ အလွန်ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်သည့် လူ
ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား ပေါ်လွင်နေသ
မဟုတ်ပါလော။

ယန်ခွမ်းက တွက် စိုးရိမ်ပူပန်လာမိလေသည်။
စုတ်ပွားကြီး ခံမိက်ရသည့်အတွက် ယန်ခွမ်းတွင် တာဝန်
ရှိပေသည်။

ယန်ခွမ်းက လက်ပိုက်ကြည့်နေမည် ဆိုပါက အကြီးအကဲ
အဖြစ် မခံချက်မျှ လက်ခံကြတော့မည်မဟုတ်ပါ။

ကျားကြီးထံ လူစုသည်လည်း ပို၍ အစောင့်ရဲလာကာ အရှေ့
ပိုင်းမှ အစွဲကို ဝါးမျိုပစ်လိုက်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ကျားကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ လူပြီး တခြားနည်း
လမ်း မရှိတော့ပါ။

မီးသွေးတုံး စိတ်ပူနေသကဲ့သို့ ချူးရှာလည်း စိတ်ပူနေ၏။
ယန်ခွမ်းက ရင်ဆိုင်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်ကားဦး၊ အရှေ့နိုင်
ပေါ်လာမီ သူတို့အားလုံးသည် ကျားကြီး၏ခြေပဝါးအောက်တွင်

ပြားပြားဝပ်နေရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ယန်ခွမ်းကား ဆက်၍ အထက်ရင်နှင့်စမ်း ရှိတော့မည်
မဟုတ်ပါ။

ချူးရှာက ယန်ခွမ်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...
‘ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ထိုကတော့ အိမ်ကိုပြန်ပြီး အေးအေး

အေးအေး စဉ်းစားကြရင် မကောင်းဘူးလား’
ဟု ပြောလိုက်၏။

အကယ်၍ ယန်ခွမ်းက ရင်ဆိုင်လိုစိတ်မရှိလျှင် မြို့ထဲမှ တွေ့
သားနိုင်ရန် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ယန်ခွမ်းက ခါးကိုင်းကာ စုတ်ပွားကြီး၏ဝမ်းမိုက်၌ စိုက်ဝင်
နေသည့် ဓားမြှောင်ကို ဆွဲနုတ်လိုက်၏။

၁၉၈ ● ဝတ္ထုအောင်

ထို့နောက် အားလုံးမြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်ပြီး
 ‘ဒီဝေးကြောင်ဟာ ကျားကြီးအတွက် ဖြစ်စေရမယ်’
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 သူ၏စကားသံ ကြည်လင်ပြတ်သားလှ၏။
 ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ငြိမ်ကျသွားပြီး
 ချက်ချင်းပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြပြီး.....
 ‘နဂါးလေးက...နဂါးလေး’
 ဟု တစ်ခဲနက် အော်ဟစ် ကောင်းချီးပေးလိုက်ကြလေသည်။
 သူတို့သည် ယန်ခွမ်းအား နဂါးတစ်ကောင်ဟု ကပ်ပန်းတပ်
 လိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။
 ယန်ခွမ်းက ချူးရှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး
 ‘စဉ်းစားစရာမလိုတော့ဘူးက၊ ကျားကြီးနဲ့ တွေ့မိပဲ လိုတော့
 စာယ်၊ သူ့ရှိတဲ့နေရာ ငါ့ကိုလိုက်ပြရင် ကောင်းမယ်’
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ထိုစကားကြားလျှင် ချူးရှာ၏မျက်နှာမှာ ဆွေးဆုတ်ကာ
 ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

○.....

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်
 သွားတော့သည် ဖြစ်ပေစွာသည်။
 လမ်းအေး တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိအိမ်များ၌ မီးအိမ်များ ထွန်း
 ညိုထားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။
 မီးရောင်များသည် လမ်းမပေါ်သို့ ဖြာကျနေ၏။
 ယန်ခွမ်း၊ မီးလှေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့သည် လမ်းမကြီးအတိုင်း
 မြို့အနောက်ဘက်ရှိ ပန်းဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခုအိမ်သို့ ဦးတည်ကာ
 လျှောက်လာကြလေသည်။
 ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ ခက်ထန်နေ၏။
 သူ၏ဖခင်အား ရှာဖွေရာ၌ ကူညီခဲ့သည့် စုတ်ဖွားကြီးအတွက်
 ခံပြင်းနေ၏။
 ထို့အပြင် သူ့အား ဆရာတင်ပြီး အားကိုးအားထား ပြုခဲ့
 သည် မဟုတ်ပါလား။
 စုတ်ဖွားကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့တွင် တာဝန်ရှိနေသည်ဟု
 ခံယူမိသည်နှင့် ကျားကြီးအား ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း
 ဖြစ်ပေတော့သည်။
 ချူးရှာ မျက်နှာပျက်နေ၏။
 ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကနိုးတောင်းမှောက်
 အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။
 လမ်းဆုံလမ်းခွဲတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ကာ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးနှင့်
 နီးကပ်လာလျှင်...
 ‘ယန်ခွမ်း၊ ငါတို့ အနောက်ပိုင်းကို ရောက်လာကြပြီး ခု
 ဟုပြောကာ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။’

www.burmeseclassic.com

ယန်ခွမ်းက သူ့အား မျက်နှာခွက်ကုတ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

ချူးရှာက...

‘ငါ့တို့တွေဟာ တစ်ယောက်ပိုင်နက်ကို တစ်ယောက် မကျူးကျော်ရဘူး။ တကယ်လို့များ ကျူးကျော်မိရင်...’

သူ၏စကားမဆုံးမီ မီးသွေးတုံးက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

‘သူတို့က စပြီး ကျူးကျော်တယ်။ စုတ်ဖွဲ့ကြီးဆိုလဲ ရန်ပြုသွားကြတယ်လေကွာ’

ချူးရှာ ဟီးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘မင်းပြန်ချင် မြန်သွားပါတော့ကွာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချူးရှာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘ခုမတော့ မဆူးပါဘူးကွာ။ သူတို့ရဲ့ နေရာကို ဆောက်တော့မှ ဝါး ငါ့လိုက်ခဲပါမယ်’

‘ဒါဖြင့် သွားကြတာပေါ့’

သူတို့သုံးယောက် ရှေးဆက်လျှောက်စွားကြ၏။

မကြာပါခဏ။ ပန်းဥယျာဉ်ခြံ အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ဥယျာဉ်ထဲ၌ လာရောက် လည်ပတ်သူများဖြင့် စည်စည်ကားကား ရှိနေ၏။

ရုပ်ဆိုးဆိုး ကောဗီလေးတစ်ယောက်သည် သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်၌ ရပ်ကာ ယန်ခွမ်းတို့အား အကဲခတ် ကြည့်နေလေ၏။

ယန်ခွမ်းတို့ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်သွား၏။

ပျားပန်းခတ်ချ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသူများ ကြားဝယ်ခနဲ တယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ထို့အတူပင် လေးဘေး ယန်ခွမ်းတို့ သတိမပြုမိလိုက်ကြလေ၏။

သုံးယောက်စား အနားယူချိန် ပြုလုပ်ထားသည့် ကျောက်ခိုင်ခံ့တစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်ထိုင်ကြလေသည်။

ချူးရှာက...

‘ခါနီးယောက်ဆိုရင် ငါတို့ ရောက်နေကြတာ သူ့ထိုသို့သွားတာပဲ’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခြံမြန်သိသွားလေလေ ကောင်းလေလေပေါ့ကွာ’

‘ဟိန်း... ကျားကြီးဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ကွာ။ သူ့ကို ထိမိကွက် ရင်မဆိခိတ် အသိဗွာသွားပြီး ဆက်ဆံရင် ကောင်းမယ်’

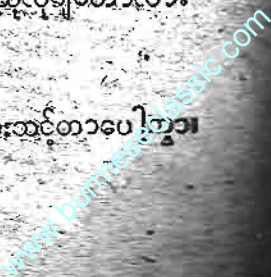
‘ကဲဘိုလိမ့် ဆန် နားလဲမယူမို့ မင်း ဆိုလိုချင်တာလား’

‘ဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘သူက စုတ်ဖွဲ့ကြီးအတွက် အလျော်မေးဆင်တာပေါ့ကွာ။ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလားကွာ’

‘ဒါလဲ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ’



ချူးရှာ လေသံပြောစီးသွားလေသည်။
ယန်ခွမ်းအား ဖျောင်းဖျ၍ရတော့မည်မဟုတ်မှန်း နှားလှ
သဘောပေါက်ထွန်းသည် မဟုတ်ပါလား။

မီးဆွေးတုံးက...
'သူတို့ လာနေပြီကွ'
ဟု ခပ်အပ်အပ် ပြောလိုက်၏။
ယန်ခွမ်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။
ထိုအခါ ပန်းဥယျာဉ်အတွင်းသို့ လူတစ်စု ခပ်ထုတ်ထုတ်
ဝင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရုပ်ဆိုးဆိုး ကောင်လေးက လမ်းပြခေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။
လိုက်လာကြသူများမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကောင်လေးမျှ
မဟုတ်ကြဘဲ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်ခန့် ရှိသူများချည်း
ဖြစ်ကြ၏။

စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်ထိတိ ဖြစ်လေသည်။
ယန်ခွမ်းထို့ထက် ဦးတည်လာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။
ချူးရှာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး...
'ကျားကြီး လာနေပြီ'
ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။
ယန်ခွမ်းက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သဖြင့် ချူးရှာနှင့် မီးဆွေး
တုံးတို့လည်း မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ထရပ်လိုက်ကြ၏။

မိုက်ကန်းကန်း ရုပ်သွင်ရှိသူတစ်စုသည် ယန်ခွမ်းတို့ အနီး
ရောက်ရှိလာကြပြီး ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

'အဝါရောင်ဝတ်စားတဲ့ လူဟာ ကျားကြီးပဲ'
ချူးရှာက တီးတိုးပြောလေသည်။
ယန်ခွမ်းက ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူမှာ ကြက်မျက်လုံးကဲ့သို့ သေးငယ်သော မျက်လုံးများ
ရှိပြီး နဖူးမောက်သူဖြစ်သည်။
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့်သူ ဖြစ်
ကြောင်း သိနိုင်ပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းက ကျားကြီးဆိုသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ခပ်တည်
တည်ပင် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျားကြီးတို့လူစုကလည်း ယန်ခွမ်းတို့အား အကဲခတ်ကြည့်
နေကြ၏။

လူတောခင်ဆေးဆေး၊ ဟိုမရောက် သည်မရောက် အရွယ်
ကောင်လေးများဖြစ်နေရကား သူတို့အားလုံး ပြုံးလိုက်ကြလေ
တော့သည်။

ကျားကြီးက...
'နဂါးလေးဆိုတာ မင်းလား'
ဟု မေးလိုက်၏။

ယန်ခွမ်းက...
'ခပ်ဗျားကကော ကျားကြီးမဟုတ်သား'
ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

'ဟား...ဟား...ဟား'
ကျားကြီး ဝါးလုံးကဲ့ ရယ်ချလိုက်သည်။
ယန်ခွမ်းက မရယ်ပါ။



၂၀၄

ကျားကြီးသည် အထန်ကြာ ရယ်မောလိုက်ပြီးမ...

‘မဆိုးဘူးဟေ့၊ သတ္တိကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ၊ မင်းက ဝှေးတို့ကို ဆုံးမာန်တယ် ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင်က အခြောက်တိုက် ဘဝပုံမြင်နေတာက၊ ငါ့ကြည့်လို့ မရတာ ကြာပြီ၊ ခုတော့ မင်းကြောင့် ငါ့ပင်ပန်းစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒါထက် နေ့စဉ်ပဲ ပိုပြီး၊ မင်းက ဒီနေရာကိုလာတာ ဘာသဘော လဲက’

သတ္တိအတွက် ကျပ်လည်ကျက်စားစရာ နေရာများ ပိုင်းခြား ထားသည်ဖြစ်ရာ ကျားကျော်ခြင်းသည် စော်ကားခြင်းမည်ပေ သည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘ကျုပ်လူတစ်ယောက် ခံသဘွားပြီ’
ဟု ကားတိတိ ခြောလိုက်၏။

ကျားကြီးက...

‘အဆိုးမရှိတဲ့လူ ခံပေးတာ၊ ဘာများ ဝမ်းနည်းစရာရှိလို့ လဲက’

‘ခပ်ဗျားလူတွေက မလာသင်တဲ့နေရာကို လာခဲ့ကြတယ်ဗျ၊ မလုပ်သင့်တာကိုလဲ လုပ်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ခပ်ဗျားမှာတာဝန် ရှိတယ်’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ကျားကြီး ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

သူ၏လက်ရုံးပြစ်ဟန်ရှိသော လှည့်တစ်ယောက်က...

‘အစ်ကိုကြီး၊ ဒီကောင်လေးကို သင်ခန်းစာပေးလိုက်မှ ပြစ် မယ်၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဘဝပုံမြင်နေပုံရတယ်’

ဟု ဝင်ပြောလာသည်။

ကျားကြီးက...

‘သူက ဝှေးတို့ရဲ့နေရာကို လိုယူနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဘဝပုံမြင် ချင်လဲ မြင်နေမှာပေါ့ကွာ၊ သူ့ကိုဆုံးမရမှာ ငါ့လက်တွေ့ကို တောင် ငါ့အားနာနေထယ်ကွာ၊ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် မင်းပြောသလို သင်ခန်းစာပေးရမှာပဲ၊ ဟေ့ ကော့စီလေး ငါ့ရှေ့မှခွေးထောက် ပြီး ငါ့ရဲ့ခြေစဉ်းကို နှမ်းရှုံ့ပယ်ဆိုရင် မင်းကို ချမ်းသာပေး လိုက်မယ်’

သူ၏စကားမှာ ရင်သီးလွန်းလှပေသည်။

ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ တင်းမာသွား၏။

‘ကျုပ်လူအတွက် ခပ်ဗျားတာဝန်ယူရမယ်’

ဟု သွားကြားကလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

သတ္တိသည် ကိုယ်ခံယူချက်ဖြင့် ကိုယ်ပြောလိုက်ကြခြင်းဖြင့် အဆီအငေါ့မတည့် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ကျားကြီးက...

‘မင်းက ဝှေးတို့ကို အနိုင်ရတာနဲ့ ငါ့ကို ဖျဉ်းလို့ ရမယ်များ ထင်နေသလား၊ ခွေးကောင်... ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်’

အော်ငေါက်ကံဘ လှုပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သေ တော့သည်။

သူ၏ဇာတိရုပ် ဘွားဘွားကြီးပေါ်လာပြီ ဖြစ်သေးသည်။

သူ၏လူများကိုပင် အမိန့်ပေးခိုင်းစေခြင်းမပြုဘဲ ကိုယ်တိုင် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဝူးတီ အရေးနိမ့်သွားပြီးနောက် ယန်ခွမ်း၏ အမည်သည် လောကီချွန်းမြို့ မြေအောက်လောကတွင် လူအများ ဂရုပြုစရာ ဖြစ်လာပေသည်။

အသက်ဆယ်လေးနှစ်မျှရှိသေးသည့် ကောင်လေးတစ်ဦးက လူဆိုးလူသမ်း ကလေးများအား ဗိုလ်ကျနေသည့် ဝူးတီအား ဆိုးမလိုက်ခြင်းသည် အံ့ဩစရာဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် မြေအောက် အကြီးအကဲအပိုင်းတွင် ယန်ခွမ်း အား စိတ်ဝင်စားနေကြပြီး ဆိုးမလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေကြ ပေသည်။

ယန်ခွမ်းအား ဆိုးမလိုက်ခြင်းဖြင့် အရှေ့ပိုင်းနယ်မြေများ ကို လက်ဝါးကြီးအုပ်နိုင်မည် ဖြစ်သလို လူ့ခိုက်ဂုဏ်တက်လာသလို မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြ၏။

ကျားကြီးသည် ယန်ခွမ်းနှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့လိုခြင်းကြောင့် သူ၏လူများအား အရှေ့ပိုင်းနယ်မြေသို့ ကျူးကျော် ရန်စရန် စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု သူ၏ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယန်ခွမ်းအား ဦးနှိမ်ပစ်လိုက်မည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မီးသွေးကုံးနှင့် ချူးရှာထိုသည် ယန်ခွမ်းအတွက် စိုးရိမ် ပူပန်စွာကြလေသည်။

သို့သော် အကူအညီပေးရန်လည်း မဝံ့ရဲဘဲ လက်ပိုက်ကြည့် နေကြ၏။

ယန်ခွမ်းသာ အရေးနိမ့်သွားလျှင် သူတို့လည်း သက်သာမည် မဟုတ်ရကား ယန်ခွမ်း အနိုင်ရပါစေဟု ကြိတ်၍ ဆုတောင်း နေမိကြလေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းသည် မလွပ်မယှက် ရုပ်ရမ်း ကျားကြီးအား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေပါ၏။

ကျားကြီးက ဟူးခန်မြည်အောင် ခုန်အုပ်လာသည်နှင့် သူ၏ သက်တစ်ဘက် အပေါ်မြောက်တက်သွား၏။

ခားရောင် ဝမ်းခနဲ လက်သွား၏။

ဒုတ်... အင့်...

ကျားကြီးထံမှ ညည်းညူသံသံသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ၌ တံ့ ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မြေပေါ် နှိုးခနဲ ပြုတ်ကျသွား၏။ ထို့နေ့က မလွပ်မယှက် ဖြစ်သွား သေးသည်။

ယန်ခွမ်းက ရေ သို့ဘိုးကာ ကျားကြီး၏ ရင်ဝ၌ စိုက်ဝင်နေ သည့် ခားမြှောင်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။

ထိုခားမြှောင်သည် စုတ်ဖွားကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်မှ ဆွဲနှုတ်လာ သည့် ခားမြှောင် ဖြစ်၏။ ယန်ခွမ်းသည် ခားမြှောင်ကို သတ်မှ ခိုက်ကာ ကျားကြီး၏ လူများကို ဝေ ကြည့်လိုက်၏။

ကျားကြီး၏ လူများ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြ၏။

ယန်ခွမ်းက...

‘ခပ်ဗျားတို့ တာပြောချင်ကြသေးလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျားကြီး၏လူများ တုပ်တုပ်ပျုပ်ပျုပ် မလှုပ်ကြချေ။

ယန်ခွမ်း အနိုင်ရလိုက်သည်ကို တွေ့ရလျှင် ဈေးရွာ

မီးသွေးတုံးတို့ အားထက်သွားကြလေသည်။

ချူးရွာက...

အနောက်ပိုင်း နယ်မြေဟာ နဂါးလေးယန်ခွမ်းအတွက်

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ကျားကြီး၏လူများ ထိုင်ထိုင်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

နှောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆတ်သွားပြီး ခပ်လမ်းလှမ်း

ရောက်လျှင် ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

... ၀ ...

စူးတိုသည် လည်းကောင်း၊ ကျားကြီးသည် လည်းကောင်း၊
လောက်ချန်မြို့က ကွယ်ပျောက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့၏နေရာတွင် ‘နဂါးလေး ယန်ခွမ်း’ ဆိုသည့် အမည်
အစားထိုး ဝင်ရောက်လာ၏။

မြို့အရှေ့ပိုင်းနှင့် အနောက်ပိုင်းမှ ဒုစရိုက်ဆမားများသည်
ယန်ခွမ်းအား ဆရာတင်လာကြလေသည်။

တစ်နှစ်အတွင်း သတင်း ကြီးလာသော ယန်ခွမ်းအား
တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်း နယ်မြေများတွင် စိုးမိုးနေကြသည့်
အကြီးအကဲများသည် ဝရမစိုက်သဲ မခန့်နိုင်အောင် ဖြစ်လာကြ
ပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းကစား မည်သူက မည်သို့ သူတော်ရှိသည်ကို အရေး
ထားမရှိ။ အချိန်ရတိုင်း ဖခင်ဖြစ်သူ ယန်ယင်းပင်အား ရွာဖွေ
ရန်သာ ကြိုးစားအားထုတ်နေပေသည်။

မြို့အရှေ့ပိုင်း၌လည်းကောင်း၊ အနောက်ပိုင်း၌လည်းကောင်း
ယန်ယင်းပင်ဟု အမည်ရှိသူ သုံးယောက် တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် ထိုလူသုံးယောက်စလုံးမှာ ယန်ခွမ်း ထုတ်ပြသည့်
ခါပိုင်း အကြောင်း မသိကြချေ။ ဤတွင် ယန်ခွမ်းသည်
တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းတို့၌ ရွာဖွေ ကြည့်လိုစိတ်နား
ပေါ်လာရလေတော့သည်။

တစ်နေ့...

နှင်းဖွဲဖျား ကျဆင်းနေ၏။

www.burmeseclassic.com

အရှိုးကွဲမတတ် အေးစိမ့်မှုသည် ဝန်းကျပ်တစ်ခုလုံး လွှမ်းခြုံထား၏။

ယန်ခွမ်း၊ ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် အိမ်ရှေ့ ဝှေ့ကွက်လပ်တွင် မီးပုံတစ်ခုစီကား မီးသို့နေကြလေသည်။

ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် အဝတ်ဆူထူ စေတထားကြသော်လည်း ယန်ခွမ်းမှာ ချည်ဆည်ပါးပါးကိုသာ ဝတ်ထားလေသည်။

သူ၏အသားအရည်မှာ ကြေးနီရောင် တောက်ပနေ၏။

ပထကောဇီးလှသည် မဟုတ်သော်လည်း ပါးပါးလျှပ်လျှပ်နှင့် ကျစ်လျစ်သန်မှာသူ ဖြစ်ကြောင်း ကြွက်သားစိုင့်များထင်ပေါ်ပြနေ၏။

သူ၏မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည့်အသွင် ဆော့နေသလို ယောက်ျားပီဆစွာ ချောမောသဖြင့်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

တစ်နှစ်ကျော် ကာလတွင် ယန်ခွမ်းသည် ပြောင်းလဲအံ့လေသည်။

လောက်ချန်းမြို့သို့ ရောက်ကာစ ညစ်ပေပေ ကောင်လေးတစ်ယောက်အသွင်မျိုး မရှိတော့ပါ။

ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့် လူလင်တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏အသက်မှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်ရှိသော ရှိသေးသော်လည်း အမှတ်တစ်ခု ဆိုလျှင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူရွယ်တစ်ယောက်ဟု ထင်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်း ပြောင်းလဲလာသကဲ့သို့ မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့လည်း ပြောင်းလဲလာကြပြီဖြစ်သည်။

သိုးယောက်သား တက်ညီသော လူရွယ်များ ဖြစ်လာကြလေသည်။

ချူးရှာသည် ပိန်ညက်ညက်ကောင်လေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါ။

ကြီးခိုင်သန်စွမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

ထို့အတူ သူ၏ဦးခေါင်းထဲမှ အကြည်ထိများသည်လည်း ချစ်ထက်မြက်လာလေတော့သည်။

မီးသွေးတုံးမှာမူ ယန်ခွမ်း၏လူသက်သက်ဖြစ်၏။

ယန်ခွမ်းလုပ်သမျှ အပြစ်မပြင်သူဖြစ်၏။

မီးသွေးတုံးနှင့် ပတ်သက်သည့် ထူးခြားချက်မှာ သူ၏စကား

ယန်ခွမ်းက လက်ခံလေ့ ရှိခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူတို့သည် မြို့အရှေ့ပိုင်းကိုသာမက မြို့အနောက်ပိုင်းကိုပါ

ပျံ့ပျံ့ကိုင်နိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် သူတို့၏ နယ်မြေများတွင် ကျင်လည်

ကျက်စားနေသည့် မြေအောက်လောကသားများ၏ ရိုသေမှုနှင့်

စေတနာကို မှန်မှန်ရရှိခဲ့ကြပေသည်။

ထမင်းတစ်လုတ် နှပ်မှန်အောင်စားရဖို့ ထစ်နေကုန် တစ်နေ့

ခွန်းကန်ခဲ့ရသည့် ဘဝမည် ကြိုက်သလို စားသောက်နိုင်

ည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအခြေအနေနှင့် ရရှိသောငွေကို ယန်ခွမ်း သဘောတရား
သော်လည်း လျစ်လျူ ရှုထားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်သည့်အခြေအနေသည် သူ
မျှော်မှန်းချက်အထက် လိုအပ်မှုဖြစ်သည်ဟု သဘောပိုက်ထက်
လိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယန်ခွမ်း၏ဦးခေါင်းထဲ ထာဝစဉ်စိုးမိုးနေသည်မှာ ဖခင်ပြု
သူအား ရှာဖွေဖို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

စားဝတ်နေရေးအတွက် ဝတ်စုံစရာ မလိုအပ်သောအား
ရှာဖွေဖို့ အချိန်ပြည့်ကြီးစားအားထုတ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား
သူ့အား ဝိုင်းဝန်းကူညီရှာဖွေပေးမည့် အင်အားစုတစ်
အပေါ် ဩဇာသက်ရောက်နေခြင်းသည်ပင် သူ့ အတွက်ခွဲခွဲအား
တစ်ခုပင် ဖြစ်လာလေသည်။

မီးသွေးတုံးသည် ယန်ခွမ်းအား ကူညီရန် အသင့်ရှိနေပြီ
ချိုးရှာကား ယခုထက် ပို၍တိုးတက်နိုင်မည့်နည်းလမ်းတွေ တွေ
တော့ ကြုံဆဲနေလေသည်။

သုံးယောက်စလုံး၏ အတောတညီချက်ဖြင့် သူတို့ချုပ်ကွပ်
ထားသည့် နယ်မြေအတွင်း၌ မြေအောက် လောကသားများ
ရှာဖွေရရှိမှုအပေါ် မတရားခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်းမပြုဘဲ ထိုကံသား
သလောက်သာ လက်ခံယူခဲ့၏။

ထိုအခါ သူတို့၏လူများသည် သူတို့အပေါ် ဗိုလ်လေး
လာကြသည်။ ယုံကြည်အားကိုးလာကြသည်။

ချိုးရှာသည် ရယူထားသည့် နေအင်အားကို အပိုဖြုန်းတီး
ပစ်ခြင်းမပြုဘဲ စနစ်တကျ စုဆောင်းထားခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကြီးပွားချမ်းသာရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်
ဖြင့် သူ၏ အကြံအစည်များကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ရန်
ကြိုးစားလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့၏ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုသည်
လောက်ချန်းမြို့၏ အရှေ့ပိုင်းနှင့် အနောက်ပိုင်း ကွက်ကွက်
ကလေးများပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

မီးသွေးတုံးက မီးပုံကို တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးဆွဲလိုက်
လေသည်။

မီးတောက်မီးလျှံများ အခွေးကောင်းလာသည်။

မီးအပူရှိန်ကြောင့် နွေးနွေးဆေးဆေး ဖြစ်လာကြလေသည်။

ချိုးရှာက ယန်ခွမ်းကိုကြည့်ကာ...
'ယန်ခွမ်း၊ မင်းကို ငါ့ပြောစရာရှိတယ်'
ဟု စကားစလက်လေသည်။

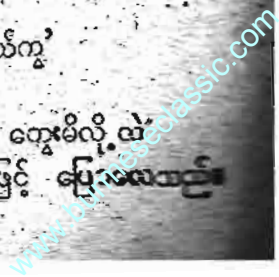
ယန်ခွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'ပြောလေ'

'ငါ့တို့ ဒီလိပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ကွ'
တန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်၏။

'ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းက အာတွေ့များ တွေးမိလို့ ထဲ'

ချိုးရှာသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောလေသည်။



‘ငါတို့လူတွေက လမ်းပေါ်မှာ ကျင်လည် ကျက်စားပြီး
စွန့်စွန့်စားစား ရွာပွေနေကြတယ်မဟုတ်လား’

‘အေးလေ...ဒါကို အားလုံးသိတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သူတို့က အလစ်သုတ်မယ်၊ လိမ်မယ်၊
စိုးမယ်၊ အချောင်းရမယ်ဆို ဘာမဆိုလုပ်မယ်၊ တကယ်လို့များ
သူတို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်သူက တာဝန်ယူမလဲ’

ယန်ခွမ်းက...

‘သူတို့လောတော့ တချို့တစ်ဝက် ငါတို့ကို ပေးနေတာပဲ၊
သူတို့အတွက် ငါတို့တာဝန်ယူရမှာပေါ့’

ချူးရှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ၊ သူ့ခိုးလက်က သူ့ဝှက်လုစာမျိုး မဖြစ်ရုံက
ပိုပြီး ငါတို့ ကာကွယ်နိုင်ပါ့မလား၊ ပြောပါ’

ယန်ခွမ်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲကွ’

ဟု မေးလိုက်၏။

ချူးရှာက...

‘ဥပမာ-သူတို့က အလစ်သုတ်ရင်း လူမိသွားလို့ အရိုက်ခံရ
မယ်၊ မြို့တော်ဝန်လက်ထဲ ရောက်သွားမယ်၊ အချဉ်းချခံရမှယ်
ဆိုရင်ကော ငါတို့ ဘာလုပ်နိုင်မလဲ’

ယန်ခွမ်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ချူးရှာ၏ စကားအဓိပ္ပာယ် လေးနက်နေမုန်း နားသည်
သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချူးရှာပြောသည့်အတိုင်း မကြာခင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မဟုတ်
ပါလား။

လူမိသွားသဖြင့် ရိုက်ပုတ်ခံရခြင်း၊ အကျဉ်းချခံရခြင်းတို့
အတွက် သူတို့လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်ကြဘဲ လက်စိုက်ကြည့်နေ
ရသည်ချည်းပင်။

ချူးရှာက...

‘နှောက်တစ်ခုက တို့သူတွေအားလုံး နေ့တိုင်းဝင်ငွေကောင်း
နေမယ်လို့ အာမခံနိုင်တဲ့အချက်ပဲ’

ထိုအချက်သည်လည်း အရေးပါလှပေသည်။

အခြေအနေပေးသဖြင့် ငွေရအောင်မရှာနိုင်သည့် နေ့ရက်
များစွာရှိကြပေသည်။

ဝူးတိနှင့် ကျားကြီးတို့သာဆိုလျှင် သူတို့အတွက် ဓာတ်နေ
မပေးနိုင်လျှင် တစ်နေ့ရန်ရှာကြမည်။ နှိပ်စက်ကြမည်ဖြစ်သည်။

အဲဒါပေါ့၏အခက်အခဲကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားကြမည် မဟုတ်
ပါချေ။

ယန်ခွမ်းတို့မှာမူ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နားလည်ထား
သဖြင့် သူတို့အတွက် ပေးနိုင်ခြင်းမရှိသူများအပေါ် နှစ်ခြိုက်
ဆင်ခြင်ချည်းပင်။

ချူးရှာက...

‘အားလုံးကိုပြုပြီးပြန်ရမယ်ဆိုရင် ငါတို့ဟာ မသေချာတဲ့ ကိစ္စကို ဖျော်လင့်ပြီး ရပ်တည်နေကြတာပဲ။ ကောင်းကင်ပေါ်က ဖိုးလမင်းကို တော်ဝင်တမ်း ကလေးတွေနဲ့ ဘာမှမခြားဘူး’
ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးသည်လည်း ချူးရှာ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားလာ၏။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရာမှ...

‘မင်းဘာကြံစည်ထားတယ်၊ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင် ကောင်းမယ်’
ဟု ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ဟိုဘဝါ ချူးရှာက...

‘ငါက သေချာတဲ့အလုပ် ပြောင်းလုပ်မလားလို့ စဉ်းစားထားတယ်’

‘သေချာတဲ့အလုပ်က ဘာလဲက၊ ပြောစမ်းပါဦး’

မီးသွေးတုံးက စိတ်မရွံ့ညီနိုင်ဘဲလို့ မေးလေသည်။

ချူးရှာက ဆူ၏ အကြံအစည်များကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေကြ၏။

ချူးရှာက ဘယ်အချိန်က ကြိုတင်တွေးတောထားမှန်းမသိ။ သူ၏အကြံအစည် တပုံတပင်ကြီးကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် ပြောပြလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ နားထောင်ရင်း တစ်ခုခု ပြစ်လာကြ၏။

သူ့ကို လုံးဝ မစဉ်းစားမိသည့် အကြောင်းချင်းရာများကို ချူးရှာက အကွက်စေ့စေ့ တွေးတောထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိကြလေသည်။

‘ကဲ...မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’
ဟု သတိပေးထား တောင်းခံလိုက်၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မီးသွေးတုံးက...

‘သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်တမ်းဖြစ်လာနိုင်မယ်ဆိုရင် ငါတို့ လူတွေအတွက် ခုထက် ပိုပြီးအန္တရာယ် ကင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ငွေမုန်ဖန်ဝေပမာ ပုစရန်မလိုတော့ဘူး’
ဟု ပြောလေသည်။

ချူးရှာက...

‘ဒါဟာ အရေးအကြီးဆုံးအချက်ပဲကွ’
ဟု အခိုင်အမာ ပြောလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက...

‘ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်သာ လုပ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ခုထက် ပိုပြီးဝင်ငွေကောင်းလာမှာ သေချာတယ်’

‘ဒါပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ ဩဇာပြန့်ကျက်နိုင်သေလေ ဝေငွေကောင်းလေလေပဲပေါ့၊ ရင်မပူရဘဲ ငွေတွေ တရဖော့ပင်သာ ခာကွ’

ယန်ခမ်းသည် ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့အား အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘မီးသွေးတုံး၊ မင်းဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက....

‘အခုအခြေအနေထက် ပိုကောင်းနိုင်တဲ့ အစီအစဉ်ပဲကွ၊ ငါ
သဘောတူတယ်’

ဟု ချူးရှာဘက်မှ ထောက်ခံလိုက်၏။

ဗန်ခမ်းက....

‘တရားပျတမှုဆိုတာက....’

မီးသွေးတုံးက ပြုံးလိုက်၏။

‘ငါတော့ မတွေ့ဖူးသေးဘူးကွ၊ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်တန်ခိုး
မတရားလုပ်နေကြတာချည်းပဲ’

ယန်ခမ်း သက်ပြင်းချရောက်၏။

‘ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပဲပေါ့’

သူ၏ စကားသည် ချူးရှာ၏ အကြံအစည်ကို သဘောတူ
လိုက်သည့် သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ သုံးယောက်သည် ဖိနှိပ်မှု၊ နိုင်ထက်စီးနင်း မတရား
ပြုလုပ်မှုများနှင့်သာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် ဖြစ်ရာ ဘဝ၏ အတွေ့
အကြုံကို အခြေခံပြီး လူများသော ခံယူချက်များ ခံယူမိကြသူ
များ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့ စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင်....

‘ခွပ် ခွပ်...ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းလှည်းတစ်စီး သူတို့ထံ
ဦးတည် မောင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့
သည်။

....၀....

‘ခွပ် ခွပ်...ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာဆံ စည်းချက်ဝါချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပန်းကန်တံများ ဖော်ထားသည့် အစိုးထန် မြင်းလည်းတစ်စီးသည် ယန်ခွမ်းတိုရှိရာသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာနေ၏။

ယန်ခွမ်းထို့ မြင်းလည်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ မြင်းလည်းသည် တစ်ထက်အစစ်စ နီးကပ်လာသည်။

ရုတ်တရက် ချူးရှာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

‘တောင်ဘီလူး မုအိ’

ဟု လှုပ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် မီးဆွေးတူးလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

တောင်ဘီလူး မုအိမှာ လောက်ချွန်းမြို့ထောင်ပိုင်းမှ အကြီးအကဲ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

မြောက်ပိုင်း၌ ‘မြေခွေး လုထိန်’သည် မင်းမုလျှက် ရှိပေသည်။

အရှေ့ပိုင်းနှင့် အနောက်ပိုင်းကို ယန်ခွမ်းက စွီးမိုးစားပြီး နောက် လောက်ချွန်းမြို့၏ မြေအောက်လောက် ဝင် တောင်ဘီလူး မုအိနှင့် မြေခွေး လုထိန်တို့သည် ပြိုင်ဘက်ကြီးများအဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှင့် တစ်နေ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရမည်ဟု ယန်ခွမ်းတို့ သုံးဦးဆုံး ယုံကြည်ထားခဲ့ကြပေသည်။

သစ္စာတရား

မုန်သောစကားကို ဆိုခြင်းသည် ‘သစ္စာ’ ဖြစ်သည်။

သစ္စာတရား၏ သဘောသည် နက်ရှိုင်းလှ၏။

ထို့ကြောင့် မိုက်မဲသူများတွင် ကိန်းအောင်းခြင်းမရှိသကဲ့သို့ ထိုက်တန်ခြင်းလည်း မရှိနိုင်တော့ချေ။

ယခု တောင်ဘီလူး မုဆိုးသည် သူတို့ထံ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းတို့ သုံးယောက်သား ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကြလေသည်။

မြင်းလည်း ရပ်တန့်သွား၏။

မြင်းလည်းသမားသည် ဝေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်းလာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

မြင်းလည်းအတွင်းမှ အဖိုးတန် ပိုးဖဲအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူ အစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။

ထိုလူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အစားကျူးသော ဝက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဝဝဖိုင်ဖိုင် ရှိလေသည်။

တောင်ပိုင်း၌ နာမည်ကြီး လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း လူဆိုးနှင့် မတူဘဲ ကုန်သည်ပုံစား တစ်ယောက်နှင့် တူနေပေတော့၏။

မုဆိုးသည် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ယန်ခွမ်းတို့အနီးသို့ လျှောက်လာပြီးလျှင်...

‘ငါ့ညီလေး ယန်ခွမ်းနဲ့ တွေ့မှ တွေ့ရပါ့မလားလို့ စိတ်ပူနေလို့က်ရတာ၊ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်’

ယန်ခွမ်းအား ဦးတည်ကာ ပြောလာလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေ့ဖူးခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါ။ သို့တိုင် မုဆိုးက ယန်ခွမ်းအား သိနေခြင်းကြောင့် မျက်ခြည်မပြတ် စောစောကြည့်နေခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘နှောင်ကြီးက ကျုပ်ဆီကို တကူးတက အလည်လာမယ်လို့ ပထင်ပါဘူးဗျာ၊ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ပြောပါ’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် မေးလိုက်လေသည်။

မုဆိုး ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... တို့တစ်တွေဟာ တစ်ပြေတည်းနေ၊ တစ်ရေတည်း သောက်ကြသူတွေပါကွာ၊ သူစိမ်းတွေလို မနေသင့်ဘူးလို့ အစ်ကိုကြီး ယူဆတယ်လေ၊ ငါ့ညီကော ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

ဟု ပြန်မေးလာလေသည်။

ယန်ခွမ်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ရှုတ်တရက်မို့ မည်သို့ ပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရွာတို့စား လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

ချူးရွာက...

‘အစ်ကိုကြီးမုဆိုး ခုလို ရောက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါ့တယ်ဗျာ၊ ဤနှံတော်တို့က ငယ်ရွယ်သူတွေမို့ အများရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျန်တော်တို့ စိတ်ထဲမှာ အစ်ကိုကြီးဟာ တောင်ပိုင်းမှာ စည်းစိမ်အပြည့်နဲ့ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေမိကြပါတယ်၊ ခုလို ရောက်လာမယ်လို့ လုံးဝ မထွေးမိကြပါဘူးဗျာ၊ သာကြောင်လဲဆိုရင် ဒီနေရာဟာ နဂါးလေးရဲ့ နေရာ ဖြစ်နေလို့ပါ၊ ပရိယာယ်ကြွယ်ကြွယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည့် ချူးရွာန် စကားကို မီးသွေးတုံးကော ယန်ခွမ်းပါ သဘောကျသွားကြတော့သည်။ မုဆိုး ရယ်မောလိုက်သည်။

၂၂၅ အော

အဆိပ်ပြင်းတဲ့ နဂါးလေးရှဲ့ နေရာဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်
ကျုပ်က မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့လာခဲ့တာပါ။

ယန်ခမ်း၊ ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတူးတို့ တစ်ယောက်တစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

မုဆိုးက...

ငါ့ဦးဘာ နောက်မ ရောက်လာပြီး လောက်ချန်းမြို့
တစ်ဝက်လောက်ကို ထိန်းချုပ်ထားတယ်လို့ မနာလို ဗဟိုဗိမ
ဘူးကွာ၊ ဝါညီရဲ့ အရည်အချင်းကိုပဲ ချီးကျူးနေမိတာပါ
တကယ်လို့ များ ဝါညီ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ညီနောင်
ဖွဲ့ချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။

သူ ရောက်လာရသည့် အခိုက် အကြောင်းရင်း ပေါ့လွန်
လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

မုဆိုးသည် ယန်ခမ်းနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်အံ့ နားလည်
ဖွယ်ကား သင့်သင့်မြတ်မြတ်နေထိုင်သွားလိုသည့် ဆန္ဒရှိကြောင်း
ထက်ဖော်ပြောနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ချူးရှာက...

နောင်ကြီးရှုစိတ်ကူး မဆိုးပါဘူး၊ ကောင်းတဲ့ရည်ရွယ်ချက်
ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အင်္ကျီက လက်ခံဖို့ အလားအလာ ရိပ်
တယ်ဗျာ့

ဟ မယုတ်မလွန် ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

မုဆိုးက...

ကျုပ်ရောက်လာပြီးမှတော့ ကျုပ်အပေါ် အံ့သယက
အောင် ရှင်းရှင်းဆံ့ဖွင့်ပြောခဲ့ပါမယ်၊ ညီလေးနဂါးက နယ်ပြ

နှစ်ခုကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်တာကို အားကျပြီး မြေခွေးက
ကျုပ်ရဲ့နယ်မြေကို ဝါးမျှဖို့ကြံစည်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ညီ
တို့နဲ့ လာပြီး မိတ်ဖွဲ့တာပါ။ သူ့ကို ကျုပ် ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်၊
ငါ့ညီတို့ သူ့ ဘက်ပါမသွားရင်တော်ပါပြီ၊ ကျုပ်ဘက်က ဝင်ကူ
စရာ မလိုပါဘူး။

ဟ ပြောလေသည်။

ယန်ခမ်းက ချူးရှာကို ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့သုံးယောက်တွင် ချူးရှာသည် ညက်အများဆုံး မဟုတ်
ပါလား။

မုဆိုးအား ချူးရှာမှပင် တာဝန်ယူနိုင်မည်ဟု ယန်ခမ်း
ယုံကြည်ထားပေတော့သည်။

ချူးရှာက...

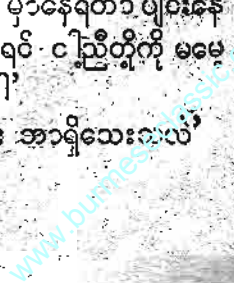
အစ်ကိုကြီးရဲ့နယ်မြေကိုထိပါ ဖို့ကြီးစားမယ်ဆိုရင် မြေခွေး
ကြီးလောက်မိုက်မိတဲ့လူ လောကပေါ်မှာ ရှိနိုင်တော့မှာ မဟုတ်
ပါဘူးဗျာ့

ဟ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် မုဆိုး၏ မျက်နှာတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်
သည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဟုတ်တယ်၊ မြေခွေးက လောကပေါ်မှာနေရတာ ပျဉ်းနေ
ပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ကျုပ်က သူ့ကို ဆုံးမပြီးရင် ငါ့ညီတို့ကို မမေ့
ပါဘူး၊ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြုမှာပါ။

အစ်ကိုကြီးကိစ္စ ဒါပဲလား၊ တစ်ခြား အာရုံသေးသလဲ
မုဆိုး ဒေါင်းခါးယမ်းလိုက်လေသည်။



ဒါပါ...ဒါပါ... ငါ့ညီကို ခေါင်းရွာင်နေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်လိုဆုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ပါစရာအကြောင်းလဲ မရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီး ပူမနေမိနဲ့ထေးဗျာ၊

မှအိက...

ဒါဖြင့် ကျုပ် သွားထိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့

ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ

ခုအံ့သြ နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် မြင်းလည်းပေါ် ပြန်တက် သွားလေသည်။

မြင်းလည်းသမားက တံခါးပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် မြင်းလည်း မောင်းသူနေရာသို့ ခုန်တက်ကာ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

...o....

မုဆိုး တွက်သွားပြီးဖြစ်လေသည်။

ယန်ခမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့က ချူးရှာကို ကြည့်လိုက်ကြ လေသည်။

ချူးရှာက...

‘သူက ပူးတိနဲ့ ကျားကြီးတို့ကိုတောင် အထင်ကြီးခဲ့တာ ဟုတ်ဘူးကွ၊ အခုလိုလာပြီး မိတ်ဖွဲ့ ထာ ကံကောင်းစာပဲ’ ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခမ်းက ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

မီးသွေးတုံးက...

‘သူက ယန်ခမ်းကို အထင်ကြီးဆွားတယ်ဆိုပါတော့’ ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ချူးရှာက...

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူတို့က ထစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရှင်းပြီး ခြစ်ပြေလှဖို့ ကြံစည်နေကြတာ၊ ပူးတိနဲ့ ကျားကြီးကို ရှင်းဖို့ ခင်သေးလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ ယန်ခမ်းက သူတို့နေရာကို လိုက်တော့ ရုတ်တရက် အထင်မသေးရဲတော့ဘူးပေါ့’

မီးသွေးတုံး ပြုံးလိုက်၏။

‘အထင်မသေးရဲဘူးဆိုတာ ငါလက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ယန်ခမ်းက နောက်မှပေါက်လာတဲ့ ရွှေကြာပင်ပျက်ထား တဲ့အတွက် မျက်စိစပါးမေးစူးစရာ ဖြစ်မနေလှူးလားကွ’

‘သေချာတာပေါ့ကွာ’

‘သူက မပြီးမိတ်ဖွဲ့လာတာ ထူးဆန်းမနေဘူးလား’
ချူးရှာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ငါတို့မိမိပါတယ်ကွာ၊ သူနဲ့အဆင်ပြေရင် ငါတို့အတွက်
အန္တရာယ်တစ်ခု လျော့သွားနိုင်တာမို့ ဝမ်းသာအားရ ပြော
ထားပါကွာ၊ တကယ်ဆိုရင် သူ့မှာ အကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိ
လိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါ့ရိပ်မိပါတယ်’

မီးသွေးတုံးက...

‘သူက အချို့သပ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ’

‘ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ’

ဤတွင် တစ်ချိန်လုံး စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေတဲ့
ယန်ခွမ်းက...

‘အခြေအနေစောင့်ကြည့်ဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့’

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့ ငြိမ်ကျသွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

‘ခွပ်...ခွပ်.....ခွပ်...ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းလှည်းတစ်စီး သူတို့
ထံသို့ ဦးတည် မောင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
တော့သည်။

...၀...၀...

ယန်ခွမ်း၊ မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မြင်းလှည်းတစ်စီးမှာ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိ
လာပြီး ရပ်တန့်သွားလေသည်။

မြင်းလှည်း မောင်းလာသူက ခုန်ဆင်းလာပြီး မြင်းလှည်း
တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

‘မြင်းလှည်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။
ထိုလူမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်စားပြီး ဝမ်းသာ
နေသူ ဖြစ်လေသည်။’

‘မြေခွေးလွှဲကုန်းပဲ’

ချူးရွာက ထီးတိုးပြောလိုက်၏။

ယန်ခွမ်း ပို၍ ဆက်ထားနေလိုက်၏။

မကြာသေးမီကပင် တောင်ပိုင်းဆီလူး မှုမီ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေသည်။

ယခု မြောက်ပိုင်းမှ မြေခွေးလွှဲကုန်း ရောက်ရှိလာပြန်ပြီမဟုတ်ပါလား။

ထူးခြားမှု တစ်ခုခု ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဆက်ပြောလိုက်လေတော့သည်။

လွှဲကုန်းသည် ဟန်ပါဝါဖြင့် သူတို့အနီးသို့ လှမ်းလာ၏။

အနီးသို့ ရောက်လာလျှင် ချူးရွာနှင့် မီးဆွေးတုံးတို့အားလုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ယန်ခွမ်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက မလှုပ်မယွက် ရှပ်နေ၏။

ခံစားချက်ကင်းမဲ့သည့် ကျောက်ရုပ်အစ်ရုပ်နှင့် တူလှလေတော့သည်။

လွှဲကုန်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

‘မင်းပုဆိုးဘူး’

ဟု ချီးကျူးလိုက်၏။

ချူးရွာက...

‘ခပ်ဗျားက နဂါးလေးကို ချီးကျူးဖို့သက်သက် လာခဲ့တာလားဗျ’

ဟု ဝင်မေးလိုက်လေသည်။

လွှဲကုန်းသည် ကိုယ့်နေရာမှတုတ်ဘဲ ဝင်ရှုပ်ရန်ကောဟူသော အကြံဖြင့် ချူးရွာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ချူးရွာက မသိချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်၏။

လွှဲကုန်းက...

‘ပူးတိနဲ့ ကျားကြီးကို ဆွဲဆွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ မရဘူးဆိုတာ ဂါးလည်းတယ်၊ မင်းက အရှေ့ပိုင်းနဲ့ အနောက်ပိုင်းမှာ မင်းပုဆိုးတို့ကို ငါ့တာပေးပြောချင်ဘူး၊ အေး... ဝမ်းတိ ကြောက်မေးတာနဲ့ သူနဲ့ပေးပြီး ငါ့ကို ခုကပေးဖို့တော့ မကြီးစားနဲ့၊ အများကြီး မှားသွားလိမ့်မယ်’

ဟု ခပ်မာမာပြောလေသည်။

ချူးရွာ ရယ်မောလိုက်၏။

‘လက်စဆတ်တော့ ခပ်ဗျားက သတိပေးဖို့လာခဲ့တာကိုး’
‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ ခေါင်းဆောင်နေတာ အကော...
ဆုံးပါ မကြာခင် ငါက မုအိကို အပြတ်ရှင်းပစ်မယ်၊ ဝင်ရှုပ်ဖို့ကြံရင် ဒုက္ခရောက်ဖို့ပဲရှိတယ်’

ချူးရွာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

လေ့ကုန်းနှင့် မုဒိတို့ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ကြမည် ဆိုပါက တစ်ယောက်ယောက်ထော့ အရေးနိမ့်သွားကြမည်ဖြစ်ပေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ယန်ခွမ်းအတွက် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် လျော့ သွားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ’
ဟု လွှတ်ခနဲပြောလိုက်လေသည်။

လေ့ကုန်းက....
‘ဘာ...ဘာပြောတယ်ကွ’

‘ဪ... ခင်ဗျားတို့ချင်း စာရင်း ရှင်းကြမယ် ဆိုရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ လက်ပိုက် ကြည့်နေရုံပေါ့’

လေ့ကုန်း နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်သည်။

‘အေး...လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘဲ ဝင်ရှုပ်မယ်ဆိုရင်လဲ ဒုက္ခ ရောက်မယ်လို့ ငါ့လာသတိပေးတာပဲ၊ ဒီကနေ့ည မြို့ပြင် ရေနန်ကြီးဘေးမှာ ငါတို့ အလုပ်ကြီးတစ်ခုလုပ်ကြမယ်၊ မင်းက အေးအေးဆေးဆေး နေမယ်ဆိုရင် ငါ့က မင်းအကြောင်း စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောတာ မြဲမြဲမှတ်ထား’

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ မြင်းလည်းရှိရာသို့လျှောက် သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်း၊ ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေပြီး တားမြစ်ခြင်း မပြုကြပါချေ။

လေ့ကုန်း မြင်းလည်းပေါ်တက်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်သည် နှင့် မြင်းလည်းဆမ်းသွားသည် မြင်းကိုအော်ငေါက်ကာ မောင်းနှင် သွားလေသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ဖျောက်သွားလေ သတော့သည်။

.....

ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့က ယန်ခွမ်းကို ကြည့်လိုက်ကြ လေသည်။

ယန်ခွမ်းက....
‘သူတို့နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်ဆိုရင် အတော်ကြည့်လို့ ကောင်းမှာပဲကွ’

ဟု ရေရှုတ်လိုက်လေသည်။

ချူးရှာက....
‘လေ့ကုန်းက လိမ်ပြောတာပဲဖြစ်မယ်လို့ ငါ့ထင်တာ’

ဆိခမ်းပါဦး

မုဆိက လှေကားကို သုံးလေးကြိမ် မကဘူး ရန်စခဲ
တယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် လှေကားက လက်တန်ပြန်စာယိလို့
မကြားဖူးဘူး

ဘေးလေ... သူက မခံနိုင်တဲ့အဆုံး ရင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားတာ
ကော့ မခံနိုင်ဘူးလား

ငါ့ထင်တာ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့
ရှိနေကြလိမ့်မယ်ကွ

ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးလဲ

ချူးရှာ ခေါင်းကုပ်ဆိုင်သည်။

ဘာလဲဆိုတာ ပြောရခက်စာယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်း
ပြီး မင်းကို ရှင်းပစ်ဖို့ အကွက်ဆင်တာလဲ ဖြစ်နိုင်စာပဲ

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

မင်းပြောတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ စားကျက်လုပ်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချောင်းနေကြတယ်ဆိုကွ

ဟု ဝင်မေးလေသည်။

ချူးရှာက...

မတတ်လေ၊ ခုချိန်မှာ မင်းရှုနေရာကိုလူယူဖို့ အလွယ်
ဆုံးလို့ သူတို့ထွက်ထားကြမှာပဲကွ

မီးသွေးတုံး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ယန်ခွမ်းကို ရှင်းမယ်ဆိုပါ
တော့

ဒါအပြစ်နိုင်ဆုံးပဲကွ

မီးသွေးတုံးက ယန်ခွမ်းကိုကြည့်ထိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းကား မည်သူ့မျှခံစားရပုံပပေါ်ချေ။

မီးသွေးတုံးက...

ယန်ခွမ်း၊ သူတို့ကတော့ မင်းကို မျက်စိနှောထနေကြပြီ
မင်းဘယ်လိုလုပ်လဲ

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

ငါ့ကိုရှင်းချိတ်တယ်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက် အပင်ပန်းခံပြီး
လာနေစရာမလိုပါဘူး၊ သူတို့ခိုင်းစရာလူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး
ရှိနေတာပဲ၊ မြို့ပြင်ရေကန်ဘေးမှာ အလုပ်ကြီးတစ်ခု လုပ်ကြမယ်
ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ငါ့ဆီချင်တယ်

ချူးရှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ဟာ မင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူးထင်စာယ်

ယန်ခွမ်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲကွ



၂၃၆ ဝေအောင်

‘အေး...အေး နေပါဆိုတဲ့ကြားက မင်းသွားမယ်ဆိုရင်သူတို့ လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘ငါက အေးအေး ဆေးဆေးနေရင်ကော သူတို့လက်ခံကြ မှာလား’

ချူးရှာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘ယန်ခွမ်းကိုရင်းပစ်ဖို့ သူတို့ကြံစည်နေမှာပဲလို့ မင်းပြောခဲ့ တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာထူးမှာလဲကွာ၊ ငါတို့ခွံပြင်ရေကန်ကို သွားကြတာပေါ့’

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

ချူးရှာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘အကြောင်းမယ်မယ်ရရမရှိဘဲ သွားကြည့်ရုံဆိုရင်တော့ ငါ မလိုက်ချင်ဘူး၊ သွားမယ်ဆိုရင် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိသင့်တယ်’

ယန်ခွမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ချူးရှာ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွာ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ချူးရှာလည်း သဘောကျသွားပြီး ရယ်မောလိုက် လေသည်။

မီးသွေးတုံးသည် သူတို့နှစ်ယောက်အားကြည့်ကာ နား မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။

‘ယန်ခွမ်းသည် အသက်တစ်နှစ်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ လူ ကောင်ကြီးလာသလို ဥာဏ်လည်းပိုထက်လာသည် မဟုတ်ပါ လား။’

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့သည် အရိပ်ပြုလျှင် အကောင်ထပ်ကြ သူများ၊ အကွက်မြင်ကြသူများ ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ယန်ခွမ်းတို့ကဲ့သို့ ဥာဏ်မမီဟုတွေးကာ မီးသွေးတုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

...O...

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လစန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။
 အေးမြသော လရောင်သည် သစ်ပင်သစ်ရွက်များပေါ်သို့
 လည်းကောင်း၊ လမ်းများပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ရေကန်ကြီး
 တစ်စိုက်၌လည်းကောင်း ပြာကျလျက်ရှိပေသည်။
 ယန်ခွမ်း၊ ချူးရှာနှင့်မီးသွေးတုံးတို့သည် ရေကန်ကြီးအနီး
 သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချူးရှာက...

‘ငါတို့ပြောင်ကျကျသွားလို့ ဘော့မကောင်းဘူးကွ’
 မှာ တတိပေးလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက ဘာမှမပြောချေ။

မီးသွေးတုံးက...

‘သတိရောက်နေပြီဆိုရင် ငါတို့တွေနားပေါ်ကွာ၊ ဘယ်သူမှ
 မရောက်သေးလို့ ဝဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ လာ ရေကန်ဘေးမှာသွားပြီး
 နေရာယူကြရအောင်’

ပြောစပြုဆိုဆို ပပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့်ချူးရှာတို့နောက်မှ လိုက်သွားကြ၏။

ရေကန်ကြီးအနီးသို့ရောက်သွားကြသည့်တိုင်လူရိပ်လူယောင်
 တွေ့ရပါချေ။

မီးသွေးတုံးက...

‘သတိအချင်းချင်းတွေ့ရင် ဒီနေရာလောက်မှာပဲ ဖြစ်မယ်’
 ရေကန်ဘေးမှ မြေကွက်လပ်ကြီးကိုညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်
 လေသည်။

ဘဝတံခွန်

ကြွကြွနိုင်ခြင်းသည် အောင်မြင်မှု၏လမ်းစဖြစ်သည်။

ကြိုးစားခြင်းသည် တက်လမ်းမဟုတ်ပါလား။

အစဉ်အရေးအသုံးချနိုင်ပါက ဘဝတံခွန်လွင့်ထူနိုင်မည် ဖြစ်
 ပေသည်။

ချူးရှာက...

'လာ' ငါတို့ ဟိုသစ်ပင်အောက်မှာ နေရာယူကြရအောင် မြေကွက်လပ်စားရှိ သစ်ပင်ကြီးအနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ လိုက်သွားကြ၏။

သစ်ပင်ခြေရင်း၌ တောပန်းရုံများ ခပ်စုစုကလေးရှိနေပါ၏။ သစ်မြစ်ဆုံကြီးပေါ်၌ သုံးယောက်သားထိုင်ချလိုက်သော အမှပန်းရုံများကွယ်သွားသဖြင့် မြေကွက်လပ်မှ ကြည့်လျှင် ရုတ်တရက် မြင်တွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ယန်ခွမ်းတို့သုံးယောက်မှာမူ သစ်မြစ်ဆုံပေါ် ထိုင်လျက်မှပင် မြေကွက်လပ်ဆီသို့ တွေ့မြင်နေရလေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

'ငါတို့ကို သတိပေးထားတဲ့ ကြားထဲက ငါတို့လာခဲ့ကြတယ် ဆိုတော့ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုမှရှင်းလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွ'

ဟု ပြောလေသည်။

ချူးရှာ ရယ်မောလိုက်သည်။

'ရှင်းလို့ မရတော့လဲ ဘာအရေးလဲကွာ၊ သူတို့မရှိတော့ရင် ပိုတောင်ကောင်းစေးတယ်။ လောက်ချန်းတစ်မြို့လုံး ယန်ခွမ်းလက်ထဲ ရောက်လာမှာပဲကွ'

'မင်းက ယန်ခွမ်းကို မုန်းနေပြီ ထင်တယ်'

'ဘာဆိုလို့လဲကွာ၊ ငါတို့ တစ်နေ့ရဲ့ ဆိုင်ရမှာပဲမဟုတ်လား အခွင့်အရေးဆိုတာ အမြဲတမ်း ရနိုင်တာမဟုတ်တာ'

မီးသွေးတုံးက...

'မင်းက သူတို့နဲ့ ယန်ခွမ်းကို ထိပ်တိုက်တွေ့စေချင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား'

ခဲမတွေ့လဲ နောက်တွေမှာပဲ၊ ဘာထူးလို့လဲ၊ ဒီကနေ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာတာကို ကြည့်ရင် အခက်အခဲတစ်ခု ကြုံနေကြတာ ထင်ရှားတယ်။ သူတို့ရဲ့ အကြပ်အတည်းဟာ ငါတို့ရဲ့ အခွင့်အရေးပေါ့ကွာ၊ လောက်ချန်းမြို့ ထင်မြို့လုံးကိုသာ ချုပ်ကိုင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေကို ပြောဆို ပြောင်မြောက်ပြီး လုပ်နိုင်စွာမှာမဟုတ်ဘဲ မှတ်ထားပေတော့'

မီးသွေးတုံးက ယန်ခွမ်းအား ကြည့်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းက ဘာမျှမပြောဘဲ မြေကွက်လပ်သို့ ငေးကြည့်နေ၏။

ချူးရှာက...

'ငါ လူမုန်းသိတတ်ကတည်းက လမ်းပေါ်ရောက်နေခဲ့တာ၊ အခုဆိုရင် ငါ့အသက် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ယန်ခွမ်းနဲ့တွေ့မှ ထမင်းတစ်လုတ်ကို အေးအေးဆေးဆေး စားနိုင်တဲ့အခြေအနေ ဖြစ်လာတယ်။ ငါ့ညီတစ်ယောက် ဘယ်ဘဝ ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိပါတယ်ကွာ၊ သူတို့နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါ့ဘယ်တော့ ကျေနပ်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မြို့တောင်ပိုင်းနဲ့ မြောက်ပိုင်းမှာ ငါတို့လိုအခြေအနေမျိုး ကြုံရတဲ့လူတွေ ဘယ်လောက်များလား ဦးမလဲမှ မသိတာ'

ယန်ခွမ်း၏ မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝမ်းလက်
တောက်ပလာသည်။

ချူးရှာ၏ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို သိလိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလား။
ချူးရှာသည် သူ့အား လူပေလူထေများ၏ ခေါင်းဆောင်
ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာအောင် တွန်းပို့ခဲ့ပေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများကလည်း ဖန်တီးပေးခဲ့၏။
ထို့ကြောင့် မြို့အရှေ့ပိုင်းနှင့် အနောက်ပိုင်းတွင် အကြီး
အကဲနေရာကို သွေးနှင့်ရင်းပြီး ရရှိလာခဲ့လေသည်။

ယခု မအိနှင့် လွေကုန်းတို့သည် သူ့အား ဝရုစိုက်လာကြပြီး
ဖြစ်သကဲ့သို့ အကြပ်အတည်းတစ်ခုနှင့် တွေ့နေပုံရှိရကား သူတို့
အား ဖယ်ရှားပစ်ရန် အခွင့်ကေခင်းရရှိလာပြီဟု ယုံကြည်မှု
လင့်ထားပုံ ရလေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ချူးရှာအား ကိုယ်ချင်းစာမိလေသည်။
ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည့် မအိနှင့် လွေကုန်းတို့၏ လက်
အောက်တွင် သူတို့ကဲ့သို့ ဘဝတူ လူငယ်လူရွယ်လေးများ များ
စွာရှိနေလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူငယ်လေးများ၏ ဘဝအား ကူညီရန်မှာ မအိနှင့်
ကုန်းအား ဖယ်ရှားပစ်ဖို့သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ချူးရှာသည် သူ့အပေါ် ယုံကြည် အားကိုးသော်လည်း
မအိနှင့် လွေကုန်းတို့အား ရင်ဆိုင်ရန် မလွယ်မုန်းသိသဖြင့် ပွင့်
လင်းလင်း မပြောဘဲနေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယခု လွေကုန်းနှင့် မအိတို့ အကြပ်အတည်းတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့
နေရသည်မှာ သတိပြုမိခြင်းကြောင့်သာလျှင် သူ၏နှုတ်ဖျားမှ
ပွင့်အန်လာခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

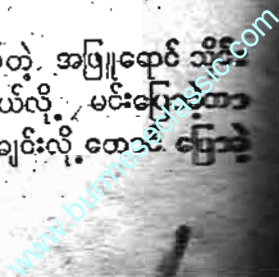
ယန်ခွမ်း တွေးတောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ချူးရှာ၏အသံ
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ချူးရှာက....
'ဟုတ်ပြီ၊ လူန်ခဲတဲနစ်ရက်စ ငါကြားခဲ့တဲ့သတင်းကြောင့်ပဲ
ဖြစ်မယ်'

ဟု လွတ်ခနဲအော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ ချူးရှာအား မျက်မှောင်ကုတ်
ကာ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ချူးရှာက....
'ငါတို့မြို့ကို သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်
လို့ ငါပြောခဲ့တာ မင်းတို့မှတ်မိသေးသလား'
ဟု မေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက....
'မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်တဲ့ အဖြူရောင် သိုင်း
သမားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်လို့ မင်းပြောခဲ့တာ
လား၊ သူ့နာမည်ကို 'တရားခား' ယန်ချင်းလို့ တောင် ပြောခဲ့
သေးတယ်လေ



ချူးရှာ ခေါင်းညိတ်လိက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ငါပြောတာ ထာဝရစား ယန်ချင်းပဲ’

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မုဆိုး လေ့ကုန်းတို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေကြတာ တရားစား ယန်ချင်းကြောင့်ပဲဖြစ်မယ်’

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။

ချူးရှာက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘တရားစားယန်ချင်းဟာ မြေအောက်လောကနာမည်ကြီး ထိုင်ဆီးတွေကို ရှာဖွေဆုံးမနေတဲ့လူပဲကွာ၊ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကို ဖော်ထုတ်ချေမှုန်းဖို့ အပြင်းအထန်ကြိုးစားနေတဲ့ လူပေါ့၊ သူ့ရောက်လေရာနေရာတိုင်းမှာ မြေအောက်လောကသားတွေ ဖမ်းဖမ်းဖြမ်းဖြမ်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာပဲ’

မီးသွေးတုံး မျက်လုံးပြူးဆွေးလေသည်။

‘တရားစား ယန်ချင်း ဒီမြို့ကိုရောက်လာတယ်ဆိုတော့ သူက ဒီမှာ မင်းမူနေတဲ့ မြေအောက် လောကသားတွေကို နှိမ်နင်းသွားဦးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား’

‘သေချာတာပေါ့ကွာ၊ သူက စရီးသွေးဟန်လွှဲ ဆိုးမသွားထက်တာချည်းပဲကွာ’

မီးသွေးတုံးက ယန်ခွမ်းကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း မည်သို့မျှ ခံစားရပုံမပေါ်ချေ။

သူ၏ စိတ်နေသဘောထားသည် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဘဝသင်ခန်းစာများအရ ထင်းမာခက်ထန်သည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

ချူးရှာက...

‘တရားစား ယန်ချင်းအတွက် မုဆိုးတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြတာ သေချာပြီကွာ’
ဟု ပြောလေသည်။

‘မင်းဆိုလိုတာ သူတို့ဟာ ရေကန်ကြီးနားမှာ...’
မီးသွေးတုံး ကြားဝင်ပြောလိုက်သော်လည်း စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

အကြောင်းကား လူရိုက်တစ်ခု ရေကန်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှား လာနေသည်ကို လရောင်ဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

‘လူလာနေတယ်’

ယန်ခွမ်းက ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သုံးယောက် နောက်ထပ် စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ရေကန်ကြီးအနီးသို့ ပြေးလွှားလာခဲ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်ကြလေတော့သည်။

လရောင်ဖြာကျနေပါ၏။

ရေကန်နံဘေးမှမြေကွက်လပ်သို့ရောက်ရှိလာသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

‘လွေကုန်းပါလား’

ချူးရှာက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ အသာအယာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူမှာ မြေခွေးလွေကုန်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့လည်း မှတ်မိလိုက်ကြသည် ဟုတ်ပါလား။

လွေကုန်းသည် ဝဝပိုင်ပိုင်ရှိသည့်တိုင် မြေခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ မြေးလွှားလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လွေကုန်းသည် ရေကန်ကြီးအနီးသို့ရောက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မုအိ၊ ခင်ဗျား ရောက်မလာသေးဘူးလားဗျ’ ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူ၏အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

‘ကျုပ် လာပါပြီဗျာ’

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ တောင်ဘီလူးမုအိ ဖြစ်လေသည်။

မုအိသည် ရေကန်ကြီးအနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး လွေကုန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်လေသည်။

ချူးရှာက...

‘ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ’

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ ငြိမ်နေကြသည်။

မြေကွက်လပ်ဆီသို့ မျက်စိတောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

လွေကုန်းသည် မုအိရောက်ရှိလာသည်ကိုတွေ့လျှင်....

‘ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ခင်ဗျားက တရားစားယန်ချင်းကို ရှင်းပစ်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားတယ်ဆို’

ဟု မေးလေသည်။

မုအိ ရယ်မောဆိုက်သည်။

‘စိတ်ချစမ်းပါဗျာ၊ သူဟာ အသက်ရှင်လျက် ကျုပ်တို့မြို့က ထွက်သွားလို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘နေဦး၊ ခင်ဗျားက နဂါးလေးဆီကို သွားခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါ ဘာသဘောလဲ’

‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်ထားကြတဲ့အတိုင်း သူ့ခွဲအခြေအနေကို သွားကြည့်တာ သူ့ကို လျော့တုတ်လို့ မရဘူး

လေဗျာ၊ ကျုပ်တို့က တရားစားယန်ချင်းကို ရှင်းပစ်ဖို့ စီစဉ်ထားကြတာကိုများသုတင်းရသွားခဲ့ရင် ယန်ချင်းဆီကို အကြောင်း

ကြားပြီး ကျုပ်တို့ မျက်စိအောင် လုပ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ရှင်းပစ်ချင်သလို သူကလဲ ကျုပ်တို့ကို ခွဲခွဲ

ကြံစည်နေမှာပဲ ဟုတ်လားဗျ’ မုအိက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လျှင်

ကျေနပ်သွားလေသည်။

'ကျုပ်လဲ သူ့ဆီကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ သူ့ကို ဖိယောက်
ခဲ့တယ်ဗျ။ ယန်ချင်းကို ရှင်းပြီးတာနဲ့ သူ့ကိုပါ ရှင်းရမှာပဲ'
'ဒီကောင်လေးဟာ မှုစရာမလိုပါဘူးဗျာ'

လွေကုန်း ပေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
'သူ့ကို အထင်သေးရင် ခင်ဗျား မှားသွားမှာပေါ့၊ ဝူးတိနဲ့
ကျားကြီးတို့ ခံလိုက်ရတာကို မေ့ထားလို့ တယ်ဖြစ်မလဲ'
'မဝမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီကောင်လေးဟာ မနူးမနပ်လေးပါ။
ကျုပ် ရှင်းပြပါဖယ်ဗျာ၊ ကဲ... ခင်ဗျားတက်က အဆင့်ဖြစ်ပြီ
လားဗျ'

လွေကုန်းက...
'စိတ်ချစမ်းပါ၊ သူ့ရောက်လာတာနဲ့ နောင်စာ ရသွား
စေမယ်'

'ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ကျုပ်ထို့နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်ရင် သူ
တာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ'
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေကန်ကြီးဆီသို့ လှေလှမ်းအတိုင်း
လှမ်းမြော့ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူတစ်ယောက်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

နှစ်ယောက်သား လူချမ်းခွဲလိုက်ကြ၏။
အဆင်အဆင်ထားသည့် ဓားများပေါ်သို့ လက်တင်ကာ
မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

ယန်ချင်းတို့လည်း စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။
လျင်မြန်စွာ ထွန်းလာနေသူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြ
လေသည်။

ချူးရှာက...
'တရားစား ယန်ချင်း ထင်တယ်'
ဟု တီးတိုးပြောလေသည်။
မီးသွေးတုံးကား အဆက်ပင်ရဲရဲမရှူဝံ့အောင် ဖြစ်သွား၏။
သူတို့သည် လမ်းမှားနေကြသူများဖြစ်သည်။
မြေအောက်လောက်က၌ တျင်လည်ကျက်စားနေကြသူများ
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲ၌ သိမ်ငယ်နေမိသည်။
တရားမျှတမှုကို ကိုယ်စားပြုနေသူများ၊ အများအကျိုး၊ သိုင်း
လောက်အကျိုးအထွက် အနပ်နာခံကာ ဆောင်ရွက်နေသူများ
နှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ အလိုလို မဝံ့ပရဲ ဖြစ်နေတတ်သည်
မဟုတ်ပါလား။

မုအိနှင့် လွေကုန်းတို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ်မှာပင် လှမ်းလာ
နေသူသည် သူ့အိနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာလေသည်။
- မုအိက...

'ကျုပ်တို့ သူ့ကို ဟန်ဆောင်တိုက်ခိုက်ပြီး တောင်ဘက်ကို
ပြေးမယ်၊ စောင့်အက်မှာ ကျုပ်တို့လူတွေ စောင့်နေကြတယ်
အတော့ ကျုပ်တို့ရှိ တောင်စချွဲခက်ထဲကို သူ့လျှောက်စားမှာပဲ'

‘ကဲ...စကြစို့’

စကားဆုံးလျှင် ဓားဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

လှေကုန်းကလည်း ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သတိနှစ်ယောက်သည် တပြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည့် ဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

လှေကုန်းသည် လှမ်းလာနေသည့် လူရိပ်ထဲ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက် လှေဆစ်အချိန်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ရပ် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

မုဆိုး၏ လှုပ်ရှားမှုသည် ရိုးသားမှုမရှိကြောင်း ချက်ချင်း သတိပြုမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မုဆိုးကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မုဆိုးသည် ရှေ့မှလာနေသူအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေရာမှ ချောခနဲလှည့်ကာ လှေကုန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

လှေကုန်း ထိတ်လန့်သွားပြီး....

‘ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ’

ဟု အော်လိုက်သည်။

ဝဲဘက်သို့ ခုန်ရွှေ့ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ရှေ့ဘက်မှ လှမ်းလာနေသူကလည်း....

‘ဟား’

ငြာသံပေးကာ ခုန်ဝင် တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

လှေကုန်း နားကျပ်နံကျပ် ဖြစ်သွား၏။

‘တောက်...ခင်ဗျား ယုတ်မာလှချည်လား’

ဟု အော်ငေါက်ကာ ရှောင်ရွှ် မလွတ်နိုင်တော့သည့်အတူတူ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ့ အတွက် နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မုဆိုး၏ ဓားသည် သူ၏ ဝဲဘက် နံကြားသို့ ခုတ်ချမိလိုက်ပြီး ရှေ့မှ ခုန်ဝင်လာသူ၏ ဓားသည် သူ၏ ပခုံးကို ထိုးစိုက်မိလိုက်လေ၏။

‘အား....’

လှေကုန်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ပြေပေါ် လဲကျဆွားလေသည်။

မုဆိုးက ချက်ချင်းပစ် ရှေ့ ထိုးသွားပြီး လှေကုန်း၏ ရင်ဝကို ဓားဖြင့် ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

‘မလှုပ်နဲ့’

လှေကုန်း ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

‘မုဆိုး...မင်း ယုတ်မာလှချည်လားကွ’

မုဆိုး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...မင်းက ညှိတာကိုးကွ၊ ခင်ဗျား’

တရားဓား ယန်ချင်း ရောက်လာတယ်လို့ ကြားတာနဲ့ ကြောက်လန့်ပြီး ငါနဲ့ လာပူးပေါင်းတာကိုး၊ ယန်ချင်း သစ်နေမှန်း မသိသေးဘူး၊ ထိတ်လန့်နေတာ မင်းအားပေးပါ ငါ့

၂၅၇ ● ဝတ္ထုအောင်

တော့ ထိပ်တိုက် မထွေ့ရမချင်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သတင်းကြားရုံ
လောက်နဲ့ ကြောက်နေရမယ်ဆိုရင် နေစရာရှိပါဦးမလားဘူး
လေ့ကုန်း ခံပြင်းသွားပြီး...

‘ဟား...’

ပြာသံပေးကာ ခုန်ထလိုက်၏။
မုအိအား တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။
သို့သော် မုအိမှာ လက်ဦးမူရနေပြီဖြစ်ရကား ဇားကိုဝိထား
သည့် လက်တို့ ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့်...

‘အား...’

လေ့ကုန်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။
တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲသွားပြီး မြေပေါ် ခြေပစ်
လက်ပစ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

...၀...

‘ဟား...ဟား...ဟား’

မုအိ၏ ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

သူ့အား ကူညီခဲ့သူကလည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။
ထိုလူမှာ တရားဓား ယန်ချင်း မဟုတ်ဘဲ မုအိ၏ မြင်းလှည်း
မောင်းသမား ဖြစ်နေပါ၏။

သူတို့သည် လေ့ကုန်းအား လှည့်စားကာ သုတ်သင်ရှင်းလင်း
ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု လေ့ကုန်းသည် မြေပေါ်၌ စန့်စန့်ကြီး လဲကျနေပြီ
မဟုတ်ပါလား။

မုအိက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ...
‘တရားဓား ယန်ချင်းရဲ့ နှာပညာကြားရုံနဲ့ သေလုမ္ပေပေး
ကြောက်လန့်ပြီး ငါ့ဆီ လာမိတ်ပွဲတာ၊ ဟဲ...ဟဲ...ငါက
ယန်ချင်းထက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ သူ့ သိသွားရ
ပြီပေါ့’

ဟု ကျေနပ်စွာ ပြောလေသည်။
အဖြစ်အပျက်ကို အရအဆုံး ဇောမြင်ခဲ့ရသည့် ယန်ခွန်းတို့
သုံးယောက်မှာ ဒေ့သဖြစ်နေကြပေသည်။

လူဆိုးဓားပြများသည် သံစွာနှင့်ကြဘဲ မိမိအတွက် အကျိုး
ရှိမည်ဆိုလျှင် ဘာဆို လုပ်ရဲတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်နှည်းဆိုလျှင် အရှင်အရေးရသည်နှင့် လက်လှည့်သေ
မိမိအကျိုးအတွက် မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ ယေဘုယျ

www.burmeseclassic.com

သော နည်းလမ်းမျိုးကိုမဆို အသုံးပြုရန် ဝန်မလေးဘဲ ရယူတတ်ကြလေသည်။

မိုက်မဲမှု တံခွန်ရဲရဲကြီး လွှင့်ထူတတ်ကြပေသည်။

ချူးရှားက....

‘မုအိက အပြောချိုပေမယ့် လွေကုန်းထက်တောင် ကြောက်စရာ ကောင်းပါသေးလား’
ဟု ထီးတိုး ညည်းညူလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတူးက....

‘လောက်ချန်းမြို့က အကြီးအကဲ တစ်ယောက်တော့ လျှောက်သွားပြန်ပြီ’
ဟု ဆိုလေသည်။

ဤတွင် ချူးရှား၏ မျက်လုံးများ အရောင် တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပလာပြီးလျှင်....

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ ခုဆိုရင် မုအိနဲ့ ယန်ခွမ်း နှစ်ယောက်ပါရှိတယ်ဟယ်၊ မုအိကိုသာ ရှင်းပစ်နိုင်ရင် လောက်ချန်းမြို့မှာ ယန်ခွမ်း မောကြည့်ရဲတဲ့လူ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’
ဟု အားတက်သရော ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

ချူးရှားက....

‘သူက လွေကုန်းကို ရှင်းပစ်လိုက်တာ မင်းအမြင်ပဲ၊ မင်းသေချာပေါက် ရှင်းပစ်မှာပဲကွ၊ သူ အကြောင်း ကိုယ်ကသိ

တာ တပန်းသာတယ်၊ သူများလက်ချက်ကို ခေါင်းငုံ့ ခံမယ် အစား ကိုယ်က လက်ဦးမှုယူထားမှ ဖြစ်မယ်’
ဟု တိုက်တွန်းလေသည်။

အခြေအနေအရ ယန်ခွမ်းအား မုအိနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ပန်တီးလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်း ကိုယ်တိုင်လည်း မုအိအား သဘောမကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာ၏။

‘သူ့ ကိုစောင်ကြည့်နေရမှာပဲ’

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

မီးသွေးတူး မျက်နှာပျက်သွား၏။

မုအိသည် သူတစ်ချက် ကိုယ်တစ်ချက် ထိုးကြိတ်တိုက်ခိုက်မည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါ။ ပြိုင်စက်အပေါ် အကောက်ကြံကာ အလစ်တွင် ဓားတစ်ချက်ဖြင့် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်မည့်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် လက်အလွန်မြန်သူဟုကား ယုံကြည်ထားပါ၏။

သို့သော် ကောက်ကျစ်သည့် မုအိနှင့်ရင်ဆိုင်ရလျှင် သက်သေမည် မဟုတ်ဟု တေးမိသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ယန်ခွမ်း... သူနဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သတိထားမှ ဖြစ်မယ်၊ သူဟာ ကျားကြီးတို့၊ ဝူးတိတို့လို မဟုတ်လားကွ’
ဟု သတိပေးလိုက်သည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘ငါနားလည်မိတယ်ကွာ’

စီးဆွေးတုံး ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မုဒိနှင့်မြမ်းလှည်းမောင်းသမားတို့၏ စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မုဒိက....

‘ငါတို့လူတွေကို အဆင်သင့်လုပ်ထားခိုင်းရှဲ့လား၊ လေ့ကျင့်ကိုရုစီးတာနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ သူ့တပည့်အချို့ကိုလဲ ရှင်းပစ်ပုံဖြစ်မယ်ကွ’

‘စိတ်ချပါဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့လူတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပါပြီ၊ ညတွင်းချမ်းမဲ မြောက်ပိုင်းကို သိမ်းပိုက်နိုင်မိတယ်’

‘ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ တရားစား ယန်ချမ်းကတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်၊ နို့ မဟုတ်ရင် လေ့ကျင့်က ငါ့အဆက်အသွယ်လုပ်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ချိန်းထားတဲ့နေရာထဲ တစ်ယောက်တည်းလာမှာလဲ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ခုတော့လောက်ချိန် တစ်မြို့လုံး ငါ့လက်ထဲရောက်လာအောင် လုပ်ဖို့သလို ဖြစ်တာပေါ့ကွာ’

သူ၏တပည့်က....

‘ဆရာ၊ အရှေ့ပိုင်းက နဂါးလေးရှိသေးတယ်’

တု သတိပေးလိုက်လေသည်။

မုဒိ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား..... ဗလောက်လေး မလောက်စား ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ငါက ဂရုစိုက်နေရမှာလားကွာ၊ အရှက်ထဲအဆိပ်ခတ်ပြီး မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်တိုက်တာပါဆိုရုံနဲ့ တစ်ခါတည်းကိစ္စပြုတ်သွားမှာကွ၊ ချွေးတစ်စက်တောင် ထွက်စရာ မလိုဘူး၊ ဒီကောင်လေးအကြောင်း ခေါ်ဝင်းထဲထည့်ပြီး စဉ်းစား ဖုန်းစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကဲလော့ ငါတို့သွားကြရအောင်’

စကားဆုံးလျှင် မုဒိက ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွား၏။

မြမ်းလှည်းသမားက နောက်မှလိုက်သွား၏။

ထစ်ခဏအတွင်းပင် သူတို့နှစ်ယောက် မြင်ကွင်းမှကွယ်ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

....o....

မင်းလင်းကြီးတစ်လျှောက် စည်ကား သိုက်မြိုက်နေလေသည်။

အရောင် အသွေးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင် ထားကြသူများသည် ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြလေသည်။

မင်းလင်းကြီးအတိုင်း အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်လျှောက်လာ၏။

ထိုလူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဥပခိရုပ် တည်ကြည် ခန့်ညားသူဖြစ်၏။

ဆူ၏ခါး၌ အနီရောင် ပန်းစွားကလေးများ ထပ်ဆင်ထားသည့် ခဲတင်လက် ချိတ်ဆွဲထား၏။

ထိုလူ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်ရရှိခြင်း သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

ထိုလူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေးမောကြည့်ရှုရင်း လှမ်းလာခဲ့ရာ မြို့လယ်စုကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဘုံကျောင်းသို့လာရောက်ကြသူများ၊ ဘုံကျောင်းစံမှပြန်ထွက်လာကြသူများဖြင့် စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေ၏။

ထိုလူသည် အတန်ကြာ ငေးကြည့်ပြီးမှ ဘုံကျောင်းဆီသို့ ရှေ့လျှောက်သွား၏။

အခြားသော လောင်ရောက် ဂါရဝပြုကြသူများနှင့်အတူ ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ဘုံကျောင်းအတွင်းဘက်၌ 'ကွမ်ရင်မယ်တော်'၏ စွယ်စုံနေပြီ။ ပန်း၊ ဆီမီး၊ အပွေးထိန်များဖြင့် ပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူသည် ကွမ်ရင်မယ်တော်ရှုပ်တူရှေ့သို့ လှမ်းသွားပြီး ခွေးထောက်ကာ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ရှိခိုးကန်တော့နေချိန်၌ သူ၏မျက်လုံးများ ပိုဝေနေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုသောအရာအား တမ်းတမှုဖြင့် ကြေကွဲနေဟန် ရှိလေသည်။

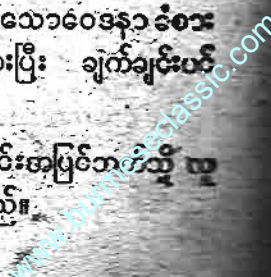
ရှိခိုးကန်တော့ရင်း သူ၏နှုတ်ခမ်းများ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာခဲ့၏။

'တပည့်တော် သူ့ကိုပြန်တွေ့ပါရစေ၊ တပည့်တော်ရှိအပြစ်ထွက် ခွင့်လှစ်ဖို့ သူ့ရှေ့မှာခွေးထောက်တောင်းပန်ခွင့် ပေးအားတော်မူပါ'

ဟု ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။

ထိုတစ်ခဏအတွင်း ထိုလူမှာတစ်စုံတစ်ခုသောဝေဒနာခံစားခြင်းမရှိဟန်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ချက်ချင်းပင် အထောက်ရာမှ ထလိုက်၏။

ထို့နောက် ဒယ်ဒယ်ပိဖြင့် ဘုံကျောင်းထဲပြန်ဝင်ကာ သူ့မျက်လုံးများဖြင့် တိုင်းစုံ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။



ဘုံကျောင်းဝသို့ ရောက်သောအခါ ဘုံကျောင်းတံခါးကို
လက်ဖြင့်ထောက်ရမ်း အားပြု၍ရပ်လိုက်၏။

ထိုသို့မရပ်ဘဲ ရှေ့ဆက် ပြေးထွက်သွားမည်ဆိုလျှင် လမ်း
ပေါ်၌ ရုပ်မျက်ဆင်းမျက်ဖြစ်အောင် လဲကျသွားမည်လား မ
နိုင်ပါ။

ထိုလူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ စို
လာ၏။

တံခါးကိုမှီကာရပ်ရင်း အသက်ဖြစ်ပြင်း ချူချိုက်နေမိ
ဘုံကျောင်းသို့ရောက်လာသူများက သူ့အား မသိမေး
အကဲခတ် ကြည့်သွားကြပါ၏။

ထိုလူသည် မျက်လုံးမှိတ်ကာ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရရှိရန် ကြိုး
လိုက်၏။

အတော်ကလေး ကြာသောအခါ သူ၏ အသက်ရှု
မှုနိမ့်လာ၏။ ပုံမှန် အနေအထားသို့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လ
ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအခါမှ ပင့်သက်ရှိက်ကေ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်လေသည်။

တံခါးပေါ်၌ ပန်းကနုတ်များဖော်ထားပြီး မှုတ်လာရုံ
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် နဂါးတစ်ကောင်နှင့်ဒေါင်းတစ်ကောင်
ရုပ်ပုံ ရေးဆွဲထားပေသည်။

ထိုလူ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် နဂါးရုပ်ပုံကို သ
သွား၏။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား၏။ ယောင်ယမ်းပြီး
အတိုချိတ်တစ်ကြား လက်နှိုက်လိုက်၏။ လက်ပြန်ထုတ်လိုက်
သောအခါ ပိုးပဝါတစ်ပိတ် ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေ
သည်။

ထိုလူသည် ပိုးပဝါကလေးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဖြန့်ကြည့်
လိုက်၏။

ပဝါတစ်ထည်ကို အလယ်မှ ထက်ပိုင်း ဆုပ်ဖြတ်ထားခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

ပဝါပေါ်၌ ဒေါင်းတစ်ကောင်၏ရုပ်ပုံကို ရွှေချည်ခေါ်ချည်
ဖြင့် ဆိုးထားလေသည်။

ထိုလူသည် ပဝါပိုင်းလေးကို အတန်ကြာအောင် ငေးမော
ကြည့်ပြီးမှ...

‘ကျွမ်းလန်ရယ်... မင်း ဘယ်ရောက်နေပြီလဲကွယ်’
ဟု အီးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ပဝါပိုင်းကလေးကို အမြတ်တနိုး နမ်းရှု လိုက်ပြီး အထို
ရပ်ဘတ်ကြား၌ တယုတယ ပြန်သိမ်းထားလိုက်လေသည်။

ဝေဒနာခံစားရသည့် အရိပ်အယောင်များ ကွယ်ပျောက်
သွားပြီး မျှော်လင့်ခြင်း၊ အားတက်ခြင်း စသည့် အခွင့်
သဏ္ဍာန် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ငေးငိုင်နေသည့်အသွင်မှ တက်ကြွရွှင်လန်းသည့် အသွင်
ပြောင်းလဲသွား၏။

‘ငါတွေအောင်ရသမယ်’

ဟန်မပါဖြင့် တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီး ဘုံ ကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။

သူ၏ခြေထောက်အစုံ လမ်းမကြီးပေါ် ချမိလိုက်သည်နှင့် ရုတ်ရုတ်ဆီသို့ အခြေအနေတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရ လေတော့သည်။

လ

ယန်ခွမ်း၊ ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်မှာ ယခင်ကလို ညစ်ပေပေကောင်လေးများ မဟုတ်ကြတော့ပါ။ လူကြားထဲ ဝင်ဆံ့နိုင်သည့် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်နိုင်ကြပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ်ဆုံးတယ်သည် ဆွားကျိုင်း လာခြင်းကြောင့်လည်း အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည့်တိုင်

အမက်တစ်ကြည့်လျှင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူရွယ်များထက် နှစ်ပေတော့သည်။

လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် တွေ့ရသည့်လမ်းပေါ်၌ ကျင်လည်ကျက်စားနေကြသူများသည် ယန်ခွမ်းတို့အား ဦးညွတ် အရိုအသေ ပေးကြလေသည်။

ယန်ခွမ်းက အသိအမှတ်ပြုသည့်သဘောဖြင့် ဦးခေါင်းအသာအယာ ညီတိပြုရုံမထစ်ပါး ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်၍ လျှောက်လှမ်းသွား၏။

သတို့သည် ထမင်းတစ်လှော် စားရဖို့အရေး လမ်းပေါ်၌ ပင်ပန်းကြီးစွာ ကျွမ်းလည်ကျက်စားနေစရာမလိုတော့ပါ။

အရှေ့ပိုင်းနှင့် အနောက်ပိုင်း၌ ကျင်လည်ကျက်စားနေသူများထံမှ ရရှိသမျှ ညီ စားမကုန် သောက်မကုန် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့တိုင် ယန်ခွမ်းရယူသည့်ပမာဏသည် ဂူးတီနှင့်ကျားကြီးတို့ ရယူသည့် ပမာဏနှင့်စာလျှင် အပုံငါးဆယ်ပုံ တစ်ပုံခန့်မျှသာ ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အရှေ့ပိုင်းနှင့် အနောက်ပိုင်း မြေဧကန် လောကသားများသည် ယန်ခွမ်းအား နှစ်သက်သဘောကျနေကြပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်း၏သတ္တိကိုလေးစားပြီး အားစိုက်ကြသည်။ ဆူတို့၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံကြပေတော့ သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ လောက်ချန်းမြို့မြေအောက်လောက၌ ယန်ခွမ်း အောင်မြင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့...

ယန်ခွမ်းတို့သည် ညက မုဆိုးနှင့် လေကုန်းတို့၏အဖြစ်ကိုသိရှိ ခဲ့ခြင်းကြောင့် အခြေအနေ မည်သို့ရှိသည်ကို သိလိုသဖြင့် စနည်းနာရန် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သုံးယောက် မြို့လယ်ဘုံကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်လျှင် ချူးရှာက....

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ စုတ်ဖွားလေး တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်’

ဟု တစ်နေရာသို့ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

မုန်ပေသည်။ စုတ်ဖွားလေးသည် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး သူမ၏လက်ဆွဲခြင်းတောင်းထမပိုက်ဆံ အိတ်ကို နှိုက်ယူရန် ကြိုးစားနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ သည်။

ယန်ခွမ်း ရင်ထိတ်စွာ၏။

‘တော်တော်အတင့်ရဲပါလား’

ဟု စိုးရိမ်စွာ ရေရွတ်လိုက်၏။

ချူးရှာက....

‘လမ်းပေါ်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေတာပဲကွာ၊ သတ္တိရှိရ မှာပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုမှ အရဲစွန့်ပြီး မလုပ်ရဲဘူးဆိုရင် သူတို့အတွက် ဘာမှရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး’

ယန်ခွမ်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မီးသွေးတုံးက စုတ်ဖွားလေးအား မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် စိုက် ကြည့်နေရာမှ....

‘ဟိုက်...ခုက္ကပါ ပိုက်ဆံအိတ်က ခြင်းတောင်းနဲ့ ငြိနေတာနဲ့ ဆိုအဖေါ်ကြီး သိသွားပြီ’

ဟု လှုတ်ခနဲ ပြောလိုက်၏။

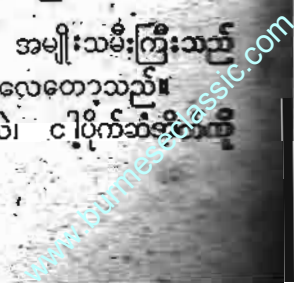
ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြ၏။

ကပျာကမာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ မီးသွေးတုံး ပြောသကဲ့သို့ အမျိုးသမီးကြီးသည် စုတ်ဖွားလေး၏လုပ်ရပ်ကို သတိပြုမိသွားလေတော့သည်။

‘ဟဲ့ကောင်လေး၊ နဝ်ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ချစ်တယ်ပေါ့လေ’

ချက်ချင်း ရန်တွေ့လိုက်၏။



စုတ်ဖွားလေးသည် လူမိသွားပြီဖြစ်၍ အခြေအနေဟန်ရန် ဆီသော်လည်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို လိုချင်မက်မောနေပြီ ဖြစ်ရာ အတင်းပတ် ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

ပိုက်ဆံအိတ် လက်ထိရောက်လာသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ပါသွားသည်ဖြစ်ရာ...

‘လုပ်ကြပါဦး၊ ပိုက်ဆံအိတ် လှပြေးသွားပြီ၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ဟု အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်၏။

သူမ၏အသံကြောင့် လမ်းသွားလမ်းလာများ သတိပြုမိသွားကြလေသည်။

‘သူ့ခိုးတဲ့ကွ’

‘ဟိုမှာ...ဟိုမှာ’

‘ဟေ့...အဲဒီကောင်လေးကို မလွှတ်စေနဲ့’

‘လိုက်ဟ...လိုက်ဟ’

ဆူဆူညူညူအသံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူအုပ်ကြီးသည် စုတ်ဖွားလေးအား ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးကြပြီး စားကြလေသည်။

ယန်ခွမ်း ထိတ်လန့်သွား၏။

‘စုတ်ဖွားလေး လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး’

ဟု ညည်းညူလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက...

‘ငါ့တို့ ဝင်ကုရင်ကောစီးမယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

ချူးရှာထူးကဗျာကယာ တားမြစ်လိုက်၏။

‘ဟာ... မဖြစ်ဘူး၊ စုတ်ဖွားလေးကို ဝင်ကုရင် လူအုပ်ကြီးက ငါတို့ကိုပါ ချမ်းသာစေးမှာမဟုတ်ဘူးကွ၊ စုတ်ဖွားလေး လွတ်မှာမဟုတ်တဲ့အပြင် ငါတို့တောင် ဒုက္ခရောက်ရဦးမယ်’

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားကြသော်လည်း ကူဆင် မကူဆင် ဝေခံမရ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

‘မင်းဘယ်ပြေးမလဲကွ’

လူအုပ်ကြီးသည် စုတ်ဖွားလေးအား ဝိုင်းမိသွားကြပြီး အတင်းပတ်ရောက် ဖမ်းဆီးကြလေသည်။

စုတ်ဖွားလေး မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မလွတ်နိုင်တော့ပါ။

ယန်ခွမ်းတို့၏ မျက်စိရှေ့မှောက်၌ပင် လူအုပ်ကြီးလက်ထဲ ရောက်ကာ အမင်းခံလိုက်ရလေတော့သည်။

‘ခွေးကောင်... မင်းကို ဆုံးမရမယ်’

‘ဟိုတစ်ခါ ငါ့ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်သွားတာ နီကောင်ထက် ချက်ပဲနေမယ်’



၂၆၈ ● အောင်

‘ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ငါ့ဆိုင်ကပစ္စည်းတွေပျောက်တာ ဒီကောင်လက်ချက် ဖြစ်မယ်’

‘တောက်... နွေခင်းကြောင်စောင် အတင့်ရဲလိုက်တာ၊ မှတ်သွားအောင် ဆုံးမကြစမ်းကွာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ချစမ်းကွာ’
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အော်ပြောလိုက်ကြပြီး ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်လိုက်ကြလေသည်။

‘ပုန်း’
‘ခွပ်’

‘အောင်မယ်လေး... သေပါပြီဗျ’

‘စစ်စွားလေးမှာ မြေပေါ်လိမ့်ကာ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်နေလေသည်။

ယန်ခွမ်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

‘ငါ့တို့ သွားကုမ္ပဏီ’

မီးသွေးတုံး ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူသေသွားလိမ့်မယ်ကွ’

ချူးရှာထူမူ ကန့်ကွက်လေသည်။

‘တိသွားကုရင် လူထွေကပိုင်းပြီး ရန်လုပ်မှာပေါ့’

ယန်ခွမ်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ချူးရှာ၊ သူက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါ့တို့အထက်ကော ဝေစုမရဘူးလား’
ဟု မေးလိုက်၏။

ချူးရှာ ပါးစပ်ပိတ်ဆေးလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘ပိုက်ဆံအိတ်ထဲပါတဲ့ ငွေရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံကို ငါ့တို့ ကျိန်းသေရမှပေါ့ကွာ’

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘သူက အသက်နှံ့ရင်းပြီး ယူလာတာကို ငါ့တို့က အမြိုင်သားယူပြီး သူ့ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါ လျစ်လျူရှုထားလို့ တရားပါမလား’

ချူးရှာ ဘာမျှမပြောချေ။

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ငါက ဘယ်တော့မှ လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူးကစကားဆိုးလျှင် လှမ်းထွက်သွားရန် ခြေလှမ်း ပြင်ထိက်လေသည်။

ချူးရှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

‘ယန်ခွမ်း၊ ခဏနေပါဦးကွာ’

ဟု ကပျားကယာ ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ချူးရှာက....

‘ခဲလိအမြင်မျိုးတွေ ရိုးနေပါပြီကွာ၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မင်းက သူ့ကို ကူညီချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အကြမ်းနည်းမသုံးဘဲ အနုနည်းနဲ့ ကူညီရမှာကွ’

‘မင်း သာပြောချင်သလဲ၊ ရှမ်းရှမ်းပြောစမ်းပါကွာ’

‘ငါ ရှမ်းပြုရင် အချိန်ကုန်နေမယ်၊ က...မင်းတို့ စောင့်ကြည့်နေကြပါ၊ ငါ သူ့ကို သွားကူညီမယ်’

‘မင်း သာလုပ်မလို့လဲ’

‘စိတ်ချစမ်းပါကွာ၊ သူ့လွတ်သွားရင်ပြီးရော မဟုတ်လား’

‘ငါလဲ လိုက်မယ်’

ယန်ခွမ်းက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်၏။

ချူးရှာက လက်ကပ်ပြလိုက်သည်။

‘ယန်ခွမ်း...မင်းက ခေါင်းဆောင်ကွာ၊ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘုရားနဲ့ကိုယ် နေရတာ၊ ခုလိုနေထုံးမျိုးမှာ မင်းကိုယ်တိုင် စစ်ပါစရာမလိုဘူး၊ မင်းရဲ့ အခက်တာဝန်ဟာ မုဒါကို ရှင်းဖို့ပဲ’
ယန်ခွမ်း ဝိုင်သွားလေသည်။

မီးသွေးတုံးက....

‘ယန်ခွမ်း လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ငါလိုက်မယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

ချူးရှာက....

‘ခေါင်းဆောင်နားမှာ ကူညီမယ်လို့တစ်ယောက် အမြဲ ရိုရတယ်ကွ၊ ဒီလိုမမရှိရင် ခေါင်းဆောင်ဟာ အသေးအမွှေတွေက အစ ကိုယ်တိုင်ထုလုပ်နေရတော့မှာပေါ့’

မီးသွေးတုံး ငြိမ်သွားလေတော့သည်။

ချူးရှာက....

‘ကဲ...မင်းတို့ကြည့်နေ၊ စုန်ဖွားလေးကို ငါ ကယ်ထုတ်ပြမယ်’

ဟု ပြောကာ ခပ်အက်အက် ထွက်သွား၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ တွေ့ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ရုတ်တရက်သဲအခြေအနေကြောင့် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

လူအုပ်ကြီးသည် စုတ်ဖွားလေးအား ဝိုင်းဝန်း ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်နေကြလေသည်။

စုတ်ဖွားလေးကား အော်ပင် မအော်နိုင်တော့ပါချေ။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားပြီး ဖျော့ဖျော့ကလေး ကျန်တော့၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူ မနေနိုင်တော့ပါချေ။

ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး.....

‘ရပ်လိုက်စမ်း’

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

သူ၏ အသံကြောင့် လူအုပ်ကြီး ရှေ့သွား၏။

ချက်ချင်းပင် လှည့်ကြည့်လာကြလေသည်။

ထိုလူက.....

‘ခင်ဗျားတို့ ဆက်ပြီး ရိုက်နှက်နေမယ်ဆိုရင် သေသွားရဦးတော့တယ်၊ တော်လောက်ဖို့ကောင်းပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အချို့ လူများ နောက်ဆုတ်သွားကြသော်လည်း အချို့က မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုမိလို့လဲ’

‘သူ့ခိုး... ရုတ်တရက်လေးတွေကို ဒီလို မဆုံးမတဲ ထိုင်ခိုခိုးရမှာလားဗျ’

‘ဆန်ကုန်မြေလေးတွေ၊ သေသွားလဲ အေးတာပဲ’

ဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်ကြလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူက.....

‘သူ့သေသွားရင် ခင်ဗျားတို့ အားလုံး အပြစ်ပေးခံရမိမိမယ်’

‘ဘာ... ဘာပြောတယ်’

‘ခင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာရှင်တာလဲ’

‘အို... သူလဲ သူ့ခိုးလေးရှိ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်မှာပေ’

မကျေမနပ် ပြောဆိုသံများ ကျက်ကျက်ညံ့ညံ့သွားလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူက.....

‘ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ အရေးကြီးဘူး၊ သူက မကောင်းတာလုပ်ရင် တရားဥပဒေအရ သူ့ကို ဆိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခံရမိရမှာပဲ၊ ဒီလိုစီရင်ဖို့ မြို့တော်ဝန်မှာပဲ အခွင့်အာဏာရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချစ်တိုင်း လုပ်လို့ မရဘူး၊ သူ့ကို ဝိုင်းနှက်လာထက် မြို့တော်ဝန်ဆိုပို့ ပြီး တရားဥပဒေရ အဆုံးအမခံယူခံစားတာ တရားမျှတမှု အရှိဆုံးပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်စသဘောနဲ့ ကိုယ် လုပ်ချင်ရာ လုပ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့မှာလဲ အပြစ်ရှိလာလိမ့်မယ်’

သူ၏ စကားကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသူများ ငြိမ်ကျသွား
လေသည်။

ထိုလူက...

ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဘုန်းရိပ်အောက်မှာ ခိုလှုံနေကြတဲ့လူတိုင်း
ထရာဥပဒေကို လေးစား လိုက်နာကြရမယ်၊ ဥပဒေဘောင်ကို
ကျော်ပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်လို့မရဘူး၊ ကဲ...သူ့ ကို မြို့တော်
ဝန်ဆီ ခေါ်သွားကြပေတော့
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ချားခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

လူအုပ်ကြီးသည် ထိုလူအကြောင်း တီးတိုး ဝေဖန်ပြောဆို
ရှင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှပင် ချူးရှာသည် လူအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ တိုးဝှေ့
ဝင်လာပြီး စုတ်ဖွားလေး အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

စုတ်ဖွားလေးမှာ လူအုပ် ကျီး လက်ချက်ကြောင့် သွေးသံရို
ဖြင့် သတိလစ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချူးရှာသည် ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး
လျှင်....

‘ဒုက္ခပဲ...ဒီကောင် သေသွားပြီဗျ’

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

သူ၏အသံကြောင့် လူများ ဝိုင်းကြည့်သွားကြ၏။

စုတ်ဖွားလေးမှာ မလှုပ်မလှက်ငြိမ်သက်နေရကားအမှတ်တစ်
ကြည့်လျှင် သေဆုံးသွားပြီဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

‘ဘယ်သူ့ လက်ချက်ကြောင့် သူ့သေသွားရတာလဲ’
ချူးရှာက ခပ်တည်တည် အော်မေးလိုက်၏။

ဤတွင် လူအုပ်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။
သူမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မဟုတ်ဘူးဖြင့် ဝိုင်း၍ ထိုးကြိတ်ခံသူများ
ကော ရပ်ကြည့်နေခဲ့သူများပါ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ကြ
လေသည်။

ချူးရှာနှင့် စုတ်ဖွားလေးတို့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
လေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ချူးရှာသည် စုတ်ဖွားလေးကို ပခုံးပေါ် ထမ်း
လိုက်ပြီး ယန်ခမ်းတို့ထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်
လေတော့သည်။

...o...



နေဝန်းနီမူ အနောက်ဘက်၌ ငှပ်လျှိုး ကွယ်ပျောက်သွား
တော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆည်းဆာရောင်ခြည်သည် သမားတော် ဝမ်းယုံ၏ ခြံဝင်း
အတွင်းသို့ ထိုးကျနေ၏။

ယန်ခွမ်းသည် အိမ်ရှေ့ ကျောက်လှေကားထစ်ပေါ်၌ ထိုင်
နေသည်။ အိမ်ထဲတွင် သဘောတော်ဝမ်းယုံသည် စုတ်ဖွားလေးကို
အစွမ်းကုန် ကုသပေးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဈေးရှားနှင့် မီးသေးတုံးတို့သည် သမားတော် ဝမ်းယုံအား
ကူညီရန် အသင်ရှိနေကြပေလိမ့်မည်။

သမားတော်ဝမ်းယုံ၏ ဆေးပညာအစွမ်းကို ယုံကြည်စိတ်ချ
ထားသဖြင့် စုတ်ဖွားလေးအတွက် ယန်ခွမ်း မဝူတော့မူ။

ထို့အပြင် သူ့အတွက် တွေးတော စဉ်းစားစရာများ ရှိနေ
သည် မတုတ်ပါလား။

သမားတော်ဝမ်းယုံ၏ အိမ်ရှေ့ ကျောက်လှေကားထစ်များ
ပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း ဝိုင်နေမိ၏။

သူ၏ မျက်ဝန်းထဲ၌ အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူအား
မြင်ယောင်နေမိလေသည်။ ထိုလူမှာ ဥပရိရုပ် တည်ကြည်
ခန့်ညားလွန်းလှသည်။

မျှတသော စိတ်ထားရှိသူ၊ ရဲဝံ့သဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
ပေါ်လွင်နေ၏။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူ၏စိတ်ထဲ၌ အလို
ဆီသောဇဉ်တူယ်တားလာမိလေသည်။

ထိုလူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေ
သည်။

ယန်ခွမ်းသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ပဝါပိုင်းကလေးကို ဆတ်
ရလာပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားသို့လက်နှိုက်ကာဘူးကလေး
ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

သူးထဲ၌ ပဝါပိုင်းတစ်ခု ရှိနေပါ၏။

ယန်ခွမ်းသည် ပဝါပိုင်းကလေးကို တမုတယ ကိုင်ရင်း
စိုက်ကြည့်မိ၏။

ပဝါပေါ်မှ နဂါးရုပ်ပုံသည် ထာရုဂျက်ချင်းပင် ဆက်ဝင်
လှုပ်ရှားလာတော့မည် ထင်မှတ်ရပေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ပဝါကလေး၏ စုတ်ပြနေသည့် အနားစကို
လက်ဖြင့် စုတ်သိမ်းမိပြန်ပါသည်။

ပဝါတစ်ထည်ကို အလယ်မှ တစ်ဝက်ပိုင်းဖြတ်ထားသည့်
ဖြစ်ရာ သူ့တွင် ထစ်ပိုင်းရှိနေသလို အခြားတစ်ယောက်၌လည်း
ပဝါတစ်ပိုင်း ရှိနေပေလိမ့်မည်။

သူ၏ပဝါတွင် နဂါးရုပ်ပုံ အမှတ်အသားပါရှိပြီး ကျန်ပဝါ
တစ်ပိုင်း၌ ဒေါင်းရုပ်ပုံ ပါရှိလေသည်။

နဂါးနှင့် ဒေါင်းရုပ်သည် မင်္ဂလာရှိစေသာ အမှတ်အသား
ပျောက်ပါလား။

ယန်ခွမ်း၏နှားထဲ၌ မိခင်ဖြစ်သူပြောသွားသည့် စကားများ
ထင်မြည်တည်းလာသည်။

‘သား... မင်းဖေဖေရဲ့နာမည်ဟာ ယန်ယမ်းပစ်လိုခေါ်တယ်။ သားဖေဖေဆီမှာ ခေါင်းရုပ်ပင် ဝါတ်ပိုင်းရှိတယ်ကွယ်၊ ပြည်စကို သွားပါ။ သားဖေဖေကို တွေ့အောင်ရှာပါ’
 ယန်ခွမ်းသည် ယောင်ယမ်းပြီး နားနှစ်ဘက်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်ထားမိသည်။

‘သား တွေ့အောင်ရှာပါမယ် မေမေရယ်’
 ဟုလည်း လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။
 ထိုအချိန်မှာပင် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 အဆောက်အအုံအတွင်းမှ မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့ ထွက်လာကြလေသည်။

ယန်ခွမ်း သတိပြန်ဝင်လာသည်။
 ပဝါပိုင်းကလေးကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပြီး...
 ‘အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’
 ဟု လှမ်းမေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက...
 ‘သတိရလာပြီကွ၊ တစ်လလောက်တော့ အိပ်ရာထဲမှာ နေရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး’
 ‘ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့’
 ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ချူးရှာက...
 ‘ယန်ခွမ်း၊ ငါတို့ကောင်လေးတွေက ဘာပြောနေသလဲ မင်းသိသလား’

ယန်ခွမ်း မျက်မှောင်တုတ်သွား၏။
 ‘ဘာတွေများ ပြောနေကြလို့လဲကွ’
 ‘မင်းအကြောင်းပေါ့၊ မင်းဟာ ခေါင်းဆောင် ပီသတယ်၊ ကိုယ့်လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို ပစ်မထားဘဲ ကယ်တင်ခဲ့တယ်၊ အရင်က ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ လုံးလုံးမတူတဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လို့ မင်းရှုလက်အောက်မှာ နေရတာကိုပဲ ကျေနပ်စရာကောင်းလှပြီလို့ ပြောနေကြတယ်’

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။
 သူ၏ဘဝသည် မပျော်လင်ဘဲ မြေအောက်လောက၏ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အဖြစ်ကို ရရှိခဲ့သည့်ဘဝ ဖြစ်ပေသည်။
 လူကောင်းများကြား၌ မျက်နှာမလှဘဲ လူဆိုးများကြား၌ ချီးကျူးထင်ပန်သဖြင့် ခံရသည့်အဖြစ်မှာ ရယ်စရာကောင်းလှသည်ဟု တွေးမိလေသည်။

ချူးရှာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။
 ‘မြောက်ပိုင်းက လူတွေဟာ မင်းလက်အောက်ကို ဝင်လာချင်တယ်လို့ သတင်းလွင့်နေကြတယ်၊ လွှဲကုန်းမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း မုအိနဲ့ မပေါင်းချင်ကြဘူး၊ ဆရာမတင်ချင်ကြဘူး၊ မင်းကိုပဲ သဘောကျနေကြတယ်၊ မုအိကို အံတုနိုင်တာ မင်းပဲရှိလို့ အားကိုးနေကြတယ်လို့ သတင်းတွေထွက်နေတယ်’

မီးသွေးတုံးက...
 ‘မင်းက ခေါင်းဆောင် ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်လူတွေအပေါ် ဘယ်လို သဘောထားတယ် ဆိုတာ လူတိုင်း သိနေကြပြီကွ’

ဒါကြောင့် မင်းကိုသဘောကျနေကြတယ် ယန်ဝမ်း၊ မင်းအတွက်
ဘဝတိုချိန်လူငယ် အခင်အရေးပေါ်လာပြီ၊ မုဆိုးကို ဖယ်ရှားပစ်
လိုက်ရင် ဇောဘက်ချွန်းမြို့ တပ်မြို့လုံး မင်းရဲ့ ဩဇာအောက်ကို
ရောက်လာရတော့မှာပဲ

ယန်ဝမ်း ပခုံးတုန်လှုပ်သည်။

‘ဒါက ဇောဘက်ချွန်းမြို့ရဲ့ မြေအောက်ရာဇာကြီး ဖြစ်လာ
မယ်ဆိုပါကော့’

ချူးရှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘မုန်တာပေါ့ကွာ၊ အခုအချိန်ကစပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ
လုပ်ထားရတော့မယ်၊ ငါ တပ်ခေါ်ပြောပြခဲ့တဲ့ အကြံအစည်
တွေကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုဟာ ပရမ်းပတာမနေဘဲ
စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ စည်းလုံးညီညွတ်ကြမယ်ဆိုရင် ဝေငှချည်သွားနိုင်
မယ်၊ တို့ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြုခဲ့လို့ မခွင့်ရတော့ဘူး၊ စုန်စွား
ခလေးတို့ကိုစုမူးတွေလဲ ဖြစ်လာစေရအကြောင်း မရှိတော့ဘူး’

မီးပသွားတုံးက ချူးရှာအား စိုက်ကြည့်ရင်း...

‘ဘာလဲ...နလုံးရည်ကော်၊ လက်ရုံးရည်ပါ ပြည့်စုံသူတွေနဲ့
နှစ်တကျဖြစ်စည်းပြီး တဆားမဝင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်
မယ် လူဆိုးဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းကို ထူထောင်ဖို့ဆိုတဲ့ အကြံအစည်
မဟုတ်လား’

ချူးရှာ ပြောပြခဲ့သည့် အကြံအစည်ကို မမေ့သေးဟန်ဖြင့်
မေးလိုက်၏။

ချူးရှာက...

‘မုန်တာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကိုဟာ လမ်းပေါ်မှာ ကျပ်လည်
ကျက်စားနေတဲ့ အပေါ်ခခေးလူဆိုးခလေးတွေဘဝကနေ တကယ်
စည်းကမ်း စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဂိုဏ်းကြီး တစ်ဂိုဏ်းကို
ဦးဆောင်နေသူတွေ ဖြစ်လာရမယ်၊ ဇောဘက်ချွန်းတစ်မြို့လုံးကို
ဩဇာခွမ်းမိုးနိုင်ပြီဆိုရင် ငါ့ပြောသလိုလားမို့ လွယ်သွားပါပြီ၊
အိမ်ကကော့ မုဆိုးပဲ’

ခူ၏စကားအဆုံးတွင် ယန်ဝမ်းက...

‘သူ့ကို ငါ ဖယ်ရှားလိုက်ပါမယ်’

ဟု တုံးတံ့စိစိပြောလိုက်၏။

မီးပသွားတုံး၏ခန္ဓာကိုယ် အဆီခနဲတုန်ခါသွားသည်။

ယန်ဝမ်းအား တစ်ကြိမ်လက်ခါမီ မမြင်ဖူးသည့် သူ့စိမ်း
တစ်လွှာက မာ မျက်လုံးပြူးကွေး ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယန်ဝမ်းအား ရောမလူဆိုးဂိုဏ်းကြီး တစ်ခု၏ ခေါင်းဆောင်
အဖြစ် ခြိပ်ယောင်လာပြင်းဖြစ်လာသည်။

သူ့ငေးမောကြည့်နေစဉ်မှာပင် ယန်ဝမ်းက...

‘ဇောဘက်ချွန်းမြို့မှာ လူဆိုးတွေ ရှိနေဦးမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေတဲ့ လူဆိုးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်နည်း
ကိုယ်နည်း စီးပွားရှာနေတဲ့ လူဆိုးတွေပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီလို
ပြောင်းလဲသွားတာနဲ့ အမျှ အပြစ်မရှိတဲ့ မြို့ပဲ မြို့သားတွေ
အေးအေးချမ်းချမ်းနေရလိမ့်မယ်၊ သူတို့အိတ်လက်ငွေ ထုတ်ပြား’

တစ်ချပ်တေခပ် မတရား ဆုံးရှုံးစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊
နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်တာတွေလဲ လျော့ပဲ သွားလိမ့်မယ်

ဟဲ့ စကားအရှည်ကြီး ပြောလိုက်၏။

ချူးရှာ၏အကြံအစည်ကို သူက စိတ်ပါလက်ပါ သဘောတူ
လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချူးရှာ၏မျက်နှာပြုံးရွှင်သွား၏။

‘ယန်ခွမ်း၊ ငါတို့ရဲ့ အဖွဲ့အစည်းကို နာမည်တစ်ခုခုတော့
ပေးထားမှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ နာမည်ကြားတာနဲ့ လူတိုင်း သိနေ
မယ်၊ လေးစားလာကြလိမ့်မယ်’

‘နာမည်...ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်စာယ်၊ နာမည်တစ်ခုလိုနေတယ်’

မီးသွေးတုံးက...

‘မင်းက ဉာဏ်ကြီးရှင်ပဲ၊ မင်းပဲစဉ်းစားပါလား’

ဟဲ့ ဝင်ပြောလေသည်။

စုတ်ဖွားလေးအား ဖြစ်ထိုးဉာဏ်သုံးကာ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့
ခြင်းကြောင့် ချူးရှာအား မီးသွေးတုံးကော၊ ယန်ခွမ်းကပါ
သဘောကျနေကြလေသည်။

ချူးရှာ ဒေါ်ဒေါ်နဂါးယမ်းလိုက်သည်။

‘ငါ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူးကွ’

ဤတွင် ယန်ခွမ်းက...

‘ဒေါ်ဒေါ်နဂါးဆိုရင်ကော...’

ဟဲ့ လွတ်နေပြောလိုက်၏။

သူ့ဘဝအတွက် အမှတ်အသားသည် ပဝါဇိုင်းနစ်ခေတ်
ဒေါ်ဒေါ်နဂါးပုံနှင့် နဂါးပုံ ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်နဂါးသည် သူနှင့် ခွဲခြားမရသည့် အမှတ်အသား
များ ဖြစ်နေသည် ဟုတ်ပါလား။

ချူးရှာ၏ မျက်လုံးများ အရောင်တုတ်တုတ် ဝမ်းလက်
တောက်ပလာလေသည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်နဂါး ဟုတ်လား၊ တကယ်ကို မင်္ဂလာရှိတဲ့ အမှတ်
အသားပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ဒေါ်ဒေါ်နဂါးအဖွဲ့ဟာ လှောက်ချန်းမြို့
မှာသာမက ပြည်တစ်ခွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြား
မယ့် အဖွဲ့ကြီးဖြစ်လာမယ်လို့ ငါပြောရဲတယ်ကွ’

ဟဲ့ ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်နဂါး ဆိုသည့်အမည်ကို ချူးရှာက တော်တော်ခံလိုက်
သကဲ့သို့ မီးသွေးတုံးကလည်း လက်ခံလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘ဒေါ်ဒေါ်နဂါးဆိုတဲ့နာမည် အသုံးပြုဖို့ အခက်အခဲတစ်ခုပဲ
ကျန်တော့တယ်၊ မအိလေကွာ၊ သူ့ကိုယ်ရှားပြီးမှ ဒီနာမည်ကို
သုံးတာ ပိုကောင်းမယ်’

ဟဲ့ ပြောလိုက်၏။

ယန်ခွမ်း ဒေါ်ဒေါ်ညိုတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်ချပါကွာ၊ ငါ့သူ့ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပါမယ်’

‘နေဦး၊ မင်းသေသေချာချာစဉ်းစားဖို့ လိုတယ်နော်၊ မအိက
အင်တန်ပါးနပ်တယ်ကွာ၊ လွှေကုန်းကို တယ်လီရုန်းလိုက်တယ်
ဆိုတာ မင်းလဲမြင်ခဲ့သားပဲ’

ယန်ခွမ်းက...

သုဟာသိုဝ်းပညာစတတ်တယ်၊ ကောက်ကျစ်တယ်၊ ငါ့အနေ
နဲ့ သူ့ကိုယ်နည်းနဲ့မှ ယှဉ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို
ငါ့အနိုင်ရမှပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မင်းတို့သိသလား

ချူးချာနှင့် မီးသွေးတီးတို့ ပြိုင်ကူခေါင်းခါးထမ်းလိုက်ကြ
လေသည်။

မဆိုဘူး၊ ပြောစမ်းပါဦး

ယန်ခွမ်းက...

သူက ငါ့ကိုအထင်လေးနေလို့ပဲ

ဟဲ့ ပြောလိုက်၏။

ရန်သူ၏ချီထွင်းချက်ကို သိရှိထားပြီး ရရှိစဉ်အခွင့်အရေး
ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချနိုင်မည်ဆိုပါက အောင်မြင်မှုရရှိ
အောင်အောင်က ဘဝတံခွန်လွင့်ထူနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

...o...

ဖိတ်စာပေါ်၌...

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်လေး ယန်ခွမ်း...

မိတ်ဆွေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးရသည့်အတွက် ဝမ်း
မြောက်ဂုဏ်ယူသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ညွှန်သည့်
မွေးထိုက်သဖြင့် ယန်ခွမ်းနှင့် ပိုင်းအချိန်တွင် ခွင့်ပျော်ပျော်
စားသောက်ဆိုင်သို့ ကြွရောက်ပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်
ကြားပါသည်။

လောက်...

ဟဲ့ ရှေးသားကားလေသည်။

ဖိတ်စာကို ရရှိပြီးနောက် ယန်ခွမ်း၊ မီးသွေးတီးနှင့် ချူးချာ
တို့သည် မြို့လယ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ရှစ်ပျော်ပျော် စားသောက်ဆိုင်မှာ မြို့လယ်၌ တည်
ပေသည်။

လောက်ချန်းမြို့ကို လေးပိုင်းခွဲကာ ကိုယ်နေရာနှင့် ကိုယ်
မင်းမူနေခဲ့ကြသည့် ဝူးတိ၊ ကျားကြီး၊ လွေကုန်းနှင့် ဆိတ်သား
ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာလျှင် ရှစ်ပျော်ပျော်
သောက်ဆိုင်ကို ဗဟိုချက်ထားကာ ကိုက်တစ်ရာပင်
အေးချမ်းသောနယ်မြေအဖြစ် သဘောတူ သတ်မှတ်ထား
လေသည်။

ထိုအေးချမ်းသော နယ်မြေအတွင်းသို့ မည်သူမဆိုဝင်ရောက်
မိမ့် ရှိကြသော်လည်း အုပ်စုတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း
ခွဲဖြစ်စေရန် ရှောင်ရှားကြရပေသ...။

မည်သူကမျှ ထိုနယ်မြေတွင် ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ခြင်း မပြု
ရချေ။

အေးချမ်းသောနယ်မြေသည် လောက်ချန်းမြို့၏ မြေအောက်
လေကမ္ဘာသားများအတွက် ထင်ရှားသောနယ်မြေ ဖြစ်ခဲ့ပေ
သည်။



ယန်ခွမ်းတို့သည် အေးချမ်းသောနယ်မြေသို့ ဦးတည်ထွက်
လာခဲ့ကြပေသည်။

သူတို့သုံးယောက် ရှင်ပျော်ပျော်စားသောက်ဆိုင်နှင့် မလှမ်း
မကမ်းသို့ရောက်လာသောအခါ သူတို့ရှေ့မှဖြတ်သွားသည့် မြင်း
စီးသမားတစ်ယောက်အား သတိပြုမိလိုက်ကြလေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားသည် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနီ
ရောင်ပန်းပွားများပါရှိသည့် ဓားတစ်လက် ခါး၌ချိတ်ထား၏။

ချူးရှာက ထိုလူအားမှတ်မိလိုက်ဟန်ဖြင့်...

‘သူသာ လူအုပ်ကြီးကို ဝင်မတားရင် စုတ်ဖွားလေး စိစိ
ညက်ညက်ကြေသွားမှာပဲ’

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

မီးသွေးတူးက...

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုကျေးဇူးတင်ရမှာပဲကွ’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယန်ခွမ်း၏ သဘောထားကိုသိလို
သဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ တရားဥပဒေကို ရှိသေ
လေးစားရန် ပြောသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဥပဒေ ဘက်တော်သားတစ်ယောက်အား ချီးကျူးနေမိကြ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

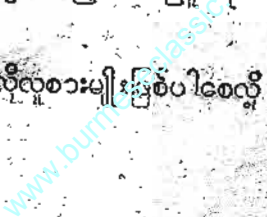
သူတို့သည် ဒုစရိုက်လောကသားများဖြစ်ကြ၍ ထိုလူအား
ချီးကျူးနေခြင်းမှာ ရယ်စရာဖြစ်နေမည်ဟု နားလည်ထားကြ
သည်။

ယန်ခွမ်းကသာ သူတို့လက်ခံသလို ထိုလူအပေါ် လေးစား
လက်ခံမည်ဆိုပါက ရယ်စရာဖြစ်နေသည့်တိုင် မည်သူမျှရယ်မော
ဝံ့ကြမည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားကြလေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသည့် အဖြူလှေပုံ
စိတ်ထားသူအား ဝေးကြည့်ရင်း...

‘ငါ့ရှာနေတဲ့ ယန်ယင်းပပ်ဟာ ဒီထိုလူစားမျိုးဖြစ်ပါစေလို့
ငါ့ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ’

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။



၂၀၀၈ ဝဏ္ဏအောင်

မီးသွေးတူးနှင့် ချူးရားစိုသည် ယန်ယမ်းပင်ဆိုသည့် ဝက်
သားသည်အကြောင်း တွေးကာပြုံးမိလိုက်ကြ၏။
ထို့နောက် ဆုံးယောက်သား ရွတ်ပျော်ပျော်စားသောက်
ဆိုင်ဆီထိုးပြီးတည်လျှောက်သွားကြလေတော့သည်။



(ပထမပိုင်း-ပြီး၏)

ဒုတိယပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

ဝဏ္ဏအောင်